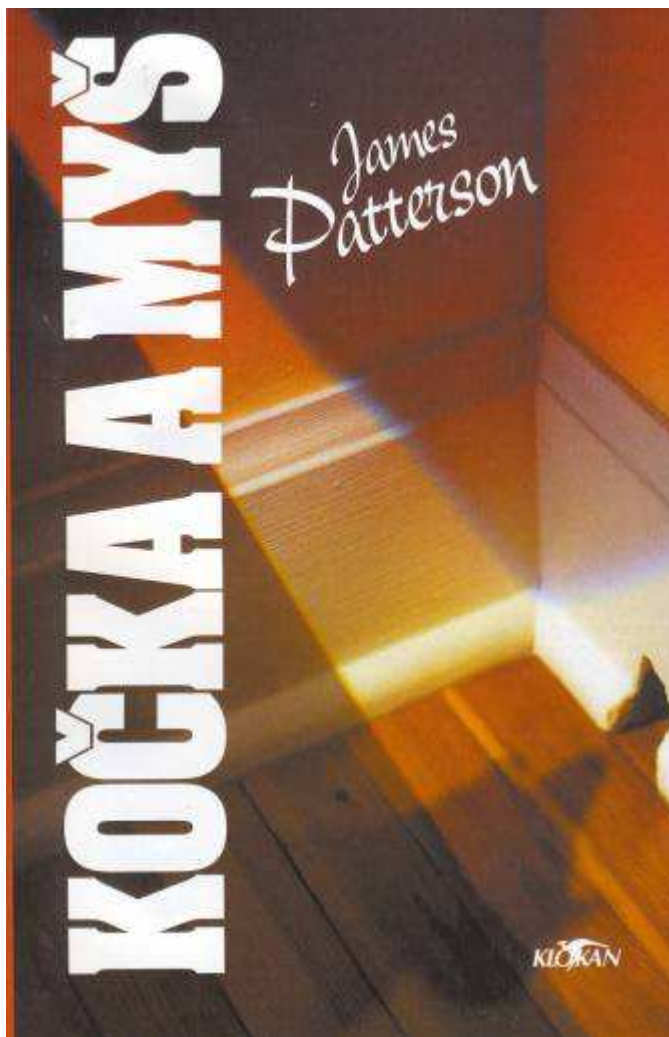

Patterson James

Kočka a myš

OBSAH:

Skrýval se ve sklepe. Už ten sklep byl cennou stopou pro všechny, kteří podobné stopy hledali. Sklep měl cenu tisíce slov a tisíce kriminalistických studií. On sám kdysi býval slavný únosce a vrah. Jeho čas má znovu přijít. Vpřed ho žene šílená pomstychtivost, proti které je každá obrana marná.

Sepjal ruce v klíně a povzdechl si. Svou síť utkal dokonale. Alex Cross bude zakrátko mrtvý a s ním i všichni, které miluje. Jakmile začne Alex Cross zjišťovat, že stojí za to žít, jakmile konečně překoná depresi, do které upadl po smrti své ženy, je povolán na Lincolново nádraží, kde zuřivý šílenec střílí do davu cestujících. Psychopat Gary Soneji se chce proslavit a přeje si, aby byl Alex Cross při tom. Bude to jeho vrcholné číslo?

Kočka a myš patří mezi nejoriginálnější a nejsmělejší romány Jamese Pattersona, které znají čtenáři na celém světě.

PROLOG - LOV NA PAVOUKA

JEDNA

Washington, D. C.

Dům Crossových byl asi dvacet kroků daleko a z pohledu na něj naskakovala Garymu Soneji husí kůže. Byl postavený ve viktoriánském stylu, s bílou střechou, a neobyčejně dobře udržovaný. Když se na něj Soneji díval přes Pátou ulici, vycenil zuby v úšklebku, který se pomalu změnil na úsměv. Všechno bylo perfektní. Přišel tam zabít Alexe Crosse a vyvraždit jeho rodinu.

Pomalou přejížděl pohledem z jednoho okna na druhé a zapisoval si do paměti všechno od načechráných, sněhobílých krajkových záclon přes staré Crossovo piano až po draka s Batmanem a Robinem, zastrčeným v okapu. *Damonův drak*, pomyslel si.

Dvakrát na něj z přízemního okna padl zrak Crossovy babičky. Dlouhý, bezcenný život babičky Nany brzy skončí. Při té představě se cítil mnohem lépe. *Vychutnej si každý okamžik - zastav se a přivoň k růžím*, připomínal si Soneji. *Ochutnej ty růže, sněž Crossovy růže - květy, stonky i trny.*

Konečně se vydal přes Pátou ulici. Obezřetně se držel ve stínu. Pak zmizel v hustém porostu tisu a forzýtie, který pokrýval průčelí domu.

Opatrně došel k bílým dveřím do sklepa, které byly na boku verandy hned u kuchyně. Byl na nich velký visací zámek, který ho ale zdržel jen několik vteřin.

Byl v Crossově domě!

Skrýval se ve sklepě. Sklep sám byl cenná stopa pro ty, kteří podobné stopy hledali. Sklep měl cennu tisíce slov a tisíce kriminalistických studií.

Bylo to velmi důležité pro to, co se stane v nejbližší budoucnosti. Vyvraždění Crossových!

Nebyla tam žádná velká okna, ale Soneji nechtěl riskovat tím, že by rozsvítil světlo. Použil baterku, aby se mohl rozhlédnout a

dozvědět se něco o Alexu Crossovi a jeho rodině, čím by přiživil svou zášť - pokud to vůbec ještě bylo možné.

Sklep byl pečlivě zametený, jak předpokládal. Crossovo náradí se povalovalo na ponku. Na háčku visela flekatá baseballová čepice týmu Georgetown. Soneji si ji nasadil na hlavu. Nemohl odolat.

Soneji zvedl červený svetřík, který by padl Crossově holčičce Jannii. Zvedl ho k obličejí a vdechl její vůni. Představoval si, jak Jannii zabíjí, a přál si, aby to mohl vidět i Cross.

Na háčku vedle starého, odřeného boxovacího pytle uviděl viset rukavice a černé tenisky. Patřili Crossovu synovi Damonovi, kterému muselo být už devět let. Soneji pomyslel na to, jak pěstí rozdrtí chlapcovo srdce.

Nakonec baterku zhasl a usedl v temnotě. Kdysi býval slavný únosce a vrah. Teď se to stane znovu. Jeho pomsta šokuje celý svět.

Sepjal ruce v klíně a zhluboka si oddechl. Svoji síť utkal dokonale.

Alex Cross bude brzy mrtvý a s ním i všichni, které miluje.

DVĚ

Londýn, Anglie.

Zabiják, který právě terorizoval Evropu, se jmenoval pan Smith. Křestní jméno neměl. Takhle ho pojmenoval bostonský tisk a policie to jméno poslušně přejala a rozšířila po celém světě. On sám jméno akceptoval jako děti akceptují jméno, které jim dali rodiče, bez ohledu na to, jestli je hloupé nebo obyčejné.

Pan Smith - Staniž se.

Ve skutečnosti byl jmény posedlý. Jména svých obětí se mu vryla do mysli i srdce.

Nejprvnější z nich byla Isabella Calaisová. Pak následovala Stephanie Michaela Aptová, Ursula Daviesová, Robert Michael Neel a mnoho dalších.

Dokázal odříkat celý seznam popředu i pozadu, jako kdyby se je učil nazpaměť na písemku z dějepisu nebo nějakou podivnou soutěž.

Zatím se zdálo, že jim nikdo nerozumí, nikdo to nepochopil. Ani ta proslulá FBI. Ani všemocný Interpol nebo Scotland Yard nebo policie ve městech, kde spáchal své vraždy.

Nikdo nepochopil tajný vzorec, podle kterého si vybíral své oběti od Isabelly Calaisové v Cambridge, stát

Massachusetts, 22. dubna 1993, až po dnešní oběť v Londýně.

Jeho nejnovější obětí byl Derek Cabott. Byl to šéfinspektor - jedno z nejstupidnějších povolání, které může člověk v životě vykonávat. Po nedávném polapení vraha IRA byl teď v Londýně velkou hvězdou. Jeho smrt přivede celé město k šílenství. Civilizovaný a blazeovaný Londýn miloval krvavé vraždy stejně jako ta nejzapadlejší vesnice.

Toho odpoledne se pan Smith pohyboval v bohaté módní čtvrti Knightsbridge. Byl tam, aby *studoval lidskou rasu* - tak tomu alespoň říkali novináři. Tisk v Londýně a celé Evropě mu dal ještě jedno jméno - *Vetřelec. Velmi rozšířená teorie přiřkla panu Smithovi mimozemský původ. Žádná lidská bytost by nebyla schopná skutků, které napáchal on.* Tak to aspoň tvrdili.

Pan Smith se musel sklonit, aby mohl mluvit Dereku Cabottovi přímo do ucha, a navázat tak se svou obětí intimnější vztah. K práci si pouštěl hudbu - všechny druhy hudby. Dnes si vybral předehtu k *Donu Giovannimu*. Cítil, že opera je přesně to pravé.

Přesně to pravé pro pitvu *zaživa*.

„Asi deset minut po vaší smrti," řekl pan Smith, „zachytí mouchy zápach plynů uvolňujících se při rozkladu vašich tkání. Zelené mouchy, které nakladou malinká vajíčka do otvorů vašeho těla. Paradoxně mi to připomíná doktora Seusse - „zelené mouchy a šunka". Co by to mohlo znamenat? Nemám tušení. Je to ale zvláštní asociace."

Derek Cabott ztratil hodně krve, ale nevzdával se. Byl to vysoký, urostlý muž s prokvetlými blond vlasy. Jeden z těch chlápků, kteří bojují až do konce. Inspektor kroutil hlavou, dokud mu Smith konečně nevyndal roubík.

„Copak je, Dereku?" zeptal se. „Mluvte."

„Mám ženu a dvě děti. Proč mi tohle děláte? Proč mně?" zašeptal.

„No, řekněme proto, že jste Derek. Neberte to osobně. Jste jenom další kousek skládačky.

Znovu dal inspektorovi roubík. Žádné další vybavování s Derekem.

Pan Smith pokračoval ve svém výzkumu. Za doprovodu tónů *Dona Giovanniho* udělal další chirurgické řezy.

Na pokraji smrti lidé umírající dýchají přerývaně a s obtížemi. Přesně stejné pocity máte teď vy, jako kdyby každý nádech měl být vaším posledním. K zástave dojde za dvě nebo tři minuty," zašeptal pan Smith, obávaný *Vetřelec* Vás život skončí. Necht' jsem tedy první, kdo vám bude gratulovat. Myslím to upřímně, Dereku. Verte tomu nebo ne, *závidím vám*. Přál bych si být na vašem místě, Dereku."

PRVNÍ ČÁST - JATKA NA NÁDRAŽÍ

KAPITOLA 1

Jsem veliký Tony Kruger! Jsem Noční můra z Elm Street! Troufneš si na mě?" volaly děti sborem a smály se. Beavis a Butt-head udeřili znovu -a v mém sousedství.

Kousl jsem se do rtu a rozhodl se nechat to být. Co jsem mohl dělat? Nebudu přece přilívat olej do ohně dospívání.

Damon, Jannie a já jsme se tísnili na předním sedadle mého starého černého porsche. Potřebovali jsme si koupit nové auto, ale nikdo z nás se nedokázal s porsche rozloučit. Byli jsme vychováni konzervativně, s důrazem na tradice. Milovali jsme tu starou šunku, které jsme říkali Krabička sardinek nebo Oprýskanec.

Na to, že bylo tři čtvrtě na osm ráno, jsem byl až moc zamyšlený, a to není nejlepší způsob jak začít nový den.

Předchozí večer byla v řece Anacostia nalezena třináctiletá dívka ze střední školy Ballou. Někdo ji zastřelil a hodil do vody. Kulka jí vnikla do hlavy ústy. Koroneři tomu říkají „dvě díry v jedné“.

Hlavou se mi honila bizarní statistika, ze které se mi dělalo špatně od žaludku. *Za poslední tři roky došlo v centru města k více než stovce nevyřešených vražd mladých*

žen. Nikdo nevolal po zvláštním vyšetřování. Zdálo se, že nikdo z mocných se o mrtvé černé a hispánské dívky nestará.

Když jsme dojeli ke škole Sojourner Truthové, uviděl jsem Christine Johnsonovou, jak vítá příjíždějící děti a jejich rodiče. Připomínala jim tím, že v téhle komunitě žijí dobří a starostliví lidé. Ona byla rozhodně jednou z nich.

Vzpomněl jsem si na den, kdy jsme se setkali poprvé. Bylo to minulý podzim, za okolností, které nemohly být pro nás oba horší.

Potkali jsem se - *narazili na sebe*, jak mi jednou někdo řekl - na místě vraždy malé holčičky Shanelle Greenové. Christine byla ředitelkou školy, kam Shanelle chodila a kam teď já přivezl své děti.

Jannie byla tohle pololetí ve škole Sojourner Truthové nováček. Damon byl ostřílený veterán, čtvrták.

„Čemu se vy lumpové tak šklebíte?“ obrátil jsem se na děti, které pokukovaly střídavě po mém a Christinině obličejí, jako by sledovaly turnaj v tenisu.

„Šklebíme se *tobě*, tati, jak se koukáš na Christine!“ řekla Jannie a zasmála se jako malá čarodějnice, kterou se občas stávala.

„Pro tebe to je paní Johnsonová,“ odsekl jsem a zamračil se na Jannie, jak jsem nejlépe uměl.

Jannie pokrčila rameny a zamrkala na mě tak, jak to umí jenom ona. „Však já vím, tati. Je to *ředitelka* mojí školy. Víم přesně, kdo to je.“

Moje dcera už pochopila mnoho důležitých životních souvislostí a záhad. Doufal jsem, že mi je možná jednoho dne objasní.

„Damone, máš něco“, co bys k tomu chtěl dodat?“ zeptal jsem se. „Nějaký vydařený ranní vtípek?“

Můj syn zavrtěl hlavou, ale smál se také. I on měl Christine Johnsonovou rád jako každý. Dokonce i Nana ji schvalovala, což bylo neslýchané, a dělalo mi to trochu starost. Nana a já jsme se neshodli nikdy na *ničem* a s přibývajícimi léty je to čím dál tím horší.

Děti už vystoupily z auta a Jannie mě políbila na rozloučenou. Christine zamávala a došla ke mně.

„Jaký to dokonalý, starostlivý otec!“, prohlásila. Hnědé oči jí jiskřily. „S tebou bude jednou nějaká žena v sousedství velice šťastná. Výborně to umíš s dětmi, jsi docela pohledný, jezdíš v módním sportáku. Kdo by odolal.“

„A co mám říkat já?“ opáčil jsem. K tomu všemu bylo nádherné ráno na začátku června. Zářivě modré nebe, teplota kolem dvacítky, svěží a poměrně čistý vzduch. Christine měla na sobě volný běžový kostým, modrou košili a běžové lodičky. Bud klidné, mé srdce.

Po tváři mi přelétl úsměv. Nedokázal jsem ho zastavit a ani jsem nechtěl. Dokonale se hodil k příjemnému dni, který jsem měl před sebou.

„Doufám, že ve své módní škole neučíš moje děti podobný cynismus a ironii.“

„Jistě že učím, stejně jako ostatní učitelé. S nejlepšími žáky mluvíme Edukantem. Byli jsme vyškolení v cynismu a jsme odborníci na ironii. A co je důležitější, jsme prvotřídní skeptici. Už se musím vrátit dovnitř, abych nepropásla ani vteřinu času, kdy na ně můžu působit.“

„S Damonem a Jannií nemáš šanci. Už jsem je naprogramoval. Dítě žije z mléka a cti. V naší čtvrti, v celém Southeast a možná v celém Washingtonu k tomu mají ty nejlepší předpoklady.“

„Toho už jsme si všimli, a chápeme to jako výzvu. Musím běžet. Mám tam mladé mozky, které potřebují usměrňovat a přetvářet.“

„Uvidíme se večer?“ zeptal jsem se Christine, která už byla na odchodu do školy.

„Hezký jako hřích, jezdíš ve fešáckém porsche, to víš, že se večer uvidíme,“ ujistila mě. Pak se obrátila a zamířila ke vchodu do školy.

Měli jsme ten večer mít svoji první „oficiální“ schůzku. Její manžel George zemřel předchozí zimu a Christine cítila, že je už připravená jít se mnou na večeři. Nijak jsem na ni nenaléhal, ale nemohl jsem čekat. Šest let po smrti své

ženy Marie jsem cítil, že se probouzím ze zlého snu možná dokonce těžké deprese. Život mě začínal bavit jako před hrozně dávnou dobou.

Jak mě ale Nana často varovala: „Nechval dne před večerem.“

KAPITOLA 2

Alex Cross je mrtvý muž. Selhání nepřipadá v úvahu. Gary Soneji se díval teleskopickým hledím, které sundal z automatické pušky Browning. Byl to nádherný pohled. Opravdu dojemná scénka. Pozoroval Alexe Crosse, jak vysazuje své dva spratky před školou Sojourner Truthové a pak si povídá se svou hezkou přítelkyní.

Mysli na nemyslitelné, povzbudil sám sebe.

Soneji zaskřípal zuby a zavrtal se hlouběji do sedadla černého Jeepu Cherokee. Sledoval, jak Damon a Janelle vbíhají na školní dvůr, kde se pozdravili se spolužáky. Před lety se málem stal slavným pro únos dvou parchantů přímo tady ve Washingtonu. To byla doba, pánové! Krásné staré časy.

Po nějakou dobu byl temnou hvězdou televize a novin po celé zemi. Ted se to stane znovu. Byl si tím jistý. Bylo jenom spravedlivé, aby všichni uznali, že je nejlepší.

Jemně umístil zaměřovací kříž teleskopického hledí na čelo Christine Johnsonové. *Tak tak, to je ono.*

Měla výrazné hnědé oči a široký úsměv, který vypadal na dálku upřímně. Byla vysoká, atraktivní a autoritativní. *Ředitelka školy.* Několik volných kadeří jí splývalo po tváři. Nebylo těžké pochopit, co na ní Cross vidí.

Tak pěkný pár a taková tragédie je čeká, takové neštěstí. I po všech těch strastech a bolestech Cross stále vypadal dobře a zajímavě, trochu jako Muhammad Ali v nejlepších letech. Jeho úsměv byl okouzlující.

Když se Christine Johnsonová otočila a zamířila ke školní budově z červených cihel, Alex Cross náhle pohlédl směrem k Sonejiho džípu.

Vypadalo to, jako by se vysoký detektiv díval přímo do okénka na straně řidiče. Přímě Sonejimu do očí.

To bylo v pořádku. Nebylo čeho se bát. Věděl, co dělá. Nic neriskoval. Ne tady, a ne teď.

Všechno mělo začít za několik minut, ale v jeho mysli to už proběhlo. Stalo se to už stokrát. Znal každý svůj pohyb od začátku až do konce.

Gary Soneji nastartoval džíp a zamířil k nádraží Union. K budoucímu místu činu, scéně pro jeho mistrovský divadelní kus.

„*Mysli na nemyslitelné,*“ zamumlal si pro sebe, „a pak nemyslitelné *udělej.*“

KAPITOLA 3

Když zazvonilo na hodinu a většina dětí byla v klidu ve třídách, vydala se Christine Johnsonová na pomalou procházku po dlouhých, opuštěných chodbách školy Sojourner Truthové. Dělal to skoro každé ráno, a velice ji to uklidňovalo. Občas potřebujete něco na uklidnění a tohle bylo lepší než šálek kávy v prvotřídní restauraci.

Chodby byly prázdné a příjemně tiché - a jako vždy zářily čistotou, tak jak se na dobrou školu sluší a patří.

Bývaly doby, kdy spolu s několika učiteli vytírala podlahy sama, ale teď to dva večery v týdně dělal pan Gomez a vrátný Lonnie Walker. Jakmile donutíte dobré lidi správně myslet, je až zázračné, kolik se jich shodne, že škola by měla být čistá a bezpečná, a sami nabídnou pomoc. Jakmile lidé uvěří ve správnou věc, je vyhráno.

Zdi chodeb byly pokryté pestrébarevnými výkresy dětí. Energie a naděje, které z nich vyzařovaly, každého okouzlovala. Christine se na ně dívala každé ráno a pokaždé na nich objevila něco nového, další dětskou perspektivu, která ji upoutala a osvěžila.

Toho rána se zastavila u jednoduchého, ale přesto úchvatného obrázku holčičky, která se drží za ruce se svou mamin-

kou a tatínkem před novým domem. Všichni měli oválné tváře a šťastné úsměvy. Prohlédla si také několik ilustrovaných příběhů: „Naše čtvrť“, „Nigérie“, „Lov velryb“.

Dnes se ale vypravila za jiným cílem. Přemýšlela o svém manželu Georgovi, o tom, jak zemřel a proč. Přála si, aby ho mohla přivolat zpátky a promluvit si s ním. Chtěla George alespoň ještě jednou obejmout. *Ach bože, tak moc s ním potřebovala mluvit.*

Došla až na konec chodby k učebně 111, která byla vymalovaná jasně žlutou barvou a říkalo se jí *Blatouch*. Děti dávaly svým třídám jména samy a měnily je každý podzim. Byla to přece *jejich* škola.

Christine pomalu a potichu otevřela dveře. Uviděla Bobbii Shawovou, učitelku druhého stupně, jak škrábe poznámky na tabuli. Pak si prohlížela jednu řadu pozorných tváří za druhou. Byla mezi nimi i Jannie Crossová.

Při pohledu na Jannie, která právě mluvila s paní Shawovou, se neubránila úsměvu. Jannie byla tak živá a chytrá a měla tak

optimistický pohled na svět. Hodně se podobala svému otci. *Inteligentní, citlivá a hezká jako hřích.*

Konečně Christine pokračovala v cestě. Byla tak zamyšlená, že si skoro ani nevšimla, že stoupá po schodech do druhého patra. Dokonce i stěny schodiště zdobily práce a barevné výkresy. I to byl důvod, proč většina dětí věřila, že je to „jejich škola“. Jakmile pochopíte, že je něco „vaše“, budete to bránit a stanete se toho součástí. Byla to prostá myšlenka, ale zdálo se, že ji vláda ve Washingtonu nedokáže pochopit.

Připadala si trochu hloupě, ale zašla se podívat také na Damona.

Ze všech dívek a chlapců ve škole měla Damona zřejmě nejraději. Bylo to tak i před tím, než se setkala s Alexem. Nebylo to jenom proto, že Damon byl chytrý, uměl se vyjadřovat a být velice okouzlující - Damon byl také opravdu dobrý člověk. Neustále to dával najevo ve vztahu k ostatním dětem, učitelům a ke své sestře, když začala minulý rok chodit do školy. Choval se k ní jako ke své nejlepší kamarádce na světě - a možná i chápal, že jí opravdu je.

Christine nakonec zamířila do ředitelny, kde ji čekal její obvyklý deseti až dvanáctihodinový pracovní den. Přemýšlela teď o Alexovi a o tom, že právě kvůli němu se šla podívat na jeho děti.

Přemýšlela o tom, že se netěší na jejich společnou večeři ten večer. Trochu panicky se té schůzky bála a tušila proč.

KAPITOLA 4

Chvilí před osmou ráno se Gary Soneji potloukal po nádraží Union, jako by mu to tam patřilo. Cítil se naprosto skvěle. Přidal do kroku a jeho nadšení jako by ho nadnášelo až k vysokému stropu nádraží.

Věděl o tom slavném nádražním uzlu hlavního města všechno, co se vědět dalo. Už dlouho obdivoval neoklasicistní fasádu nádražní budovy, která mu připomínala proslulé Caracallské lázně ve starověkém Římě. Jako malý chlapec studoval architekturu toho nádraží po celé hodiny. Navštívil dokonce i Velký nádražní obchod, kde se prodávaly propracované modely vláčků a jiné suvenýry se železniční tematikou.

Slyšel a cítil vlaky rachotící pod ním. Žulové stěny se trásly, když většinou na čas přijížděly silné soupravy Amtrak. Skleněné dveře do okolního světa *rachotily* a on slyšel, jak jejich tabule zvoní v rámech.

Miloval na tom místě úplně všechno. Bylo opravdu zázračné. Klíčová slova toho dne byla *vlak* a *strop* a jen on věděl proč.

V informacích je síla a on je měl.

Gary Soneji si pomyslel, bude možná do hodiny mrtvý, ale ta představa ho neznepokojovala. Chtěl to udělat a kromě toho chtěl sejít z tohoto světa s pořádnou parádou, a ne se zbabělým kňučením. Proč sakra ne? Má přece v plánu *dlouhou a vzrušující posmrtnou kariéru*.

Gary Soneji měl na sobě lehkou černou sportovní soupravu s červeným logem Nike. Nesl tři nacpané tašky. Představoval si, že přesně zapadá mezi ostatní cestující, kteří se hemžili po nacpaném nádraží. Zdálo se, že má trochu nadváhu a vlasy měl pro tu chvíli šedé. Ve skutečnosti měřil asi sto osmdesát centimetrů, ale vysoké podpatky mu toho dne pět centimetrů přidávaly. Stále bylo znát, že býval pohledný muž. Kdyby chtěl někdo odhadnout jeho povolání, řekl by *učitel*.

A také by se trefil. Býval jednou učitelem -jednou, a to nejhorší, provždy. Býval *pan Soneji - Pavoučí muž*. Unesl dva své studenty.

Lístek na Metroliner už měl koupený, ale zatím se nechystal nastoupit do vlaku.

Místo toho spěchal Gary Soneji přes hlavní halu. Vybral si schodiště vedle kavárny Center a vystoupal po něm na balkon ve druhém patře, odkud měl výhled na halu asi šest metrů pod sebou.

Díval se dolů a sledoval osamělé lidi, jak proudí po dně nádražní jeskyně. Většina těch pitomců neměla ani tušení, jaké nezasloužené štěstí je toho rána potkalo. Až se za pár minut spustí „hromy a blesky“, budou už v bezpečí svých vlaků.

Jak krásné místo, říkal si Soneji. Kolikrát se mu už o téhle scéně zdálo.

Přesně o téhle scéně na nádraží Union! Ze střešních oken vycházely pruhy ranního slunečního svitu a ozařovaly stěny a vysoký pozlacený strop. V hlavní hale před ním visela ohromná elektronická informační tabule s příjezdy a odjezdy. Dále měl výhled na kavárnu Center, Sfuzzi a restauraci America.

Hala pokračovala k čekárně, které se kdysi říkalo „největší místnost na světě“. Pro své narozeniny si vybral opravdu reprezentativní historické místo.

Gary Soneji vyndal z kapsy malý klíč. Vyhodil ho do vzduchu a znovu chytil. Otevřel stříbřité kovové dveře, které vedly do místnosti na balkoně.

V duchu jí říkal *svůj pokoj*. Konečně ho měl - svůj vlastní pokoj v *prvním patře*. Zavřel za sebou dveře.

„Hodně štěstí, milý Gary, hodně štěstí, zdraví.“

KAPITOLA 5

Mělo to být neuvěřitelné, mnohem úžasnější než všechno, co až dosud spáchal. Mohl to udělat i se zavázanýma očima, po paměti. Tolikrát to už procvičoval ve svých snech. Na tenhle den se těšil už přes dvacet let.

V malé místnosti složil hliníkový stativ a upevnil na něj Browning BAR. Byla to skvělá puška s teleskopickým hledím a elektronickou spouští, kterou vyrobil sám.

Mramorové podlahy se dál otrásaly, jak přijížděly a odjížděly jeho milované vlaky, obrovské mytologické obludy, které si tam přicházely odpočinout a nažrat se. Nebylo na světě místo, kde by byl raději než tam. Miloval tu chvíli celým svým srdcem.

Soneji věděl o nádraží Union všechno, stejně jako o hromadných vraždách spáchaných na veřejných místech. Jako chlapec byl posedlý takzvanými „zločiny století“. Představoval si, že je spáchal on sám a stává se obávaným a slavným. Plánoval dokonalé, náhodné vraždy a pak je začal provádět. Svou první oběť pohřbil na farmě svého příbuzného, když mu bylo patnáct. Až do dnešního dne nebylo tělo nalezeno.

Byl Charles Starkweather; byl Bruno Richard Hauptmann; byl Charlie Whitman. Byl jenom mnohem chytřejší než kterýkoliv z nich - nebyl šílený jako oni.

Měl dokonce i vhodné jméno: Soneji, vyslov *Sou-ný-dží*. Už ve třinácti nebo čtrnácti mu připadalo strašidelné, stejně jako nyní. *Starkweather, Hauptmann, Whitman, Soneji.*

Z ručnice se naučil střílet, už když se jako chlapec toulal v hlubokých, temných lesích kolem Princetonu v New Jersey. V posledních několika letech si zastřílel, zalovil a procvičil víc než kdy předtím. Byl v plné síle a připravený na toto dopoledne. Kčertu, už léta byl připravený!

Soneji se posadil na kovovou skládací stoličku a udělal si pohodlí. Roztáhl šedou vojenskou celtu, která splývala s barvou tmavých nádražních zdí. Vlezl si pod ni. Chtěl zmizet, být součástí scenerie, stát se *ostřelovačem na tom nejveřejnějším místě. Na nádraží Union!*

Staromódně znějící hlasatel vyzpěvoval odjezd rychlíku Metroliner do Baltimoru, Wilmingtonu, Philadelphie a New Yorku.

Soneji se pro sebe usmál - *to je jeho kýžený vlak.*

Měl jízdenku a byl rozhodnutý, že jím pojede. Žádný problém, stačilo zajít do předprodeje. Buď bude v Metrolineru, nebo na onom světě. Ted' už ho nemohl zastavit nikdo, snad kromě Alexe Crosse, a ani na tom moc nezáleželo. Jeho plán počítal se všemi možnostmi včetně jeho smrti.

Soneji bloudil v myšlenkách. Zabalil se do kukly vzpomínek.

Bylo mu devět let, když student Charles Whitman spustil palbu z věže Texaské univerzity v Austinu. Whitman byl bývalý mariňák a bylo mu pětadvacet let. Ta senzační, šokující událost Sonejiho tenkrát naprosto uchvátila.

Sbíral všechny články o té střelbě, výstřižky časopisů *Time*, *Life*, *Philadelphia Inquirer*, londýnských *Times*, *Paris Match*, *Los Angeles Times*, *Baltimore Sun*. Ještě stále je měl. Byly v domě jeho přítele, ukryté pro příští genera-

ce. Byly to *důkazy — minulých, přítomných a budoucích zločinů.*

Gary Soneji věděl, že je dobrý střelec. Ne že by v tomhle davu terčů potřeboval dělat zázraky. Žádný výstřel v nádražní hale nebude na větší vzdálenost, než sto metrů, a on neminul cíl do půl kilometru.

A ted' vystoupím ze své noční můry do skutečného světa, pomyslel si, když nastal čas. Po zádech mu přeběhl mráz. Byl to skvělý, vzrušující pocit. Zadíval se teleskopickým hledím do nervózního, kolotajícího davu.

Vyhlížel si první oběť. *Život, pozorovaný přes hledí pušky, je mnohem krásnější a zajímavější.*

KAPITOLA 6

Jsi mezi nimi. Přejel pohledem haly s tisícovkou cestujících, kteří byli na cestě do práce nebo na prázdniny. Žádný z nich neměl tušení, že mu v tom okamžiku hrozí smrt. Zdálo se, že nikoho z nich nikdy nenapadlo, že by se něco takového mohlo stát *právě jemu.*

Soneji pozoroval živý hlouček školních spratků v modrých sakách a naškrobených bílých košilích. Mizerní parchanti z přípravky. Pochechtával se a běželi k vlaku s nepřírozenou veselostí. Nikdy neměl rád šťastné lidi a hlavně přiblblé děti, které si myslí, že mají celý svět jenom pro sebe.

Zjistil, že tam nahoře dokáže rozlišovat pachy: naftové zplodiny, šeršky a růže ze stánku s květinami, maso a garnáty s česnekem z restaurace v hale. Dostal z toho hlad.

Mířidlo v jeho upraveném hledí tvořila černá svislá čára. Dával jí přednost před obvyklým kruhem. Díval se, jak stíny, pohyby a barvy kříží cestu smrti. To malé, kruhové zorné pole byl teď jeho svět, všeobsahující a hypnotizující.

Soneji nechal mířidlo spočinout na širokém, vrásčitém čele unavené úřednice mezi čtyřiceti a padesáti. Žena byla

hubená a nervózní, s roztěkaným pohledem a bledými rty. „Řekni dobrou noc, holčičko. Dobrou noc, krásko. Sladké sny.“

Skoro už stiskl spoušť a zahájil ranní masakr, ale na poslední chvíli si to rozmyslel.

Nestojí za první ránu, pomyslel si a vyčinil si za netrpělivost. *Není na ní nic zvláštního. Jenom přechodný vrtoch. Další kráva ze střední třídy.*

Mířidlo se usadilo jako přitahováno magnetem na zádech nosiče, který tlačil neurovnaný náklad krabic a kufrů. Nosič byl vysoký a dobře vypadající černoch - *docela jako Alex Cross,* napadlo Sonejiho. Jeho černá kůže se leskla jako mahagonový nábytek.

Byl to přitažlivý cíl. Ta představa se mu líbila, ale kdo pochopí tu jemnou, nepřímou narážku než o sám? Ne, musí brát v potaz i ostatní. Ted není čas uzavírat se do sebe.

Znovu pohnul hledím, kruhem smrti. V hale se hemžilo neuvěřitelné množství cestujících v černých oblecích. Úřednické ovce.

Do kruhu vplul otec s pubertálním synem, jako by je postrčila boží ruka.

Gary Soneji se pomalu nadechl a vydechl. Byl to jeho střelecký rituál, tak jak ho nacvičoval celá léta v lesích. *Tolikrát si už představoval, jak tohle dělá. Vybírá si naprosto cizí oběť.*

Jemně, velmi jemně stiskl spoušť. Jeho tělo bylo naprosto klidné, skoro bez života. V paži a krku cítil slabý puls, přibližnou rychlost svého srdce.

Kulka vyšla ven s hlasitým prásknutím, které jako by ji následovalo ven do haly. Několik centimetrů od ústí hlavně vyletěl do vzduchu obláček dýmu. Byl to hezký pohled.

Hlava pubescenta explodovala v kruhu jeho hledí. Nádhera. Rozlétla se na kousky přímo před jeho očima. Velký třesk v malém, ne?

Pak Gary Soneji stiskl spoušť podruhé. Zabil otce dřív, než mohl začít truchlit. Ani pro jednoho z nich vůbec nic

necítil. Ani lásku, ani nenávist, ani lítost. Necouvl, netrhl sebou, ani nemrkl.

Garyho Soneji už nemohl nikdo zastavit, nebylo cesty zpět.

KAPITOLA 7

Zácpa! Osm dvacet ráno! Proboha živého, ne! A do toho šílenec, který řadí na nádraží Union. Řítili jsme se se Sampsonem podél dvojité řady stojících aut, která blokovala Massachusetts Avenue, kam až oko dohlédlo. Když pochybuješ, práskni do bot. Staré heslo Cizinecké legie.

Řidiči aut a nákladáků mačkali divoce klaksony. Ječící chodci vybíhali z nádražní budovy. Všude kolem stála policejní auta.

Přede mnou se na North Capitol tyčila masivní žulová budova nádraží Union s mnoha přístavky a renovacemi. Všechno kolem nádražní budovy bylo šedé a střízlivé, snad kromě výjimečně zelené trávy.

Sampson a já jsme prolétli kolem nové soudní budovy Thurgooda Marshalla. Z nádraží jsme slyšeli výstřely. Tlumené silnými kamennými zdmi zněly jako z dost velké vzdálenosti.

„Tak tohle je zatraceně skutečný," vyrazil ze sebe Sampson běžící vedle mě. „Je tady. O tom žádná, kámo."

Věděl jsem, že tam bude. Ani ne před deseti minutami se na mém pracovním stole rozdrčel telefon. Urgentní

hovor. Zvedl jsem sluchátko s hlavou plnou dalšího vzkazu, faxu od Kyla Craiga z FBI. Právě jsem ho pročítal. Zoufale potřeboval pomoci se svým obrovským případem *pana Smithe*. Chtěl, abych se setkal s agentem Thomasem Piercem. Tentokrát jsem Kylovi pomoci nemohl. Měl jsem v plánu vypadnout s toho kolotoče vražd a nebrat další případy, hlavně ne tak ohavné, jako byl ten *pana Smithe*.

Hlas v telefonu jsem poznal. „Tady Gary Soneji, doktore Crossi. To jsem opravdu já. Volám vám z nádraží Union. Právě projíždím Washingtonem a bláhově jsem doufal, že byste mě rád zase viděl. Jestli ano, pospěšte si. Měl byste sebou hodit, jinak mě propásnete."

Pak telefon zmlkl. Soneji zavěsil. Potrpěl si na poslední slovo.

A teď jsme se Sampsonem sprintovali po Massachusetts Avenue. Pohybovali jsme se mnohem rychleji než doprava. Své auto jsem nechal na rohu Třetí ulice.

Přes sportovní košile jsme měli oba navlečené neprůstřelné vesty. „Házeli jsme sebou", jak mi Soneji po telefonu doporučil.

„Co to tam krucinál dělá?" procedil Sampson mezi zuby. „Ten parchant byl vždycky na hlavu."

Nebyli jsme ani na padesát metrů od nádražích dveří ze dřeva a skla. Stále z nich proudili lidé.

„Střílel už jako kluk," řekl jsem Sampsonovi. „Zabíjel domácí mazlíčky svých sousedů u Princetonu. Vraždil v lesích jako ostřelovač. Vyprávěl mi o tom, když jsem ho vyslýchal ve vězení v Lortonu. Říkal si vrah zvířátek."

„Vypadá to, že povýšil na lidi," zavrčel Sampson.

Běželi jsme po dlouhé příjezdové silnici směrem k hlavnímu vchodu do devadesát let staré nádražní budovy. Oběma se nám kouřilo od podrážek a zdálo se nám, že od Sonejiho telefonátu už uplynula celá věčnost.

Střílení na okamžik ustalo a pak propuklo znovu. Ďábelsky šílené.

Auta a taxíky couvaly z příjezdové silnice, jak se snažily dostat od pekelné scény. Cestující se stále cpali z hlavních dveří. Nikdy předtím jsem nestál tváří v tvář ostřelovači.

Za svého života ve Washingtonu jsem na nádraží Union už posté nebo podvousté. Nikdy jsem tu ale nic podobného nezažil. Ani zdaleka.

„Chytil tam sám sebe do pasti. Schválně! Proč udělal kruci něco takovýho?" zeptal se Sampson, když jsme vtrhli dovnitř.

„Taky mi to dělá starosti," odpověděl jsem. Proč mi Gary Soneji zavolal? Proč vběhl do slepé uličky nádraží Union?

Jakmile jsme se se Sampsonem ocitli v hlavní hale, střelba z balkonu - nebo někde shora - začala náhle znovu. Oba jsme padli k zemi.

Spatřil nás snad Soneji?

KAPITOLA 8

S hlavou u země jsem očima přejížděl po ohromné nádražní hale. Zoufale jsem hledal Gary Sonejiho. Vidí mě? V hlavě mi znělo jedno z babiččiných rčení: *Smrt je způsob, kterým příroda říká „dobrý den“*.

Po obvodu impozantní hlavy stály na stráži sochy římských legionářů. Svého času chtěli politicky korektní šéfové společnosti Pennsylvania Railroad legionáře oblečené. Sochař Louis Saint-Gaudens všechny přelstil a každou třetí sochu zachoval v původním historickém stavu.

Viděl jsem tři lidi, kteří leželi na podlaze haly, nejspíš mrtví. Udělalo se mi špatně od žaludku a srdce se mi rozbušilo. Jedna z obětí byl chlapec v krátkých kalhotách a tričku Redskins. Zdálo se, že druhou obětí je jeho otec. Ani jeden z nich se nepohnul.

Stovky cestujících a zaměstnanců byly polapeny v obchodech a restauracích v podloubí. Několik tuctů vyděšených lidí se tísnilo v malém krámku s čokoládou Godiva a v otevřené kavárně s názvem America.

Palba opět ustala. Co to Soneji dělá? A kde je? To náhlé ticho bylo k zešílení. Na nádraží měla být spousta hluku.

Někdo strčil do židle a její zaskřípění o mramorovou podlahu vyvolalo ozvěnu.

Vzal jsem do dlaně svůj policejní odznak a ukázal ho uniformovanému strážníkovi, který se ukryl za převráceným kavárenským stolem. Po tváři mu stékal pot až na tukové záhyby pod bradou. Byl jen několik metrů daleko v jednom ze vchodů do hlavní haly. Ztěžka dýchal.

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se, když jsme se Sampsonem vklouzli k němu. Přikývl a něco zamručel, ale nevěřil jsem mu. Oči měl vytřeštěné hrůzou. Podezíral jsem ho, že ani on se ještě nikdy s ostřelovačem nesetkal.

„Odkud jde ta střelba?“ zeptal jsem se strážníka. „Viděl jste ho?“

„Těžko říct. Ale je někde nahoře, tamhle." Ukázal na jižní balkon, který se táhl nade dveřmi v průčelí nádražní budovy. Nikdo jimi teď neprocházel. Soneji měl situaci pod kontrolou.

„Tady zdola na něj neuvidíme," zavrčel vedle mě Sampson. „Možná se tam nahoře pohybuje, mění pozice. Tak pracujou dobrý snajpři."

„Řekl něco? Udělal nějaké prohlášení? Má nějaké požadavky?" naléhal jsem na strážníka.

„Vůbec nic. Začal jenom střílet do lidí jako do králíků. Zatím čtyři oběti. Ten hajzl fakt umí střílet."

Čtvrté tělo jsem neviděl. Možná ho někdo, otec, matka nebo přítel, odtáhl po podlaze. Pomyslel jsem na vlastní rodinu. Soneji už jednou přišel do našeho domu. A pozval mě sem, na své představení na nádraží Union.

Náhle štěkla z balkonu nad námi puška. Třesknutí výstřelu se odráželo od silných zdí nádraží. Byla to střelnice s lidskými terči.

V restauraci America zaječela žena. Viděl jsem, jak padla k zemi, jako by uklouzla na ledu. Pak se z restaurace začalo ozývat sténání.

Palba znovu ustala. *Co se to tam nahoře sakra děje?* „Dostaneme ho, než znovu vystřelí," pošeptal jsem Sampsonovi. „Jdeme na věc."

KAPITOLA 9

Naše nohy se míhaly jako spojené píсты a sípěli jsme, když jsme se Sampsonem vybíhali po schodišti z tmavého mramoru na balkon. Ve střeleckých pozicích se tam krčilo několik policistů a detektivů.

Zahlédl jsem detektiva z nádražního oddělení, což byla normálně jednotka pro boj s drobnými trestnými činy. Jejich práce neměla se zásahy proti ostřelovačům vůbec nic společného.

„Co zatím víte?“ zeptal jsem se. Měl jsem pocit, že se detektiv jmenuje Vincent Mazzeo, ale nebyl jsem si jistý. Táhl mu na padesátku a tady se měl v klidu dožít důchodu. Matně jsem si vzpomínal, že Mazzeo je vcelku dobrý chlap.

„Je v jedné z těchhle místností. Vidíte tamhle ty dveře? Není krytá shora. Možná bychom ho mohli dostat odtamtud. Co myslíte?“

Pohlédl jsem k vysoké měděné střeše. Vzpomněl jsem si, nádraží Union je považováno za největší krytou kolonádu ve Spojených státech. Rozhodně to tak vypadalo. Gary Soneji měl vždycky rád velkou scénu. Tohle byla jedna z nich.

Detektiv vytáhl něco z kapsy u košile. „Mám hlavní klíč. Ten nás pustí do jedné z těch předsíní a možná i do místnosti, ve které je on.“

Vzal jsem si klíč. Neměl v úmyslu ho použít. Nechystal se hrát si na hrdinu. Nechtěl se toho rána postavit tváří v tvář Garymu Sonejimu a jeho ostřelovačské pušce.

Z místnosti se náhle ozvala další salva.

Počítal jsem. Bylo to šest výstřelů - stejně jako posledně.

Jako všichni psychopati byl i Soneji posedlý kódy, kouzelnými slovy a čísly. Přemýšlel jsem o šestkách. Šest, šest, šest? Tohle číslo se u něj zatím nikdy v minulosti neobjevilo.

Střelba náhle ustala. Na nádraží se znovu rozhostilo ticho. Nervy jsem měl napjaté k prasknutí. Bylo tu příliš mnoho lidí v nebezpečí, příliš mnoho jich potřebovalo ochranu.

Sampson a já jsme vyrazili kupředu. Byli jsme asi pět metrů od místnosti, ze které střílel. Přitiskli jsme se ke zdi s glocky v ruku.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal jsem. V podobně mizerné situaci jsme už byli i dříve, ale to nám moc nepomáhalo.

„Prdel k popukání, co, Alexi? A hnedka po ránu. Ještě jsem si ani nestačil dát kafe a koblihu.“

„Až znovu vystřelí, dostaneme ho,“ řekl jsem. „Pokaždé vypálí šest ran.“

„To jsem si všim,“ konstatoval Sampson, aniž na mě pohlédl. Poklepal mi na nohu. Zhluboka jsme dýchali.

Nemuseli jsme čekat dlouho. Soneji spustil další salvu. *Šest výstřelů. Proč pokaždé šest výstřelů?*

Ví, že po něm půjdeme. Přece mě na ten svůj mejdan se střílečkou pozval.

„Jde se na věc,“ zavelel jsem.

Přeběhli jsme přes mramorovou chodbu. Vzal jsem klíč od místnosti a stiskl ho mezi palcem a ukazováčkem.

Otočil jsem klíčem.

Cvak!

Dveře se neotevřely! Zacloumal jsem klikou. Nic.

„Co má bejt tohle?“ zeptal se za mnou vztekle Sampson „Co je s těma pitomejma dveřma?“

„Zamknul jsem je,“ oznámil jsem mu. „*Soneji nám nechal odemčeno.*“

KAPITOLA 10

Dole se dal do běhu pár se dvěma malými dětmi. Prchali ke skleněným dveřím a vytoužené svobodě. Jedno z dětí zakoplo a tvrdě dopadlo na koleno. Byl to hrozný pohled, ale dokázali to.

Střelba začala znovu!

Vtrhli jsme se Sampsonem v podřepu a s namířenými pistolemi do místnosti.

Zahlédl jsem před sebou tmavě šedou celtu.

Zpod cely mířila hlaveň ostřelovačské pušky. Sonejiho jsme neviděli - zakrývala ho celta.

Začali jsme střílet. Půl tuctu ran zadunělo v uzavřeném prostoru jako hrom. Celta byla jako řešeto. Puška zmlkla.

Přeběhl jsem před malou místností a celtu strhl. Zoufale jsem zasténal.

Pod celtou nikdo nebyl. Po Garym Sonejim ani stopy!

Automatická puška Browning, potřísněná krví, byla upevněná na kovové trojnožce. Na spoušť byl připevněný časovač. Bylo to podomácku vyrobené zařízení. Puška tak střílela v naprogramovaných intervalech. Šest ran, pak pauza, pak dalších šest. I bez Garyho Sonejiho.

Byl jsem zase v pohybu. V severní a jižní stěně malé místnosti byly další kovové dveře. Rozrazil jsem ty nejbližší. *Čekal jsem past.*

Prostor za dveřmi byl ale prázdný. V protější stěně byly další kovové dveře. Byly zavřené. Gary Soneji stále miloval hry. Měl svůj oblíbený trik: byl jediný, kdo zná pravidla.

Přeběhl jsem druhou místností a otevřel dveře číslo dvě. Tak tohle měla být ta hra? Překvapení? Cena pro blbečky za prvními, druhými nebo třetími dveřmi?

Zjistil jsem, že zírám do další malé komory. Soneji nikde. Ani známka, že by tam kdy byl.

V téhle místnosti byly kovové schody - zdálo se, že vedou do dalšího patra, nebo možná do průlezu nad námi.

Vyběhl jsem přískokem po schodech a snažil se, abych mu neposkytl snadný terč. Srdce mi bušilo a nohy se mi trásly. Doufal jsem, že se Sampson drží v závěsu za mnou. Potřeboval jsem krýt.

Na vrcholu schodiště byly otevřené padací dveře. Gary Soneji nebyl ani tady. Zapadal jsem hlouběji a hlouběji do nějaké pasti, zaplétal se do jeho sítě.

Obracel se mi žaludek. Za očima mi bušila ostrá bolest. Soneji byl stále někde na nádraží Union. Musel tam být. *Řekl, že se se mnou chce setkat.*

KAPITOLA 11

Soneji klidně seděl v Metrolineru do New Yorku s odjezdem v 8.45, tvářil se jako maloměstský bankéř a předstíral, že čte *Washington Post*. Srdce mu ještě bušilo, ale na tváři nebylo patrné žádné vzrušení. Měl na sobě šedý oblek, bílou košili a pruhovanou bílou kravatu - vypadal přesně jako ti ostatní pitomci na cestě do práce.

Že to ale parádně rozsvítil, co? Jenom několik dalších se odvážilo zajít tak daleko. Překonal legendárního Charlese Whitmana a přitom to byl jenom začátek jeho vítězného tažení. Měl jedno oblíbené přísloví: *Vítězství připadne hráči, který udělá předposlední chybu.*

Soneji upadal do snu, ve kterém se vracel do svých milovaných lesů okolo Princetonu v New Jersey. Stával se znovu chlapcem. Pamatoval si každý kousek toho zarostlého, nerovného, ale nádherného terénu. Když mu bylo jedenáct, ukradl z jedné farmy v sousedství pušku ráže .22. Měl ji schovanou v lomu blízko domu. Puška byla pečlivě zabalená do promaštěného hadru, igelitu a pytloviny. Tahle dvaadvacítka byla jediný pozemský majetek, o který stál, jediná věc, která byla opravdu jeho.

Vzpomínal, jak slézal po příkrém kamenitém srázu do lesní prohlubně, na tiché místo vedle hustého vavřínového houští. Na jejím dně byla mýtiny, která se tenkrát stala jeho tajnou, zakázanou střelnicí. Jednoho dne tam přinesl králíčí hlavu a kočku z blízké Ruoccovy farmy. Čerstvé králíčí hlavě kočka nikdy neodolá. Kočky byly jako malé přízraky. Byly jako on. Až do dnešních dnů pro něj byly magické. Obdivoval, jak se umí plížit a lovit. Proto dal jednu doktoru Crossovi a jeho rodině.

Malou Rosie.

Když položil uříznutou králíčí hlavu doprostřed mýtiny, rozvázal pytel a vypustil kočku. Přestože do pytle udělal několik děr, kočka se skoro udusila. „Vem si ho! Vem si králíčka!“ povzbuzoval ji. Kočka zachytila pach čerstvé mrtvoly a rozběhla se k ní. Gary přiložil svou dvaadvacítku k rameni a pozoroval ji. Zamířil na pohyblivý cíl. Pohladil spoušť a vypálil. Učil se zabíjet.

Ty si nedáš pokoj! Vynadal si, když se vrátil do reality ve vagonu Metrolineru. Od doby, kdy byl Zlým chlapcem u Princetonu, se toho moc nezměnilo. Jeho nevlastní matka - ta odporná babylonská děvka - ho tenkrát často zamykala do sklepa. Nechávala ho o samotě a potmě, někdy i deset až dvanáct hodin. Naučil se milovat temnotu, být temnotou. Naučil se mít rád sklep, udělal si z něj nejmilejší místo na světě.

Gary ji porazil v její vlastní hře.

Žil v podzemí, ve svém vlastním pekle. Opravdu věřil, že je Pán temnoty.

Gary Soneji se musel násilím vrátit do přítomnosti, na nádraží Union a ke svému skvělému plánu. Policie prohledávala vlaky.

Policisté jsou teď všude kolem! A Alex Cross je nejspíš mezi nimi!

Jaký to krásný start ke slávě, a to je teprve jenom začátek.

KAPITOLA 12

Pozoroval policejní pitomce, jak se potloukají po nástupištích nádraží Union. Vypadali vyděšeně, zmateně a ztraceně, jako by už napůl přiznali svou porážku. Byla to cenná informace. Udávalo to tón věcem, které měly přijít.

Pohlédl na ženu, která seděla. I ona vypadala vyděšeně. Byla ztuhlá, jako přešlá mrazem. Na zaťatých rukou jí zbělaly klouby. Seděla zpřímá jako vojenský kadet.

Soneji na ni promluvil. Když chtěl, dokázal být slušný a jemný. „Mám pocit, jako by celé tohle dopoledne byl jenom zlý sen. Když jsem byl malý kluk, měl jsem na ně trik - počítal jsem *jedna, dva, tři, probud' se!* Tak jsem se dokázal zbavit noční můry. Dneska to ale nefunguje.“

Žena proti němu přikývla, jako kdyby řekl něco hlubokomyslného. Navázal s ní spojení. Tohle Gary uměl vždycky, když potřeboval, a ten okamžik právě nastal. Bude to vypadat lépe, když ho policie, prohledávající vagon, uvidí mluvit se spolucestující.

„Jedna, dva, tři, probud' se,“ opakovala po něm nešťastným hlasem žena. „Proboha, myslela jsem, že jsme tady ve

Washingtonu v bezpečí. Doufám, že ho chytí. Ať je to kdokoliv, nebo *cokoliv*.“

„Jsem si jistý, že ano,“ ujišťoval ji Soneji. „Není to tak vždycky? Takovýhle blázní nakonec nachytají sami sebe.“

Žena jednou přikývla, ale netvářila se moc přesvědčeně. „Je to tak, vidíte? Určitě máte pravdu. Doufám. Modlím se za to.“

Do vagonu vstoupili dva policejní detektivové. Tvářili se smrtelně vážně. Začínalo to být zajímavé. Viděl další policajty, jak se blíží jídelním vozem, který byl hned před jeho. Na nádraží teď musely být policajtů stovky. Začínalo druhé jednání jeho mistrovského kusu.

„Jsem z Wilmingtonu v Delaware,“ mluvil Soneji dál se ženou. „Jinak bych už odešel z nádraží. Tedy pokud by mě pustili zpátky do schodů.“

„Nepustili. Už jsem to zkoušela,“ odpověděla žena. Ztuhle zírala do prázdna. Tenhle pohled miloval. Jen ztěží z ní odtrhl oči, aby se

podíval na blížící se policisty a hrozbu, kterou by mohli představovat.

„Potřebujeme vidět od každého doklady," oznámil jeden z policistů. Mluvil seriózním hlasem, který si dokázal zjednat pozornost. „Ukážete nám je, až budeme procházet kolem vás. Děkuji."

Oba detektivové se přiblížili k jeho řadě sedadel. To bylo ono, no ne? Zvláštní bylo, že skoro nic necítil. Byl připravený oba policisty oddělat.

Soneji ovládal svůj dech stejně jako tlukot srdce. *Sebeovládání je základ*. Hlídal svaly v obličeji a hlavně oči. Pro dnešní den změnil jejich barvu. Změnil barvu vlasů z blond na šedou. Změnil tvar obličeje. Vypadal změkčile a vypaseně, stejně neškodně jako každý jiný obchodní cestující.

Ukázal jim řidičský průkaz a kartu Amex na jméno Neila Stuarta z Wilmingtonu v Delaware. Měl také kartu Visa a průkaz s fotografií ze sportovního klubu ve Wilmingtonu. Na tom, jak vypadal, nebylo nic, co by stálo za zapamatování. Jenom další ubohý obchodníček.

Detektivové právě studovali jeho doklady, když Soneji zahlédl venku u vagonu Alexe Crosse. *Měl prostě svůj den. Bože, bože, tohle je ale bomba. Lepší droga než pořádná dávka přímo do žíly. Jsem tady, Crossi. Kdybys chtěl, mohl by ses mě skoro dotknout. Podívej se na mě. Podívej se na mě, Crossi. Příkazuji ti, aby ses na mě podíval!*

Úžasný vztek a zuřivost, které v něm narůstaly, byly nebezpečné. Dobře to věděl. Mohl počkat, až bude Alex Cross přímo u něj a pak mu klidně vypálit půl tuctu ran do obličeje.

Šest ran do hlavy. Za to, co mu Cross udělal, by si zasloužil každou z těch šesti. Cross rozbil jeho život - ne, Cross ho zničil. Cross byl příčinou toho, co se právě dělo. Cross může za všechny ty mrtvé na nádraží. Všechno to je vina Alexe Crosse.

Cross, Cross, Cross! Blíží se teď konec? Velké finále? Je to možné?

Za chůze vypadal Cross mocně a neporazitelně. Měřil o pěkných pár centimetrů víc než ostatní poldové. Sametově hnědá kůže se mu leskla. Zlatíčko - tak mu říká jeho přítel Sampson.

Měl pro Zlatíčko překvapení. Velké, nečekané překvápko. Takové, ze kterého mu půjde hlava kolem.

Jestli chytíte mě, doktore Crossi, chytíte sám sebe. Rozumíte tomu ? Nebojte se, brzo porozumíte.

„Děkuji, pane Stuarte,“ řekl detektiv, když vracel Sonejimu jeho kreditní kartu a delawarský řidičák.

Soneji pokýval hlavou a věnoval detektivovi slabý úsměv. Pak se znovu zadíval z okna.

Alex Cross byl právě tam. Netvař se tak silácky, Crossi. Nejsi zas taková hvězda.

Chtělo se mu začít znovu střílet. Byl celý nažhavený. Mohl Crosse na místě vyřídit, o tom nebylo pochyb. Nenáviděl ten obličej, tu chůzi, nenáviděl na tom policajtském doktůrkovi úplně všechno.

Alex Cross zpomalil chůzi a pak se podíval přímo na něj. Byl ani ne dva metry daleko.

Gary Soneji pomalu přešel po Crossovi pohledem, pak se podíval na ostatní detektivy a zpátky na Crosse.

Ahoj, Zlatíčko.

Cross ho nepoznal. Jak by mohl? Detektiv se mu podíval přímo do obličeje - a pak šel dál. Krácel po nástupišti a zrychloval.

Cross se k němu obrátil zády a vytvořil tak takřka neodolatelný terč. Zavolal na něj detektiv vpředu a mával, aby k němu přišel. Soneji se kochal představou, jak ho střelí do zad. Zbabělá vražda je nejlepší. Takového vraha lidé nenávidějí ze všeho nejvíc.

Pak se Soneji znovu pohodlně opřel v sedadle.

Cross mě nepoznal. Jsem opravdu dobrý. S nikým lepším se zatím nesetkal. A dokážu to.

Neudělám žádnou chybu. Vyhraju.

Zabiju Alexe Crosse a jeho rodinu a nikdo mi v tom nedokáže zabránit.

KAPITOLA 13

Bylo po půl šesté večer, než jsem si mohl dovolit třeba jen pomyslet na odjezd z nádraží Union. Celý den jsem vyslýchal svědky, mluvil s balistiky a policejním lékařem a kreslil si do bloku hrubé náčrtky místa činu. Sampson se mnou držel krok. Málem při tom přišel o nervy, ale byl zvyklý na moji důkladnost.

Přijela FBI a zavolal mi Kyle Craig, který zůstal v Quantiku, aby tam pracoval na panu Smithovi. Před nádražím se usadila smečka reportérů. Horší už to být nemohlo. Pořád se mi honilo v hlavě: *vlak už. odjel z nádraží*. Byla to jedna z utkvělých myšlenek, které jdou tak těžko vytřást z hlavy.

Ke konci dne jsem už neviděl na oči a byl jsem nejen utahaný jako kuň, ale také smutnější než na jakémkoliv místě činu před tím. Dostal jsem kdysi Sonejiho za mříže, ale nějak jsem se cítil zodpovědný za to, že je zase venku.

Soneji byl velice metodický: chtěl, abych přijel na nádraží Union. Ale proč? Tahle otázka mi pořád nešla z hlavy.

Konečně jsem se vyplížil tunelem z nádraží, abych se vyhnul reportérům. Odjel jsem domů, osprchoval se a taky převlékl.

Trochu mi to pomohlo. Lehl jsem si na postel a na deset minut zavřel oči. Potřeboval jsem vyhnat z hlavy všechno, co se ten den stalo.

Nefungovalo to ani za mák. Uvažoval jsem, že odvolám schůzku s Christine Johnsonovou, ale hlas uvnitř mé hlavy mě varoval. *Nepokaz to. Nevyděs ji svojí Prací. Ona je ta pravá.* Už jsem vytušil, že Christine dělá moje práce detektiva oddělení vražd starosti. Nemohl jsem se jí divit, hlavně ne dnes.

Přišla mě navštívit kočka Rosie. Stulila se mi na hrudníku. „Kočky jsou jako baptisti," šeptal jsem jí. „Všichni vědí, že vzývají peklo, ale nikdo je při tom nepřistihl." Rosie souhlasně předla a smála se pod vousy. Byli jsme kamarádi.

Když jsem konečně sešel dolů, dostal jsem zabrat od svých dětí. Dokonce i Rosie se připojila k zábavě a běhala po obývací jako hlavní rodinný roztleskávač.

„Vypadáš fakt dobře, tati. *Jseš fešák.*“ Jannie na mě mrkla a zvedla pochvalně palec.

Myslela to upřímně, ale zároveň se velmi zajímala o moji dnešní schůzku. Vyložení ji těšila představa, že jsem se takhle nastrojil na rande s ředitelkou její školy.

Damon byl ještě horší. Viděl mě, jak scházím ze schodů, a začal se hihňat. Jakmile začal, nemohl přestat. Pořád si mumlal: „No paráda.“

„Tohle ti oplatím,“ varoval jsem ho. „Deseti, možná stonásobně. Počkej, až si přivedeš nějakou domů, aby se seznámila s tvým tatůldou. Pak dojde i na tebe.“

„To mi za to stojí,“ prohlásil Damon a dál se řehtal jako malý šílenec. Jeho šaškárny Jannie tak pobavily, že se začala válet po podlaze. Rosie radostně skákala od jednoho k druhému.

Klekl jsem si na podlahu, zavrčel jako Baba Jaga a začal se s dětmi prát. Jako vždycky se mi s nimi udělalo lépe. Podíval jsem se na babičku Nanu, která stála ve dveřích mezi kuchyní a jídelnou. Byla podivně tichá, ani si nepřisadila, jak měla ve zvyku.

„Chceš se přidat, stařeno?“ zeptal jsem se jí, když jsem držel Damona a lehce ho drbal bradou na hlavě.

„Ne, ne. Že jseš ale dneska nervózní. Jako Rosie,“ řekla Nana a konečně se i ona rozesmála. „Takhle jsem tě neviděla od tvých čtrnácti, když ses chystal na rande s Jeanne Allenovou, jestli si správně pamatuju její jméno. Jannie má mimochodem pravdu, vypadáš docela neodolatelně.“

Konečně jsem pustil Damona na podlahu. Postavil a oprášil mi můj božíhodový oblek. „Rád bych vám poděkoval, že jste mě tak podpořili v mé nelehké chvíli,“ pravil jsem s předstíranou vážností a ublíženě se na ně podíval.

„Není zač!“ zazpívali sborem. „Užij si svoje rande! Vypadáš nádherně!“

Zamířil jsem k autu a schválně se neohlédl, abych jim neposkytl zadostiučinění posledního posměšného pohledu a drzé poznámky. Opravdu jsem se cítil lépe, kupodivu se mi ulevilo.

Už dříve jsem slíbil své rodině a sobě samému, že budeme opět žít normálním životem. Nebudu se starat jen o kariéru a věčné

vyšetřování vražd. Ale přece, když jsem odjížděl z domu, má poslední myšlenka byla: *Gary Soneji je zase venku. Co s tím uděláš?*

Pro začátek jsem si chtěl dát úžasnou, poklidnou, vzrušující večeři s Christine Johnsonovou.

Zařekl jsem se, že po zbytek večera už o Garyho Sonejiho nezavadím ani myšlenkou.

Rozhodl jsem se být *okouzlující*, když ne přímo *skvělý*.

KAPITOLA 14

Restaurace Kinkead's ve Foggy Bottom je jedna z nejlepších restaurací, ve kterých jsem ve Washingtonu . nebo kdekoliv jinde jedl. Jídlo je tam možná dokonce lepší než doma, i když Naně bych to nikdy neřekl. Dnes večer jsem chtěl udělat ten nejlepší dojem.

Dohodli jsme se s Christine, že se sejdem kolem sedmé v baru. Dorazil jsem tam pár minut před sedmou a ona vešla dovnitř hned za mnou. Splynutí duší. Tak začala naše první schůzka.

Dole hrál na piano Hilton Felton svůj obvyklý příjemný jazz, jak to dělal šest dnů v týdnu. O víkendech se k němu přidával Ephraim Woolfolk na basu. Majitel Bob Kinkead pobíhal mezi kuchyní a restaurací, upravoval a kontroloval každé jídlo. Všechno se zdálo být v naprostém pořádku. Nemohlo to být lepší."

„Tohle je opravdu skvělé místo. Už celé roky jsem se sem chtěla podívat," řekla Christine, když se uznale rozhlédla po barovém pultu z třeshňového dřeva a umetených schodech do hlavní restaurace.

Nikdy jsem ji takhle neviděl, oblečenou ve večerních šatech a ještě krásněji, než jsem si kdy dokázal představit.

Měla na sobě černé přiléhavé šaty, ve kterých nádherně vynikala její nahá ramena. Krémový šátek lemovaný černou krajkou jí splýval přes jednu paži. Na krku měla náhrdelník se staromódní broží, která se mi velice líbila. Na nohou měla černé lodičky na nízkém podpatku, ale i tak měřila přes sto osmdesát centimetrů. Voněla květinami.

Její sametově hnědé oči se jí potěšené leskly tak, jak bych to čekal u dětí ve škole, ale ne ve tvářích většiny dospělých. Nenuceně se usmívala. Zdálo se, že je šťastná.

Chtěl jsem vypadat jako kdokoliv jiný než detektiv z oddělení vražd, takže jsem si vybral černou košili, kterou mi dala Jannie k narozeninám. Říkala jí moje „fešácká košile". Měl jsem na sobě i černé kalhoty s elegantním koženým páskem a černé mokašiny. Už jsem věděl, že vypadám „nádherně".

Dovedli nás do malého útulného boxu v mezipatře. Všiml jsem si, jak se hlavy otáčejí za Christine, když jsme procházeli kolem.

Úplně jsem zapomněl, jaké to je vyjít si ven se ženou. Musím přiznat, že to byl příjemný pocit. Vzpomínal jsem si, jaké to je cítit se opět kompletní.

Z našeho boxu byl výhled na Pennsylvania Avenue a zároveň i na Hiltona brnkajícího na piano. Dokonalé místo.

„Jakýs měl den?" zeptala se Christine, když jsme se konečně usadili.

„Jako každý jiný," pokrčil jsem rameny. „Jenom další den v životě Washingtonského policejního oddělení."

Christine mi pokrčení rameny oplatila. „Slyšela jsem v rádiu něco o střelbě na nádraží Union. Nepřišel jsi někdy ve své pestré kariéře do styku s Garym Sonejim?"

„Promiň, ale mám po službě," omluvil jsem se jí. „Mimochodem, máš krásné šaty." *Hrozně se mi také líbí ta stará brož, kterou máš na krku. Líbí se mi, že sis vzala boty s nízkými podpatky čistě pro případ, že bych si dnes večer přál připadat vyšší, což jsem nepotřeboval.*

„Stály jednatřicet dolarů," krásně nesměle se usmála. Na ní měly cenu milionu.

Podíval jsem se jí do očí, abych se přesvědčil, že je v pořádku. Od smrti jejího manžela uplynulo více než půl roku, ale v takovém případě to není dlouhá doba. Zdálo se mi, že se cítí dobře. Měl jsem pocit, že by mi dala vědět, kdyby se to změnilo.

Vybrali jsme si láhev Merlotu. Pak jsme se rozdělili o porci škeblí z Ipswichu, ve kterých bylo trochu písku, ale byl to dobrý předkrm před obědem v Kinhead's. Jako hlavní chod jsem si dal dušeného lososa.

Christine si vybrala ještě lépe. Humra s máslovou kapustou, fazolové pyré a lanýžový olej.

Při jídle jsme si neustále povídali, ani na minutu jsme se neodmlčeli. Takhle už jsem se dlouho s nikým neuvolnil.

„Damon a Jannie tvrdí, že jseš ta nejlepší ředitelka na světě. Každý mi dal dolar za to, že ti to řeknu. Jak to děláš?" zeptal jsem se v jednu chvíli Christine. Zjistil jsem, že si musím dát pozor, abych při hovoru s ní nezačal plácát nesmysly.

Christine se na okamžik zamyslela a pak odpověděla: „No, řekla bych, že ta nejjednodušší a možná nejupřímnější odpověď je, že ráda učím. Druhá odpověď je asi taková: Pro praváka je obtížné psát levou rukou. A většina dětí jsou ze začátku všechny *leváci*. Snažím se to mít neustále na vědomí. To je moje tajemství."

„Vyprávěj mi o dnešním dni ve škole," požádal jsem ji a neodolal pohledu do jejích hnědých očí.

Moje otázka ji překvapila. „Opravdu chceš slyšet o mém dnu ve škole? Proč?"

„Jistě že ano, i když ani nevím proč." *Kromě toho, že miluju tvůj hlas a způsob, jak uvažuješ.*

„Po pravdě řečeno jsem dneska měla skvělý den," řekla a oči jí znovu zazářily. „Jseš si jistý, že to chceš slyšet, Alexi? Nechci tě nudit pracovními záležitostmi."

Přikývl jsem. „Jsem si jistý. Když nechci slyšet odpověď, neptám se."

„Dobře, povím ti o mém dnu. Dnes si všechny děti hrály na to, že jim je sedmdesát a osmdesát. Musely se pohybovat mnohem pomaleji, než jsou zvyklé. Musely se vyrovnat se slabostí, osamělostí a s tím, že nejsou středem pozornosti. Říkáme tomu *obléknout si cizí kůži*, a děláme to ve škole Sojourner Truthové často. Je to skvělý program a měla jsem skvělý den, Alexi. Díky za optání. Bylo to od tebe milé."

Christine se mě znovu zeptala na můj den a já jí řekl tak málo, jak jsem jen mohl. Nechtěl jsem ji rozrušit a sám jsem na ten den nechtěl myslet. Mluvili jsme o jazzu, klasické hudbě a posledním románu Amy Tanové. Zdálo se, že všemu rozumí, a překvapilo ji, že jsem četl *Sto tajných citů*, a ještě víc, že se mi to líbilo.

Vyprávěla mi o tom, jaké to pro ni bylo vyrůstat v Southeast a svěřila mi své velké tajemství: řekla mi o své přezdívce.

„Celou základní školu jsem byla Jumbo. Říkaly mi tak ostatní děti. Měla jsem velké uši, víš. Jako slon Jumbo." Odhrnula si vlasy. „Podívej." „Jsou moc hezké," pochválil jsem je. Zasmála se. „Nezpochybňuj svoji důvěryhodnost. *Opravdu* mám velké uši. A mám také velký *úsměv*, spoustu zubů a *dásní*."

„A proto ti ti chytráci říkali Jumbo?" „Tu přezdívku vymyslel můj bratr Dwight. Ještě se mi za to neomluvil."

„No, to je mi ho líto. Tvůj úsměv je okouzlující a uši jsou zrovna akorát."

Znovu se zasmála. Miloval jsem její smích. Miloval jsem na ní vlastně úplně všechno. Na naší první schůzce jsem nemohl být šťastnější.

KAPITOLA 15

Čas utíkal jako voda. Mluvili jsme o školách pro privilegované, národních osnovách, výstavě Gordona Parkse v galerii Corcoran a také o spoustě nesmyslů. Než se mi podařilo podívat na hodinky, odhadoval jsem, že je asi půl desáté. Ve skutečnosti bylo za deset minut dvanáct.

„Zítra jdu do školy," řekla Christine. „Musím jít, Alexi. Opravdu. Můj kočár se zase promění v dýni a tak dál."

Auto měla zaparkované na Devatenácté ulici. Došli jsme k němu společně. Ulice byly tiché, prázdné a leskly se ve světle lamp.

Měl jsem pocit, jako bych toho vypil víc, než jsem měl, ale věděl jsem, že to není pravda. Cítil jsem se bezstarostně a vzpomínal, kdy to tak bylo naposled.

„Rád bych to někdy podnikl znovu. Co takhle zítra večer?" poznamenal jsem a usmál se. Hrozně se mi líbilo, jak se to vyvíjí.

A náhle bylo všechno špatně. Zahlédl jsem něco, co se mi vůbec nelíbilo - smutek a znepokojení. Christine se mi zadívala do očí.

„Myslím, že ne, Alexi. Promiň," řekla tiše. „Je mi to opravdu líto. Myslela jsem, že jsem připravená, ale zdá

se mi, že asi nejsem. Existuje přísloví - *jizvy rostou s námi.*"

Zhluboka jsem se nadechl. Tohle jsem nečekal. Vlastně jsem se nikdy tak nespletl v odhadu, jak s někým vycházím. Bylo to jako rána na solar.

„Díky, žes mě vzal do té nejhezčí restaurace, v jaké jsem kdy byla. Je mi to strašně líto. Neudělal jsi nic špatného, Alexi."

Christine mi stále hleděla do očí. Zdálo se, že něco hledá, a řekl bych, že to nenašla.

Bez dalšího slova nasedla do auta. Náhle se zdála být naprosto pod kontrolou. Nastartovala a odjela. Stál jsem v prázdné ulici a díval se, dokud nezmizela koncová světla jejího auta.

Neudělal jsi nic špatného, Alexi. Její poslední slova mi nepřestávala znít v hlavě.

KAPITOLA 16

Zlý chlapec byl zpátky ve Wilmingtonu v Delaware. Měl tam nějakou práci. Svým způsobem by to mohl být jeho nejlepší kousek.

Gary Soneji se potloukal bezstarostně po dobře osvětlených ulicích Wilmingtonu. Čeho by se měl bát? Byl dostatečně zběhlý v umění mejkapu a převlecích, aby místní balíky oklamal. Podařilo se mu to přece i ve Washingtonu, ne?

Zastavil se a pohlédl na obrovský bílý plakát s Červenými písmeny, který visel blízko nádraží. *Wilmington - místo, ve kterém můžete být Někdo*, stálo tam. Že se jim ale povedl pěkný vtip, pomyslel si.

Stejně legrační byla freska s nafouklými velrybami a delfíny, která vypadala, jako by ji ukradli z nějakého pobřežního města v jižní Kalifornii. Někdo by měl angažovat wilmingtonskou městskou radu, aby vystupovala v televizní šou. Byli opravdu skvělí.

Nesl v ruce velikou tašku, ale neupoutal tím ničí pozornost. Lidé, které na své krátké procházce potkal, vypadali jako by vypadli ze stránek Searsova katalogu zhruba z roku 1961. Samé tesilové kalhoty, kostkované bundy v barvách shnilého listí a pohodlné hnědé boty.

Několikrát zaslechl i skřípavý středoatlantický dialekt. „Musim brknout dom.“ Obyčejné a hloupé nářečí pro obyčejné a hloupé myšlenky.

A v takovéhle díře musel bydlet. Jak vůbec mohl ta prázdná léta přežít? Proč se vůbec obtěžoval tam vrátit? Na tuhle otázku znal přesnou odpověď.

Msta.

Odplata.

Ze Severní ulice zahrnul do Central Avenue, kde dříve bydlel. Zastavil se před bílým cihlovým domem. Dlouho se na něj díval. Byl to skromný dvoupatrový dům v koloniálním stylu. Patřil dříve prarodičům jeho Missy; proto se ještě neodstěhovala.

Postav se do pozoru a sraž podpatky, Gary. Na světě není lepší místo než domov.

Otevřel tašku a vytáhl zbraň, kterou si pro tu chvíli vybral. Na tuhle byl obzvlášť hrdý. Už dlouho čekal, až ji bude moci použít.

Gary Soneji konečně přešel ulici. Dokráčel k předním dveřím, jako by mu ten dům patřil stejně jako před čtyřmi lety, když tam byl naposledy, v den, kdy Alex Cross vtrhl do jeho života se svým partnerem Johnem Sampsonem.

Dveře byly otevřené -jak milé - a jeho žena a dcera na něj čekaly uvnitř, jedly popcorn a dívaly se na *Přátele* v televizi.

„Ahoj, pamatuje se na mě?“ řekl Soneji milým hlasem.

Obě začaly ječet.

Jeho drahá žena Missy.

Jeho sladká holčička Roni.

Ječely z plných plic, protože ho tak dlouho znaly, a protože spatřily jeho zbraň.

KAPITOLA 17

Kdyby měl člověk pořád myslet na to, co ho čeká, nejspíš by ráno ani nevstal. Služebna na policejním velitelství byla přecpaná zvonícími telefony, blikajícími monitory počítačů a dalším nejnovějším vybavením. Celý ten mumraj mě neoklamal. Zatím jsme se nikam nedostali.

Nejdříve jsem byl požádán, abych všechny seznámil s fakty o Sonejim. Předpokládalo se, že ho znám lépe než kdokoliv jiný, i když jsem si někdy myslel, že toho nevím dost, a to hlavně teď. Uspořádali jsme to, čemu se říká kulatý stůl. Asi za hodinu jsem jim předal všechny informace o Sonejiho únosu dvou dětí, ke kterému došlo před několika lety Georgetownu, jeho následném dopadení a o několika desítkách rozhovorů, které jsem s ním vedl ve vězení v Lortonu před jeho útekem.

Když se všichni s týmu rozprchli za svými úkoly, vrátil jsem se ke své práci. Potřeboval jsem zjistit, co je Soneji opravdu zač a proč se teď rozhodl vrátit do Washingtonu.

Nevnímal jsem čas a pracoval přes oběd. Prohrabat se horou údajů, které jsme o Sonejim nasbírali, trvalo věčnost. Okolo druhé odpoledne jsem se přistihl, jak tupě

zírám na velikou nástěnku, na kterou jsme připichovali důležité informace.

Služebna by nebyla služebnou bez přišpendlených map a nástěnky. Na samém jejím vrcholu bylo jméno, které dal případu velitel detektivů. Nazval ho „Sít“, protože Soneji si už dříve v policejních kruzích vysloužil přezdívku „Pavouk“. Sám jsem to jméno prosazoval. Výborně se hodilo ke složitým sítím, které splétal.

Jedna část nástěnky byla vyhrazena „civilním stopám“. Byly to převážně věrohodné výpovědi očitých svědků s předchozího dopoledne na nádraží. Další část tvořily „policejní stopy“, většinou hlášení detektivů, kteří byli na nádraží.

Civilní stopy byly zprávy „nekvalifikovaných“ svědků; policejní stopy byly „kvalifikované“. Všechny zprávy měly jedno společné - neobsahovaly ucházející popis, jak teď Soneji vypadá. Protože Soneji

prokázal v minulosti, jak je dobrý v převlecích, nebylo to žádné překvapení, ale i tak nás to všechny znepokojovalo.

Na další části nástěnky byl Sonejiho životopis. Dlouhý pás papíru z tiskárny počítače obsahoval všechny trestné činy, se kterými kdy byl jakkoliv spojován, včetně několika nevyřešených vražd z dob jeho mládí v Princetonu v New Jersey.

Byly tam také přišpendlené polaroidové fotografie doličných předmětů, které jsme zatím získali. Fixem na nich byly napsány popisky „známé dovednosti, Gary Soneji“; „místa úkrytů, Gary Soneji“; „fyzické charakteristiky, Gary Soneji“, „oblíbené zbraně, Gary Soneji“.

Na nástěnce byl prostor pro „známé komplice“, ale ten byl ještě prázdný. Bylo pravděpodobné, že to tak i zůstane. Pokud jsem věděl, pracoval Soneji vždycky sám. *Platí tento předpoklad ještě?* ptal jsem se sám sebe. Nezměnil se od poslední akce?

Okolo půl sedmé večer jsem měl telefon z laboratoře FBI v Quantiku ve Virginii. Curtis Waddle je můj přítel

a věděl, jak se cítím. Slíbil mi, že mě bude informovat co nejdříve.

„Sedíš pevně, Alexi? Nebo se potloukáš po kanceláři s nějakým tím fikaným bezdrátovým telefonem v ruce?“ zeptal se.

„Chodím, Curtisi. Ale nosím si s sebou staromódní aparát. Dokonce je černý. Schvaloval ho sám Alexander Graham Bell.“

Šéf laboratoře se zasmál a já si představil jeho široký pihovatý obličej, rezavé kudrnaté vlasy svázané gumičkou do ohonu. Curtis strašně rád klábosí a já už dříve zjistil, že je lepší ho nepřerušovat, nebo se urazí a začne být dost nepříjemný.

„Srandista jako vždycky. Poslouchej, Alexi, něco bych měl, ale bojím se, že se ti to nebude líbit. Mně se to nelíbí určitě. Dokonce se mi tomu ani nechce věřit.“

Zpozorněl jsem. „A co tedy máš, Curtisi?“

„Jde o tu krev na paždě a hlavní pušky. Podařilo se nám ji přesně určit. Přesto, jak říkám, nevím, jestli tomu mám věřit. Kyle je na tom stejně. Uhodl bys to? Není to Sonejiho krev.“

Curtis měl pravdu. Vůbec se mi nelíbilo, co slyším. Při vyšetřování vražd nenávidím překvapení. „Co to má sakra znamenat? Cí je to tedy krev, Curtisi? Už to víte?“

Slyšel jsem, jak se zhluboka nadechl a se zasyčením vzduch vypustil. „Je *tvoje*, Alexi. Na té ostřelovačské pušce byla tvoje krev.”

DRUHÁ ČÁST - HON NA PŘÍŠERU

KAPITOLA 18

Soneji dorazil na nádraží Penn v New Yorku v dopravní špičce. Přijel na čas, připraven na další jednání své velké hry. *Pánové, tenhle okamžik si předtím už v duchu prožil snad tisíckrát.*

Davy směšných pitomců, kteří upadnou na postel, vyspí se a druhý den ráno vyrazí zase na vlak do práce. A tihle o něm říkají, že je šílenec!

Tohle bylo absolutně a bezkonkurenčně to nejlepší -o tomhle okamžiku snil už více než dvacet let. *Právě o tomhle okamžiku!*

Měl v plánu dostat se do New Yorku mezi pátou a půl šestou - a také tady byl. Představoval si sám sebe, *viděl* sám sebe, jak vychází z temných tunelů na nádraží Penn. Věděl, že až vyjde nahoru, bude šílený vzteky. Věděl to, ještě než uslyšel tu idiotskou cirkusovou muziku, nějaký naprosto úchylný popěvek šramlu Johna Philia Sousy, doprovázený slabým hlášením nádražního rozhlasu.

„Nastupujte prosím do vlaku směr Bay Head, vchod A, kolej 8," nabádal otcovský hlas tu tlupu ovcí.

Všichni na vlak do Bay Head! Všichni dovnitř, vy směšní blbecci, vy pošahaní roboti!

Prohlédl si chudého černého nosiče zavazadel s tupým pohledem, který vypadal, jako by ho život opustil už před třiceti lety.

„Špatného člověka na kolenou neudržíš," řekl Soneji jeho kolemjdoucí červené čepici. „Chápeš? Slyšíš, co říkám?"

„Vyser si," odpověděla čepice. Soneji zafrkal smíchy. Pánové, ten šupák mu to ale nandal! V poslední době je takových celá armáda.

Díval se za nevrlým nosičem. Rozhodl se, že ho potrestá - nechá ho žít.

Den tvojí smrti ještě nenadešel. Tvé jméno zůstane v Knize života. Jdi dál.

Byl šílený - přesně jak předpokládal. Viděl rudě. Bušení krve v mozku ho ohlušovalo. Nebylo to dobré. Neslučovalo se to s rozumnou myšlenkou. *Krev? Přišli na to už jeho pronásledovatelé?*

Nádraží bylo až po střechu přecpané Newyorčany, kteří se strkali a šlapali po sobě. Všichni ti zatracení cestující byli neuvěřitelně agresivní a protivní.

Mohl to některý z nich pochopit? Ale jistě že mohl. A co s tím udělali? Byli ještě agresivnější a odpornější.

Nikdo z nich ale nedosáhl jeho kypícího hněvu. Ani zdaleka. Jeho zášť byla ryzí. Vydestilovaná. *On sám* byl vztek. Udělal věci, o kterých si většina z nich mohla nechat jenom zdát. Jejich vztek jim roztěkaně a nezaostřeně bublal v jejich dutých hlavách. On viděl vztek jasně a jednal rychle.

Bylo to tak krásné být na nádraží Penn a vytvářet scénu pro další drama. Dostával se do té správné nálady. Přecitlivělé smysly mu předávaly obraz i zvuk v digitální hi-fi kvalitě. Dunkin' Donuts, McDonald's, Kentucky Fried Chicken. Všudypřítomné dunění vlaků pod ním - přesně tak si to vždycky představoval.

Věděl, co teď přijde - a jak to všechno skončí.

Gary Soneji tiskl ke stehnu dvacetimetrový nůž. Byl to sběratelský kousek. Měl střenku z perleti a tenké kli-

katé ostří po obou stranách. „Vybraný nůž pro vybranou osobnost," jak mu řekl umaštěný prodavač před mnoha lety. „Zabalte mi ho!" řekl mu tenkrát. Od té doby ho měl pro zvláštní příležitosti, jako byla ta dnešní. Nebo pro vraždu agenta FBI Rogera Grahama.

Prošel kolem stánku Hudson News, ze kterého se na něj dívaly titulní stránky časopisů a snažily se upoutat jeho pozornost. Neustále do něj strkali lokty ostatní cestující. Copak to nikdy neskončí?

Ejhle! Zahlédl postavu ze svých snů, z doby, kdy byl dítě. Byl to *tamten chlápek*. Nebylo o tom pochyb. Poznal ten obličej, jeho držení těla, každý další detail. *Byl to ten chlápek, v šedém proužkovém obleku, ten, který mu připomněl jeho otce.*

„O tohle sis říkal už dávno!" zavrčel Soneji na pana šedý proužek. „Koledoval sis."

Vyrazil rukou s nožem kupředu a cítil, jak čepel zajíždí do masa. Přesně tak si to představoval.

Obchodník viděl, jak se mu nůž zabodl blízko srdce. Zatvářil se vyděšeně a zmateně. Pak dopadl tuhý na podlahu nádraží, obrátil oči v sloup a v ústech mu zamrzl výkřik. Soneji věděl, co teď musí udělat. Otočil se, uskočil doleva a bodl další oběť, chlapa, který vypadal jako flákač. Měl na sobě tričko s nápisem Nirvana. Na detailech nezáleželo, ale některé z nich mu utkvěly v paměti. Pak bodl černocho, který prodával *Zprávy z ulice*, noviny podporující bezdomovce. Do třetice všeho dobrého.

Věc, na které opravdu záleželo, byla *krev*. Soneji sledoval, jak se ta drahocenná tekutina slévá do kaluží na špinavé a popraskané betonové podlaze. Potřísnila šaty cestujících, zatekla pod jejich těla. Ta krev byla stopa, materiál pro policii a FBI a Rorschachův test. Ta krev tam byla pro Alexe Crosse, aby se zamyslel a našel odpověď.

Gary Soneji upustil nůž. Na nádraží vládl nepopsatelný zmatek, jakot a panika, které konečně probudily ty chodící mrtvoly.

Vzhlédl k hroznu hnědých cedulí, na kterých bylo úhledně napsáno: *Východ na 31. ulici, Podávání balíků, Informace, Metro na Osmé ulici.*

Znal cestu z nádraží Penn. Určil si ji už předem. Tohle rozhodnutí udělal už tisíckrát předtím.

Vběhl znovu dolů do jednoho z tunelů. Nikdo se ho nepokusil zastavit. Zase byl Zlý chlapec. Možná měla jeho macecha tenkrát pravdu. *Za trest* pojede newyorským metrem.

Brrr. Hrů-za!

KAPITOLA 19

Sedm hodin večer. Přišlo na mě to nejpodivnější, nej silnější zjevení. Měl jsem pocit, že jsem vyklouzl ze svého těla a dívám se na sebe zvenčí. Jel jsem domů kolem školy Sojourner Truthové. Uviděl jsem auto Christine Johnsonové a zastavil.

Vystoupil jsem z auta a čekal na ni. Připadal jsem si neuvěřitelně zranitelný a trochu jako blázen. Nečekal jsem, že bude Christine ve škole tak dlouho.

Ve čtvrt na osm konečně vyšla ze školy. Když jsem ji náhle spatřil, nemohl jsem popadnout dech. Cítil jsem se jako školák. Možná to bylo v pořádku, možná to bylo dobře. Aspoň jsem zase něco cítil.

Vypadala tak svěže a půvabně, jako by právě přijela do školy. Měla na sobě šaty se žlutými a modrými květy, stažené ve štíhlém pase. Na nohou měla modré páskové lodičky a na rameni nesla modrou kabelku. V hlavě mi zněla melodie z *Čekání na výdech*. Čekal jsem na ni.

Christine mě uviděla a okamžitě vypadala nešťastně. Pokračovala v chůzi, jako by někam spěchala, kamkoliv, jen ne ke mně.

Paže měla zkřížené na hrudníku. *Špatné znamení*, pomyslel jsem si. To nejhorší možné gesto. Strach a obrana. Jedno bylo jasné: Christine Johnsonová se se mnou nechce setkat.

Věděl jsem, že jsem tam neměl jezdit, neměl jsem zastavovat, ale nemohl jsem si pomoci. Potřeboval jsem pochopit, co se stalo, když jsme odešli z restaurace Kinkead's. Jen to, nic jiného. Jednoduché a poctivé vysvětlení, i kdyby mi mělo ublížit.

Zhluboka jsem se nadechl a šel jí naproti. „Ahoj," řekl jsem, „nechceš se jít projít? Je hezký večer." Skoro jsem nemohl mluvit, a to mi slova nikdy nechybějí.

„Chceš si udělat přestávku ve svém obvyklém tříadvacetihodinovém pracovním dni?" pokusila se o úsměv Christine.

S nepříjemným pocitem okolo žaludku jsem jí úsměv oplatil. Zavrtěl jsem hlavou. „Pro dnešek už jsem skončil."

„Aha. Jistě, můžeme se na pár minut projít. Je hezký večer, máš pravdu.“

Zahnuli jsme do Ulice F a vešli do Garfieldova parku, který byl takhle na začátku léta obzvlášť pěkný. Šli jsme beze slova. Nakonec jsme zastavili u hřiště, které se hemžilo dětmi. Baseballový zápas jel na plné obrátky.

Nebyli jsme daleko od Eisenhowerovy dálnice. Monotónní hukot aut ve špičce byl skoro uklidňující. Topoly byly v plném květu stejně jako zimolez. Tátové a mámy si hráli se svými dětmi; každý měl ten večer dobrou náladu.

Poblíž tohoto parku jsem žil skoro třicet let. Za denního světla byl skoro idylický. Chodívali jsme sem s Marií, když byl Damon batole, a když byla těhotná s Jannií. Většinu z toho už si nepamatuju tak zřetelně jako dřív, což je nejspíš dobře, ale je to i smutné.

Christine nakonec promluvila: „Promiň, Alexi.“ Dívala se předtím do země, ale teď zvedla své krásné oči a pohlédla do mých. „Mrzí mě ta minulá noc. Ta hloupá scéna u mého auta. Myslím, že jsem zpanikařila. Abych byla upřímná, ani přesně nevím, co se stalo.“

„Buďme upřímní,“ řekl jsem. „Proč ne?“

Poznal jsem, že je to pro ni těžké, ale potřeboval jsem vědět, co cítí. Potřeboval jsem slyšet víc, než co mi řekla před restaurací.

„Ráda bych se ti to pokusila vysvětlit,“ pokračovala. Ruce měla sepjaté. Jednou nohou rychle poklepávala o zem. Spousta špatných znamení.

„Možná je to všechno moje vina,“ pronesl jsem. „To já jsem tě pořád zval na večeri, dokud...“

Christine mě vzala za ruce. „Nech mě domluvit, prosím,“ řekla. Znovu se pousmála. „Dovol mi, abych to ze sebe dostala jednou provždy. Stejně jsem ti chtěla zavolat. Měla jsem v plánu ti zavolat dneska večer. A udělala bych to.“

„Jsi teď nervózní stejně jako já. Bože, jsem tak nervózní,“ zašeptala. „Vím, že jsem zranila tvé city, a moc mě to mrzí. To je to poslední, co jsem chtěla udělat. Nezasloužíš si, aby ti někdo ublížil.“

Christine se trochu třásla. I hlas se jí třásl, když promluvila. „Alexi, mého manžela zabilo stejné násilí, se kterým ty musíš žít každý den. Ty se s tím dokážeš vyrovnat, ale nemyslím, že bych to

dokázala já. Jsem prostě taková. Nerada ztrácím někoho, ke komu jsem měla blízko. Chápeš to? Připadám si trochu zmatená."

Všechno se mi začalo vyjasňovat. Christinin manžel zemřel v prosinci. Řekla mi, že v jejich manželství byly vážné problémy, ale že ho milovala. Viděla, jak ho vrah zastřelil v jejich domě, viděla ho umírat. Já ji pak utěšoval. Byl jsem součástí toho případu.

Chtěl jsem ji znovu utěšit, ale věděl jsem, že by to nebylo dobré. Stále se pevně objímala rukama. Chápal jsem její pocity.

„Poslouchej mě prosím, Christine. Nechystám se umřít tak do osmdesáti. Jsem na to příliš tvrdohlavý. To nám dává delší společnou budoucnost než je náš dosavadní život. Čtyřicet a více let. Je to také dlouhá doba na to, abychom se jeden druhému vyhýbali.

Christine trochu zavrtěla hlavou. Nepřestala se mi dívat do očí. Konečně jí na tváři rozkvetl úsměv.

„Opravdu se mi *moc* líbí, jak pracuje ten tvůj bláznivý mozek. Jeden okamžik jsi detektiv Cross - a pak se z tebe stane tohle otevřené, roztomilé dítě." Zakryla si rukama ústa. „Proboha, ani nevím, co to *říkám*"

Všechno v mém nitru mi radilo, ať to udělám, každý instinkt, každý pocit. Pomalu a opatrně jsem Christine objal. Výborně mi zapadla do náruče. Cítil jsem, jak se rozpouštím. Byl to krásný pocit. Dokonce se mi líbilo, že mi zesláblly a roztráslly se nohy.

Poprvé jsme se políbili. Christinina ústa byla měkká a nádherně sladká. Její rty se přitiskly k mým. Neodtáhla se, jak jsem se obával. Špičkami prstů jsem jí přejížděl po jedné a pak po druhé tváři.

Její pokožka byla sametová a konečky prstů mě brnely. Bylo mi, jako bych se dlouho dusil a náhle se mohl znovu nadechnout. Mohl jsem dýchat. Žil jsem.

Christine měla zavřené oči, ale teď je otevřela. Naše pohledy se setkaly. „Přesně tak jsem si to představovala," zašeptala. „Už asi čtyři sta padesátkrát."

A pak se stala ta nejhorší představitelná věc - zapípal můj operátor.

KAPITOLA 20

V New Yorku bylo 6 hodin, všude v okruhu obvykle přecpaných pěti bloků kolem nádraží Penn kvílely sirény policejních vozů a záchronek. Detektiv Manning Goldman zaparkoval svůj tmavě modrý Ford Taurus před budovou pošty na Osmé avenue a rozběhl se k místu, kde bylo spácháno několik vražd.

Chodci na frekventované třídě se zastavovali a dívali se na něj. Všude se otáčely hlavy a snažily se zjistit, co se

děje, a jak do toho zapadá tenhle běžící muž. Goldman měl dlouhé vlnité šedohnědé vlasy a šedou bradku. Na jednom uchu se mu leskla zlatá náušnice. Goldman vypadal spíš jako stárnoucí rockový nebo jazzový hudebník než jako detektiv z oddělení vražd. Goldmanovým partnerem byl Carmine Groza, který sloužil jako detektiv prvním rokem. Byl to svalovec s černými vlnitými vlasy, který lidem připomínal mladého Sylvestera Stallona, což bylo srovnání, které nesnášel. Goldman se s ním moc nebavil. Podle jeho názoru Groza nikdy nevypustil z úst jediné slovo, které by stálo za to si poslechnout.

Groza následoval v těsném závěsu svého pětáosmdesátiletého partnera, který byl momentálně nejstarším detekti-

vem na Manhattanu, pracujícím na ulici. Kromě toho to byl také ten nejchytřejší, nejprotivnější a nejotravnější parchant, kterého Groza kdy potkal.

O Goldmanovi se vědělo, že se v politice pohybuje kolem pravého středu, ale jako na většině šprochů i na tomhle bylo pravdy jen trochu. V určitých bodech -jako v případech potírání zločinnosti, práv zločinců ve vztahu k právům ostatních občanů a trestu smrti - byl Goldman rozhodně radikální konzervativec. Věděl, že kdokoliv, kdo má alespoň půlku mozku a pracuje už chvíli na oddělení vražd, musí dojít k úplně stejnému názoru, jaký má on. Na druhou stranu když přišlo na práva žen, sňatky osob stejného pohlaví nebo dokonce na Howarda Sterna, byl Goldman stejně liberální jako jeho třicetiletý syn, který pracoval jako právník. Tyhle názory si Goldman samozřejmě nechával pro sebe. Nerad by si pokazil svou pověst

nesnesitelného parchanta. Kdyby to udělal, musel by možná dokonce mluvit s pitomými zelenáči jako „Sly“ Groza.

Goldman byl ještě ve formě - v lepší než Groza, který doplácel na svou dietu složenou z hamburgerů, vysokooktanová kola a sladkých čajů. Běžel proti vlně lidí vybíhajících z nádražní budovy. K vraždám, alespoň těm, o kterých zatím věděl, došlo v hlavní nádražní hale.

Vrah si vybral tak frekventovanou hodinu schválně, říkal si Goldman, když dobíhal k cíli. Buď tak, nebo vrahovi prostě prdlo v kouli ve chvíli, kdy bylo nádraží přecpané potenciálními oběťmi.

A co toho magora na nádraží Penn přivedlo? uvažoval Manning Goldman. Měl už jednu děsivou teorii, kterou si zatím nechával pro sebe.

„Manningu, myslíte si, že je pořád někde tady?“ zavolal na něj zezadu Groza.

Grozův zvyk volat na každého křestním jménem, jako by všichni byli jeho táboroví vedoucí, ho pořádně štval.

Goldman svého parťáka ignoroval. Ne, nemyslel si, že je vrah ještě na nádraží. Vrah byl na svobodě v New Yorku. Zatraceně mu to vadilo. Dělal se mu z toho špatně od

žaludku, což nebyla v poslední době, nebo spíš v posledních několika letech, taková rarita.

Dva pouliční prodavači šikovně zablokovali svými vozíky cestu k místě činu. Jeden vozík měl na sobě ceduli *Kožené oděvy z Mondego City*, druhý *Z Ruska s láskou*. Goldman zatoužil, aby se vrátili domů na Jamaicu a do Ruska.

„Newyorská policie. Uhněte z cesty. Odvezte ty krámy!“ zařval na obchodníky.

Protlačil se davem čumilů, dalších policistů a nádražního personálu, který obklopil tělo černocho s copánky a potrhanými šaty. Kolem těla byly rozházené zakrvácené výtisky *Zpráv z ulice*. Goldman podle nich poznal zaměstnání mrtvého muže a důvod, proč byl na nádraží.

Když se dostal blíž, poznal, že oběti táhlo na třícítku. Kolem bylo nezvykle mnoho krve. Příliš mnoho. Tělo leželo ve veliké, světle červené kaluži.

Goldman došel k muži v tmavomodrém obleku s modročerveným odznakem Amtrak na klopě.

„Goldman, detektiv z oddělení vražd," blýskl na něj svým odznakem. „Koleje deset a jedenáct." Goldman ukázal nad sebe na jeden z nápisů. Jaký vlak na ně přijel těsně před vraždou?" Zaměstnanec Amtraku se poradil s tlustým sešitem, který měl v náprsní kapse.

„Poslední vlak na desítce... to by byl Metroliner z Philly, Wilmingtonu a Baltimore, který vyjel z Washingtonu." Goldman přikývl. Přesně toho se bál, když se doslechl, že na nádraží zaútočil masový vrah a podařilo se mu uniknout. Znamenalo to, že vrah jednal s jasnou hlavou a měl plán.

Goldman tušil, že vrahové z nádraží Union a Penn by mohla být jedna a ta samá osoba - a ten maniak se teď pohybuje po New Yorku.

„Už vás něco napadlo, Manningu?" houkl na něj Groza znovu.

Aniž by se na něj podíval, promluvil Goldman konečně ke svému partnerovi: „Jo, právě jsem si říkal, že když se

můžou dělat špunty do uší a do prdele, proč by se nemohly dělat i špunty *do huby*?"

Pak se Manning Goldman vypravil sehnat telefonní budku. Musel si zavolat do Washingtonu. Věřil, že Gary Soneji přijel do New Yorku. Možná byl se svým představením o masových vraždách na turné po dvaceti nebo třiceti městech.

Dneska je možné úplně všechno.

KAPITOLA 21

Zavolal jsem do práce, kde mě čekala zdrcující novina od newyorské policie. Došlo k dalším vraždám na nádraží plném lidí. Zdrželo mě to v práci hodně přes půlnoc.

Gary Soneji byl nejspíš v New Yorku, pokud se už nepřesunul do jiného města, které si vybral pro další útok. Do Bostonu, Chicaga, Philadelphie?

Když jsem přijel domů, byla uvnitř tma. V lednici jsem si našel citronový koláč se sněhem a snědl ho. Nana připevnila na dveře lednice článek o Oseole McCartyové. Oseola prala přes padesát let prádlo v Hattiesburgu v Mississippi. Našetřila sto padesát tisíc dolarů a darovala je Univerzitě jižního Mississippi. Prezident Clinton ji pozval do Washingtonu a vyznamenal ji Prezidentským řádem za zásluhy.

Koláč byl skvělý, ale potřeboval jsem něco jiného, potravu jiného druhu. Šel jsem navštívit svého šamana.

„Jsi vzhůru, stařeno?“ zašeptal jsem u dveří do Naniny ložnice. Vždycky je nechávala dokořán pro případ, že by se s ní některé z dětí chtělo v noci pomazlit nebo si popovídat. *Otevřeno čtyřicet hodin denně jako na pohoto-*

vosti, jak vždycky říkala. Když jsem vyrůstal já, bylo to nachlup stejné.

„To záleží na vašich úmyslech,“ zaslechl jsem v temnotě hlas. „Ach, to jsi ty, Alexi?“ zahihňala se, jako by na ni přišel záchvat kašle.

„Kdo jiný by to mohl být uprostřed noci u dveří tvé ložnice? Mohla bys mi to prozradit?“

„Mohl by to být kdokoliv. Nějaký tajnůstkář. Lupič, o které v naší nebezpečné čtvrti není nouze. Nebo některý z mých obdivovatelů.“

Takové to mezi námi bylo vždycky. Vždycky bylo a vždycky bude.

„Máš nějakého přítele, o kterém bys mi chtěla říct?“

Nana se znovu zahihňala. „Ne, ale zdá se mi, že ty máš přítelkyni, o které bys mi chtěl vyprávět. Uděláme to se vším všudy. Postav mi

vodu na čaj. V lednici je citronový koláč, nebo aspoň *byl*. Ty *opravdu* víš, že mám ctitele, Alexi?"

„Dám vodu na čaj," řekl jsem. „Ale ten citronový koláč už odešel do koláčového nebe."

Za pár minut se Nana objevila v kuchyni. Měla na sobě svou nejhezčí zástěru s modrými proužky a velkými bílými knoflíky. Vypadala, jako by byla o půl třetí ráno připravená začít nový den.

„Mám pro tebe tři slova, Alexi. Vezmi si ji."

Obrátil jsem oči v sloup. „Není to, jak si myslíš, stařeno. Není to tak jednoduché."

Nalila si kouřící čaj. „Ale to víš, že je, vnoučku. Říká mi to tvůj křepký krok a jiskra v oku. Už jsi zašel *daleko*, panáčku. Jenom jseš ten poslední, kdo se to dozvídá. Pověz mi všechno. Tohle je vážná otázka."

Povzdychl jsem si. „Nechala ses trochu unést. Tak co? Polož svoji hloupou otázku."

„No, je to takhle. Kdybys mi měl platit řekněme devadesát dolarů za hodinu, řídil by ses mojím šílenou radou?"

Oba jsme se zasmáli jejímu lstivému vtipu, jejímu originálnímu smyslu pro humor.

„Christine se se mnou nechce vídat."

„Ach ne," vzdychla Nana.

„Ach ano. Nechce se zaplést s detektivem z oddělení vražd."

Nana se usmála. „Čím víc se o Christine Johnsonové dozvídám, tím víc se mi líbí. Moudrá žena. Na jejích hezkých ramenou sedí chytrá hlava."

„Necháš mě domluvit?" zeptal jsem se.

Nana se na mě zamračila. „Vždycky se nakonec dostaneš ke slovu. Miluješ tu ženu?"

„Od prvního okamžiku, kdy jsem ji spatřil, jsem cítil něco zvláštního. Srdce promluví samo. Víím, že to zní směšně."

Zavrtěla hlavou a nepřestávala srkat vařící čaj. „Alexi, na to, jak jsi chytrý, děláš někdy všechno naopak. Vůbec nemluvíš směšně. Vypadá to, jako by se ti poprvé od smrti Marie udělalo líp. Podíváš se na důkaz, který tady máme? Chodíš svižně a zpříma. Svítí ti oči a

usmíváš se. Dokonce jsi ke mně v poslední době milý. Když si dáme všechno dohromady, znamená to, že se tvoje srdce uzdravilo."

„Bojí se, že bych mohl při práci zemřít. Její manžel byl zavražděn, vzpomínáš si?"

Nana vstala ze své židle u kuchyňského stolu. Obešla stůl a postavila se blízko ke mně. Byla o tolik menší než dřív. Dělal mi to starosti. Nemohl jsem si představit svůj život bez ní.

„Mám tě ráda, Alexi," řekla. „Ať uděláš cokoliv, pořád tě budu mít ráda. Vezmi si ji. S Christine budeš konečně žít." Zasmála se pro sebe. „Nemůžu uvěřit, že jsem to řekla."

Nana mě políbila a zamířila zpátky do postele.

„Já mám *taky* ctitele," zavolala z chodby. „Tak si jednoho vem," odpověděl jsem jí. „Já nejsem zamilovaná, koláčožroute. To ty."

KAPITOLA 22

První věc, kterou jsme to ráno, přesněji řečeno v šest čtyřicet pět, se Sampsonem udělali, bylo nastoupení do Metrolineru mířícího na nádraží Penn v New Yorku. Bylo to skoro stejně rychlé jako jet na letiště, zaparkovat, handrkovat se se zaměstnanci aerolinek - a kromě toho jsem si chtěl trochu popřemýšlet o *vlacích*.

Newyorská policie podporovala teorii, že na nádraží Penn řádl Soneji. Abych došel ke stejnému závěru, potřeboval bych toho o těch vraždách v New Yorku vědět víc, ale byl to přesně ten druh akce, jaké Soneji podnikl už v minulosti.

Jízda vlakem byla tichá a pohodlná a já měl příležitost většinu času přemýšlet o Sonejim. Nemohl jsem se vyrovnat s tím, proč Soneji spáchal činy, které vypadaly jako projevy zoufalství. Připadaly mi jako sebevražda.

Poté, co jsem Sonejiho před lety zatkl, jsem s ním mnohokrát mluvil. Byl to případ Dunne - Goldberg. Tenkrát jsem si rozhodně nemyslel, že má sebevražedné sklony. Na to byl příliš velký egoista a megaloman.

Možná ho jenom někdo napodobuje. *Všechno, co teď dělá, se k němu nehodí. Co se změnilo? Byl to Soneji, kdo*

spáchal ty vraždy ? Je to všechno nějaký trik ? Mohla by to být chytře vymyšlená past? Jak kčertu dostal mou krev na pažbu ostřelovačské pušky na nádraží Union?

A jaká past? Z jakého důvodu? Soneji je svými zločiny posedlý. Nikdy nedělá nic bezdůvodně.

Tak proč zabíjel neznámé lidi na nádraží Penn ? Proč si vybírá právě nádraží?

„Ale no tak, Zlatíčko, už se ti kouří z uší. Uvědomuješ si to?“ podíval se na mě Sampson, a upoutal tak pozornost lidí, kteří seděli kolem nás.

„Malý čmoudíčky! Vidíš? Tady. A tady taky.“

Naklonil se ke mně a začal mě tlouct novinami, jako by hasil malý požár.

Sampson obvykle provádí své žertíky se smrtelně vážným výrazem. Pokus vytrhnout mě z myšlenek se podařil. Oba jsme se

rozesmáli. Usmívali se i lidé kolem nás, kteří vzhledli od svých novin, káv a notebooků.

„Uf. Vypadá to, že jsem to uhasil," zachechtal se spokojeně Sampson. „Člověče, máš hlavu rozpálenou jako pěník. Určité se ti tam honěj samý velký myšlenky. Mám pravdu?"

„Ne, přemýšlel jsem o Christine," prozradil jsem Sampsonovi.

„Lžeš, až se ti práší od huby. Ty bys *měl* přemejšlet o Christine Johnsonový. A já bych pak musel hasit úplně někde jinde. Jak jste na tom vy dva? Jestli můžu mít tu drzost se na to ptát?"

„Je skvělá, že všech nejlepších, John. Jiná než všechny ostatní. Je chytrá a zábavná. Cha cha, che che."

„A vypadá skoro stejně dobře jako Whitney Houston a je pekelně sexy. To ale není odpověď na moji otázku. Co se děje mezi vámi dvěma? Chceš přede mnou tajit svoji lásku? Můj zvěď slečna Jannie mi řekla, že jste měli tuhle rande. Jak to, že mi o tom nic neřek?"

„Šli jsme na večeri do Kinkead's. Bylo to fajn. Dobré jídlo, milá společnost. Jenom jeden drobný problém: bojí

se, že se nechám zabít, takže se už se mnou nechce scházet. Christine pořád oplakává svého manžela."

Sampson přikývl a sundal si sluneční brýle, aby si mě prohlédl v plném světle. „To je zajímavý. Pořád truchlí, jo? Je vidět, že je to dobrá ženská. Když už jsi nakousnul tohle zakázaný téma, něco ti řeknu, kámo. Jestli se někdy necháš picnout v akci, tvoje rodina za tebe bude truchlit neskutečně dlouho. Já sám ponesu na tvým pohřbu pochodeň žalu. Tak je to. A teď, budete mít další rande, vy dvě hrdličky?"

Sampson rád mluvil, jako bychom byli dvě kamarádky z románu Terry McMillanové. Někdy to opravdu tak bylo, což je pro muže neobvyklé, zvlášť pro dva drsňáky jako jsme my dva. Dostal se do ráže. „Myslím, že vám to spolu moc sluší. Každý si to myslí. Povídá si o tom celý město. Děti, Nana, tvoje tetičky."

„Tak ty taky?"

Vstal jsem a odsedí si od něj na druhou stranu uličky. Obě sedadla byla prázdná. Vytáhl jsem své poznámky o Garym Sonejim a znovu se do nich zabral.

„Už jsem myslel, že ti to nedojde," poznamenal Sampson a udělal svému velkému tělu pohodlí na obou sedadlech.

Jako vždycky nemohlo být nic lepšího než pracovat s ním. Christine neměla pravdu, že se nechám zabít. Já a Sampson budeme žít navždy. Nebudeme na to ani muset brát melatonin nebo DHEA.

„Sonejimu natrhne zadek. Christine se do tebe šíleně zamiluje, stejně jako ty miluješ ji. Všechno bude parádní. Na to dám krk."

Nevím proč, ale nemohl jsem se přinutit, abych mu uvěřil.

„Je mi jasný, že vidíš pokaždý všechno černě," dodal Sampson, aniž by se na mě podíval, „ale pamatuj si: tentokrát neplatěj jiný než šťastný konec."

KAPITOLA 23

Sampson a já jsme dorazili do New Yorku okolo deváté ráno. Jasně se mi vybavila jedna stará písnička Stevieho Wondera, kde zpíval o tom, jak poprvé vystupoval v New Yorku z autobusu. Ta směsice naděje, strachu a očekávání, která se vybaví většině lidí ve spojení s tímhle městem, se zdá být univerzální reakcí.

Když jsme vyšli po strmých kamenných schodech z podzemního nástupiště nádraží Penn, pocítil jsem, že začínám do toho případu pronikat. Jestli bylo moje tušení správné, byl za oběma nádražními masakry Soneji.

„Taky mi ten Soneji leží v hlavě," řekl Sampson, když jsme se blížili k jasným světlům na vrcholu schodiště. Otočil ke mně hlavu, ale nezastavil.

„Nechtěl bych hádat, Alexi, protože moje hlava nepracuje vždycky stejně jako tvoje." Pak zamumlal: „Díkybohu za to."

„Chceš mě rozveselit?" zeptal jsem se ho. Z hlavního terminálu jsem zaslechl hudbu - znělo to jako *Čtyři roční období* od Vivaldiho.

„Spíš se snažím, aby mě skutečnost, že Soneji může za tuhle šílenost, nějak nevyvedla z rovnováhy nebo mě nedeprimovala k smrti. Řekni mi, jak to vidíš ty."

„Když byl Soneji v lortonském vězení a já ho vyslýchal, vyprávěl mi vždycky, jak ho jeho macecha zavírala do sklepa v jejich domě. Byl tím posedlý."

Sampson pohodil hlavou. „Jak tak Garyho známe, nemůžu to tý ubožačce moc vyčítat."

„Nechávala ho tam dole celé hodiny, někdy i celý den, když byl jeho otec pryč. Zhasínala mu, ale naučil se brát si tam tajně svíčky. V jejich světle si četl o únoscích, násilnících, masových vražích a jim podobných."

„A co, doktore Freude? Byli snad ty masoví vrazi jeho mužský vzory?"

„Něco takového. Gary mi vyprávěl, že když byl ve sklepě, snil o tom, jak bude páchat vraždy a jiné ukrutností -*jakmile se dostane ven*. Měl fixní ideu, že mu únik ze sklepa dá svobodu a sílu. Seděl tam a myslel na to, co udělá, jakmile se dostane ven. Podařilo se ti

všimnout si nějakých sklepu podobných prostor tady kolem? Nebo na nádraží Union?"

Sampson vycenil své velké, běloskvoucí zuby, kterými umí udělat na člověka dojem, že ho má ještě raději než ve skutečnosti. „Takže ty tunely představují sklep Garyho rodného domu, jo? Když z těch tunelů vyleze, vypukne peklo. Konečně se začal mstít světu.“

„Myslím, že je to součást toho, co se děje,“ řekl jsem. „Ale u Garyho to nikdy není tak jednoduché. Ale je to aspoň začátek.“

Dosáhli jsme hlavního podlaží nádraží Penn. Takhle sem nejspíš předchozího večera dorazil i Soneji. Stále víc jsem si myslel, že má newyorská policie pravdu. Soneji je určitě i zabiják z nádraží Penn.

Uviděl jsem dav cestujících, který se přeléval před měnicími se čísly na tabuli odjezdů. Skoro jsem viděl Garyho Sonejiho, jak stojí tam co já a rozhlíží se kolem -*venku ze sklepa, aby se znovu stal Zlým chlapcem, který chce stále páchat slavné zločiny a překonat i své nejšílenější sny!*

„Doktor Cross, předpokládám.“

Zaslechl jsem své jméno, když jsme se Sampsonem došli do jasně osvětlené části, vyhrazené čekajícím cestujícím. Muž s bradkou a zlatou náušnicí se usmál svému žertíku. Podal nám ruku.

„Jsem detektiv Manning Goldman. Dobře že jste přijeli. Včera tady byl Gary Soneji.“ Prohlásil to s naprostou jistotou.

KAPITOLA 24

Sampson a já jsme si potřásli rukama s Goldmanem a jeho partnerem, mladším detektivem, který se držel v pozadí. Manning Goldman měl na sobě jasně bílou sportovní košili se třemi horními knoflíky rozepnutými. Ve výstřihu nátělníku bylo vidět rezavé chlupy, které mu rašily na hrudníku. Jeho partner byl oblečený od hlavy až k patě do černého. Nevím, jaké nerovné dvojice máte rádi vy, ale já dávám přednost Oskaru a Felixovi.

Goldman začal s tím, co věděl o masakru na nádraží Penn. Newyorský detektiv byl plný energie a mluvil jako kulomet. Při řeči hodně gestikuloval a zdálo se, že si je jistý tím, co říká. Fakt, že nás k tomu případu přizval, to dokazoval. Neviděl v nás konkurenci.

„Víme, že vrah vyšel po schodech od koleje deset stejně jako vy teď. Mluvili jsme se třemi svědky, kteří ho možná viděli v Metrolineru z Washingtonu," vysvětloval Goldman. Jeho snědý, tmavovlasý partner neřekl ani slovo. „Nemáme jeho pořádný popis - každý svědek říká něco jiného - což mi vůbec nedává smysl. Máte pro to nějaké vysvětlení?"

„Jestli je to Soneji, tak se vyzná v mejkapu a převlecích. Je mazaný a chytrý. Rád si dělá z lidí blázny a z policie ještě víc. Víte, kde nastoupil do vlaku?" zeptal jsem se.

Goldman se poradil s notesem v černé kůži. „Tenhle vlak stavěl ve Washingtonu, Baltimore, Philadelphii, Wilmingtonu, Princeton Junction a New Yorku. Předpokládáme, že nastoupil ve Washingtonu."

Podíval jsem se na Sampsona a pak zpátky na newyorské detektivy. „Soneji dřív žil ve Wilmingtonu se svou ženou a dcerou. Pochází z blízkosti Princetonu."

„To je informace, kterou nemáme," řekl Goldman. Nemohl jsem si nevšimnout, že mluví jenom ke mně, jako by tam Sampson a Groza vůbec nebyli. Bylo to zvláštní a nepřijemné.

„Dej mi jízdní řád zítřejšího Metrolineru, toho co má příjezd v pět deset. Chci si ještě jednou zkontrolovat zastávky," štěkl na Groru. Mladší detektiv sebou trhl, aby splnil Goldmanův rozkaz.

„Slyšeli jsme, že tady byli tři ubodaný," promluvil konečně Sampson. Věděl jsem, že Goldmana testuje. Došel nejspíš k závěru, že se jedná o newyorského pitomce první kategorie.

„To je na prvních stránkách všech deníků," odsekl Goldman na půl úst. Byla to dost neurvalá reakce.

„Ptám se proto...," začal Sampson, který zůstával klidný.

Goldman ho přerušil mávnutím ruky. „Pojďte, ukážu vám, kde se to stalo," prohlásil a obrátil se zpátky ke mně. „Třeba z vás tak vyrazím ještě něco o Sonejim."

„Detektiv Sampson se vás na něco ptal," upozornil jsem ho.

„Jo, ale byla to zbytečná otázka. Na tyhle pitomosti nemám čas. Jak říkám, půjdeme. Soneji mi běhá volně po městě."

„Víte toho hodně o nožích? Dělal jste už hodně pobodání?" zeptal se Sampson. Poznal jsem, že se drží z posledních sil. Tyčil se nad Manningem Goldmanem jako věž -i když to by se dalo říct o nás všech.

„Jo, už jsem jich dělal pěkných pár," řekl Goldman. „A vím taky, kam míříte. Je hodně nepravděpodobné, že by Soneji dokázal zabít tři ze tří jen tak nožem. Jo, ten nůž měl klikaté ostří a byl ostrý jako břitva. Zařízl každou oběť jako nějaký chirurg z Newyorského zdravotního centra. Ale on taky pokapal nůž kyanidem draselným. Zabije vás to do minuty. Trochu jsem to studoval."

Sampson se stáhl. Zmínka o jedu na noži byla pro nás novinkou. John věděl, že si musíme poslechnout, co má Goldman na srdci. Nesměli jsme si tady v New Yorku začít nic osobního. Alespoň zatím.

„Soneji už měl něco společného s noži?" zeptal se Goldman. Mluvil ke mně. „Nebo s jedy?"

Bylo mi jasné, že mě chce využít, dostat ze mě, co vím. Nevadilo mi to. Dávat a brát je podmínkou spolupráce na multijurisdikčních případech.

„Nože? Jednou zabil nožem agenta FBI. Jedy? O tom nic nevím. Nepřekvapilo by mě to. Když byl mladý, střílel také ze spousty různých pistolí a pušek. Soneji miluje zabíjení, detektive Goldmane.

Učí se rychle, takže si mohl rozšířit sortiment. Pušky a nože, a teď i jedy."

„Můžete mi věřit, že se opravdu něco naučil. Během pár minut udělal svoje a zmizel. Zůstaly tam po něm jenom tři mrtvoly."

„Byla na místě činu nějaká krev?" zeptal jsem se Goldmana. Byla to otázka, která mi ležela v hlavě celou cestu z Washingtonu.

„Bylo tam *moře* krve. Bodal oběti hluboko. Dvěma z nich prořízl hrdla. Proč?"

„Ta krev by mohla být spojující článek." Pověděl jsem Goldmanovi o tom, co jsme našli na nádraží Union. „Ostřelovač tam nechal nepořádek. Jsem si docela jistý, že to Soneji udělal schválně. Používá falešné stopy. Nechal také na zbrani moji krev," prozradil jsem Goldmanovi.

A nejspíš také ví, že jsem tady v New Yorku, pomyslel jsem si. Nejsem si úplně jistý, kdo stopuje koho.

KAPITOLA 25

Celou následující hodinu nás Goldman se svým partnerem prováděli po nádraží, kde nám ukázali místa všech tří vražd. Na podlaze byly obkreslené obrysy těl a ohraničený policejní prostor způsoboval na nádraží ještě větší zácpy než obvykle.

Po prohlídce nádraží nás newyorští detektivové vzali na ulici, kde předpokládali, že si Soneji vzal taxík do centra.

Studoval jsem Goldmana, pozoroval ho, jak pracuje. Byl vlastně docela dobrý. Bylo zajímavé dívat se, jak chodí. Nos mu mířil víc nahoru než většině populace, takže vypadal trochu nadutě, když odhlédneme od toho, jak se oblékal.

„Hádal bych, že si k útěku vybere metro," namítl jsem, když jsme stáli na hlučné Osmé ulici. Plakát nad našimi hlavami hlásal, že v Madison Square Garden budou hrát Kiss. Škoda že je propásnu.

Goldman se široce usmál. „Napadlo mě totéž. Svědkové se nemohou shodnout, kudy utíkal. Byl jsem zvědavý, co si vyberete vy. Taky si myslím, že Soneji odjel metrem."

„Vlaky mají pro něj zvláštní význam. Myslím, že jsou součástí jeho rituálu. Jako dítě si přál vláčky, ale nikdy je nedostal."

„Aha, *quod erat demonstrandum*," mrkl na mě Goldman. „A proto teď zabíjí lidi na nádražích. To je jasné jako facka. Divím se, že nevyhodil celý ten mizerný vlak do vzduchu.

Dokonce i Sampson se zasmál tomu, jak to Goldman řekl.

Když jsme dokončili prohlídku nádraží Penn a okolních ulic, udělali jsme si výlet do centra na One Police Plaza. Okolo čtvrté jsem už věděl všechno, co newyorská policie zjistila - nebo aspoň to, co mi byl Manning Goldman momentálně připraven říct.

Byl jsem si skoro jistý, že je Gary Soneji vrahem z nádraží Penn. Osobně jsem se spojil s Bostonem, Philadelpií a Baltimore a takticky jim navrhl, aby soustředili pozornost na nádraží. Stejnou radu jsem poskytl Kylo Craigovi a FBI.

„Zamíříme zpátky do Washingtonu," řekl jsem nakonec Goldmanovi a Grozovi. „Díky že jste nás k tomu zavolal. Hodně nám to pomohlo."

„Kdyby něco, dám vám vědět. Uděláte to samé, jo?" Potřásli jsme si s Manningem rukou. „Vsadím se, že jsme o Garym Sonejim neslyšeli naposled."

Přikývl jsem. Byl jsem si tím také jistý.

KAPITOLA 26

Ve své fantazii ležel Gary Soneji vedle Charlese Josepha Whitmana na střeše věže Texaské univerzity v roce 1966.

Všechno jenom v té své zatracené, neuvěřitelné fantazii!

Byl tam nahoře s Charliem Whitmanem už mnohokrát od roku 1966, kdy se tenhle masový vrah stal jedním z jeho chlapeckých idolů. Za ta léta upoutali jeho představivost i jiní vrazi, ale žádný tolik jako Charlie Whitman. Whitman byl americký originál a takových moc nebylo.

Soneji se probíral jmény svých favoritů: byl tu James Herberly, který spustil palbu v restauraci McDonald's v kalifornském San Ysidiu. Zabil jí jednadvacet lidí ještě rychleji, než se tam servírují ty umaštěné hamburgry. Soneji vlastně střelbu u McDonald's před pár lety napodobil. Tam se poprvé setkal tvář v tvář s Crossem.

Další z jeho oblíbenců byl pošťák Patrick Sherill, který oddělal čtrnáct svých spolupracovníků v oklahomském Edmondu a byl nejspíš příčinou rozšířené paranoidní představy co pošťák, to šílenec. V nedávné době obdivoval uměleckou práci Martina Bryanta v trestanecké kolonii v Port Arthuru v Tasmanii. Pak tady byl Thomas Watt

Hamilton, který šokoval celý svět střelbou ve skotské základní škole v Dunblane.

Gary Soneji zoufale toužil šokovat celý svět, stát se hroživou hvězdou Internetu. Byl rozhodnutý toho dosáhnout. Všechno už měl promyšlené.

Charlie Whitman byl ale stále jeho sentimentální favorit. Whitman byl originál, „šílenec na věži". Zlý chlapec z Texasu.

Bože, kolikrát už ležel v paprscích srpnového slunce na stejné věži vedle Zlého chlapce Charlieho!

To všechno ve své neuvěřitelné fantazii!

Whitman byl pětadvacetiletý student architektury na Texaské univerzitě, když mu jednoho dne přeskočilo. Vynesl celý arzenál na vyhlídkovou plošinu vápencové věže, která se tyčila sto metrů nad kampusem a kde si musel připadat jako bůh.

Těsně před tím, než vystoupal k vězním hodinám, zavraždil svou ženu a matku. Whitman udělal to dopoledne v Texasu z Charlieho Starkweathera úplného žabaře. To samé by se dalo říct i o Dickiem Hickockovi a Perrym Smithovi, bílých pankáčích, o jejichž nesmrtelnost se postaral Truman Capote ve své knize *Chladnokrevně*. I z nich udělal Charles Whitman ubožáky.

Soneji nikdy nezapomněl onen článek o střelbě z texaské věže v časopisu Time. Uměl ho slovo od slova: *Jako mnoho masových vrahů, býval Charles Whitman vzorný chlapec, takový, kterého dávají matky v sousedství za vzor svým vzpurným potomkům. Sloužil jako ministrant v římsko-katolickém kostele a přivydělával si roznášskou novin.*

Další mistr přetvářky. Nikdo nevěděl, co si Charlie myslí a co se chystá udělat.

Charles Whitman opatrně zaujal pozici pod číslicí IV vězních hodin. V 11:48 dopoledne zahájil palbu. Vedle něj na dva metry širokém chodníku, který obkružoval věž, ležela mačeta, lovecký nůž, puška Remington ráže 6 mm, Remington ráže 35 mm, pistole Luger a revolver Smith & Wesson ráže .357.

Místní a státní policie vystřelila na věž tisíce kulek a málem úplně rozstřílela ciferník hodin, ale trvalo to přes hodinu a půl, než se podařilo Charlieho Whitmana vyřídit. Celý svět obdivoval jeho smělost a originální životní názor. Celý všivý svět si toho všiml.

Někdo zaklepal na dveře Sonejiho hotelového pokoje! Zvuk ho vrátil zpátky do přítomnosti. Náhle si vzpomněl, kde je.

Byl v New Yorku, v pokoji 419 hotelu Plaza, o kterém jako dítě vždycky četl. Pokaždé si představoval, jak přijede vlakem a ubytuje se v Plaze. *No, a teď je tady.*

„Kdo je?“ zavolal z postele. Z pod přikrývky vytáhl poloautomatickou pistoli. Namířil ji rozhodně na kukátko ve dveřích.

„Pokojská,“ ozval se ženský hlas se španělským přízvukem. „Mám vám rozesílat postel?“

„Ne, takhle mi to vyhovuje,“ řekl Soneji a usmál se sám pro sebe. *Vlastně mám v plánu, seňorito, dosáhnout toho, že newyorští poldové budou vypadat jako amatéři, kterými také jsou. Zapomeň na*

rozestýlání postele a nech si svůj čokoládový bonbon. Už je příliš pozdě něco se mnou

Pak náhlý nápad FBI - „Hej! Můžete mi přinést pár těch bonbonů? Mám je moc rád. Dal si bych si něco sladkého."

Gary Soneji se opřel o pelest postele a nepřestával se usmívat, když pokojská odemkla dveře a vstoupila. Přemýšlel o tom, že by si ji podal, že by odrovnal tu malou pokojskou, ale uvědomoval si, že by to nebyl až tak dobrý nápad. Chtěl strávit jednu noc v hotelu Plaza. Těšil se na to už celá léta. Nestálo to za to riziko.

To, co na tom všem miloval nejvíc, proč to všechno bylo tak skvělé, byl fakt, že nikdo nemá nejmenší tušení, jak to skončí.

Nikdo by to neuhodl.

Ani Alex Cross, ani nikdo jiný.

KAPITOLA 27

Zapřísáhl jsem se, že tentokrát Sonejimu nedovolím, aby mě dostal na kolena. Nedovolím mu, aby mi znovu sebral duši.

Podářilo se mi vrátit z New Yorku ve správný čas na pozdní večeři s Nanou a dětmi. Damon, Jannie a já jsme dole uklidili a pak se posadili ke stolu v jídelně. Jako kulisa nám sladce vyhrával Keith Jarret. Bylo to hezké. Přesně takové to mělo být a já věděl, že si to musím zapamatovat.

„Jseš prostě pašák, tati," prohlásila Jannie, když jsme kroužili kolem stolu a prostírali na něj stříbrné příbory, talíře a sklenice, které jsem před lety vybíral se svou ženou Marií. „Ujels celou tu cestu do New Yorku a zpátky a jseš tady na večeři. Výborně, tati."

Při práci zářila, hihňala se a poklepávala mě po rameni. Ten večer jsem byl dobrý otec. Jannie to potvrdila. Získal jsem si ji beze zbytku.

Naznačil jsem formální úklonu. „Děkuji ti, má drahá dcero. A teď ten výlet do New Yorku, jak daleko bys asi řekla, že by to mohlo být?"

„V kilometrech nebo mílích?" zapojil se do hovoru Damon z druhé strany stolu, kde skládal ubrousky do vějí-

řů, jak to dělají v luxusních restauracích. Damon na sebe vždycky umí upoutat pozornost.

„Na jednotkách nezáleží," řekl jsem mu.

„Asi tak dvě stě čtyřicet osm mil jedna cesta," odpověděla Jannie. „Je to tak?"

Vytřeštil jsem oči, jak to jen šlo, udělal legrační obličej a obrátil oči v sloup. Ani já nejsem špatný, když chci, aby si mě někdo všiml. „Ted jsi pašák ty, Jannie. Výborně."

Lehce se uklonila a udělala legrační pukrle. „Zeptala jsem se dneska ráno Nany, jak je to daleko," přiznala. „Je to v pořádku?"

„To je v pohodě," nabídl nám Damon svůj pohled na sestřinu morálku. „Tomu se říká výzkum."

„Jo, je to v pohodě, zlato," souhlasil jsem a všichni jsme se zasmáli její chytrosti a smyslu pro humor.

„Tam a zpátky to je čtyři sta devadesát šest mil," blýskl se Damon.

„Vy jste tak... inteligentní!" zvolal jsem nadšeně. „Jste oba ze všech nejchytřejší koumáci, největší myslitelé světa!"

„Co se to tady děje? O co přicházím?" zavolala konečně Nana z kuchyně, odkud se linuly skvělé vůně produktů jejího kuchařského umění. Nerada by cokoliv propásla. Nikdy. A pokud vím, ani se to nikdy nestalo.

„Školní soutěž vědomostí," zavolal jsem na ni.

„Když budeš hrát proti těmhle dvěma génům, svléknou z tebe košili," varovala mě. „Jejich touha po vědomostech nemá hranic. Začínají se z nich stávat přímo chodící encyklopedie."

„En-cy-klo-pe-di-e!" šklebila se Jannie.

„Cakewalk!" vykřikla pak a předvedla ten živý starý tanec, který pochází z dob otrokářství. Naučil jsem ji ho jednou u piana. Hudba cakewalk je vlastně předchůdce moderního jazzu. Spojila rytmy ze západní Afriky s klasickými melodiemi a pochody z Evropy.

Kdysi na plantážích ten, kdo zatančil za večer tenhle tanec nejlépe, vyhrál dort.

Jannie tohle všechno věděla a uměla ho tančit ve velkém stylu s několika současnými otočkami. Uměla také předvádět slavnou sloní chůzi Jamese Browna a měsíční chůzi Michaela Jacksona.

Po večeři jsme umyli nádobí a pak jsme v suterénu uspořádali naši obtýdenní lekci boxu. Damon a Jannie nejsou jen chytré, ale i pružné a nepoddajné děti. Nikdo ve škole si na ně nedovolí. „Mozek a tvrdý levý hák!" chlubí se někdy Jannie. „To je kombinace, na kterou nikdo nemá."

Po turnaji v boxu jsme se rozvalili v obývacím pokoji. Kočka Rosie se stulila Jannii v náručí. Dívali jsme se na televizi, kde hráli Orioles baseball, když se mi do hlavy znovu Vplížil Soneji.

Ze všech zabijáků, proti kterým jsem v životě stál, byl on ten nejděsivější. Soneji byl cílevědomý, posedlý, ale také naprosto šílený. Jeho silná představitost je živená vztekem a jedná podle svých fantazií.

Před mnoha měsíci mi Soneji zavolal, aby mi řekl, že u nás doma nechal dárek, malou kočičku. Věděl, že jsme Rosie přijali za svou a

milujeme ji. Řekl, že kdykoliv Rosie uvidím, měl bych si pomyslet: *Gary je v domě, Gary je tady.*

Předpokládal jsem, že Gary prostě zahlédl tu toulavou kočku u našeho domu a tu hnusnou historku si vymyslel. Gary miloval své lži, hlavně když ubližovaly lidem. Ale tu noc, s vědomím, že se Soneji vymkl naší kontrole, jsem z Rosie neměl dobrý pocit. Děsila mě k smrti.

Gary je v domě, Gary je tady.

Málem jsem kočku vyhodil z domu, ale nebylo to možné. Počkal jsem, jestli nebude ráno moudřejší večera. *Soneji, ty parchante! Co ode mě sakra chceš? Co chceš od mé rodiny?*

Co mohl udělat Rosie, než ji nechal u našeho domu?

KAPITOLA 28

Pripadal jsem si jako zrádce vlastních dětí a také ubohé Rosie. Cítil jsem se nelidsky, když jsem následující ráno jel třicet šest mil do Quantika. Zneužil jsem důvěru dětí a dělal možná strašnou věc, ale neviděl jsem jiné východisko.

Na začátku cesty jsem měl Rosie zavřenou v jedné z těch ohavných drátěných transportních klecí pro zvířata. Ubožáčka plakala, mňoukala a škrábala tak hlasitě, že mě nakonec přinutila, abych ji pustil ven.

„A teď už bud hodná," varoval jsem ji jemně. Pak jsem řekl: „Ale tak jo, pokračuj, dělej si, co chceš."

Rosie dělala, co mohla, aby prohloubila můj pocit viny a já se cítil ještě hůř. Bylo jasné, že se to naučila velmi dobře od Damona a Jannie. Jistě že nevěděla, jak moc našťvaná by na mě měla být. Nebo možná věděla. Kočky mají šestý smysl.

Bál jsem se, že ta krásná červenohnědá habešanka přijde o život nejspíš ještě toho rána. Nevěděl jsem, jak to vysvětlím dětem.

„Neškrábej ta sedadla. A neopovažuj se skákat mi na hlavu!" varoval jsem Rosie, ale mluvil jsem klidně a taky smířlivě.

Ještě několikrát zamňoukala a pak se přece jenom uklidnila a na ústředí FBI v Quantiku jsme dojeli bez problémů. Už jsem byl domluvený s Chetem Elliottem z Oddělení vědecké analýzy, který mě a Rosie očekával. Nesl jsem kočku v jedné ruce a její klec se mi houpala v druhé.

Začínalo jít do tuhého. Aby bylo ještě hůř, postavila se Rosie na zadní a začala se mi třít hlavou o tvář. Podíval jsem se do jejích krásných zelených očí a málem jsem to vzdal.

Chet byl oblečený do ochranného obleku: bílého laboratorního pláště, gumových rukavic, a dokonce i do tmavých ochranných brýlí. Vypadal jako král kašparů. Vytřeštil oči na Rosii, pak na mě a povídá: „Fakt divná věda."

„Tak co bude teď?" zeptal jsem se Cheta. Když jsem ho viděl takhle oblečeného, spadlo mi srdce až na podlahu. Bral to opravdu vážně.

„Ty zajdi na administrativní," řekl. „Kyle Craig tě chce vidět. Tvrdí, že je to důležitý. Jasně, pro Kyla je vždycky všechno příšerně důležitý a nemůže počkat ani vteřinu. Už začíná šilet z pana Smithe. A není sám. Smith je zatím ten největší magor, kterýho jsme kdy honili."

„Myslím, co bude s Rosií," upřesnil jsem.

„První krok bude pár rentgenů. Doufejme, že tady Rosie není díky našemu kamarádovi Sonejimu. Jestli ne, budeme pokračovat toxikologií. Prozkoumáme přítomnost drog a jedů v tkáních a tělesných tekutinách. Ty se pohni a zajdi se podívat na strejdu Kyla. Kočka a já budeme v pohodě. Budu se snažit, abych jí neublížil. U nás v rodině jsme samí kočičáři. Já taky, řek bys to do mě? Chápu, jaký to je."

Pokýval hlavou a sundal si brýle, ve kterých vypadal jako závodní plavec. Rosie se k němu přitulila, takže jsem poznal, že ví, že Chet je v pořádku. Aspoň zatím.

To až později jsem dostal strach, až mi málem vhrkly slzy do očí.

KAPITOLA 29

Šel jsem zjistit, co má Kyle na srdci, i když jsem tušil, že vím, o co jde. Báł jsem se konfrontace, souboje vůlí, ke které mezi námi někdy docházelo. Kyle chtěl mluvit o svém případu pana Smithe. Smith byl násilný vrah, který zabil v Americe a Evropě více než dvanáct lidí. Kyle tvrdil, že to je ta nejhnusnější a nejděsivější série vražd, kterou kdy viděl, a Kyle nemá ve zvyku přehánět.

Jeho kancelář byla v nejvyšším podlaží Akademické budovy, ale teď pracoval v krizové místnosti v suterénu Administrativní budovy. Podle toho, co mi řekl, Kyle v krizové místnosti prakticky bydlel spolu s obrovskou tabulí, nejmodernějšími počítači, telefony a spoustou zaměstnanců FBI, kteří se to ráno netvářili nijak šťastně.

Na velké tabuli stálo: PAN SMITH 17 - POLDÍCI 0, velkými červenými písmeny.

„To vypadá, že jste zase v nejlepším. Nemůžete jít jinam než nahoru," řekl jsem. Kyle seděl na velkém kaštanovém psacím stole a vypadal, že je zabraný do studia tabule s důkazy.

Už jsem o tom případě věděl - víc, než jsem chtěl. „Smith" zahájil svou šňůru krvavých vražd v Cambridge

v Massachusetts. Pak se přesunul do Evropy, kde momentálně rádil jako šílenec.

Smithovy pracovní metody byly tak podivné, zvrácené a znepokojující, že média vážně zvažovala, jestli by nemohl být mimozemšťan. V každém případě působily činy pana Smithe nelidsky. Žádná lidská bytost by nemohla spáchat něco tak monstózního jako on. Taková byla pracovní teorie.

„Už jsem myslel, že se sem nikdy nedostaneš," prohlásil Kyle, když mě uviděl.

Zdvihl jsem ruku na obranu. „Nemohl jsem si pomoci. Neudělám to, Kyle. Za prvé proto, že mám spoustu práce se Sonejim. Za druhé proto, že díky svým pracovním návykům ztrácím svou rodinu."

Kyle přikývl. „Dobře, dobře. Slyším tě. Vidím to v živých barvách. Do určité míry ti i rozumím a cítím s tebou. Ale když už jseš tady a máš trochu času, potřebuju si s tebou promluvit o panu

Smithovi. Věř mi, Alexi, něco takového jsi ještě nikdy neviděl. Měl bys být aspoň trochu zvědavý."

„To tedy nejsem. Vlastně jsem na odchodu. Vyjdu přesně těmihle dveřmi, kterými jsem přišel."

„Máme tady pěkně odporný problém, Alexi. Jenom mě nech mluvit *a poslouchej*. Jenom poslouchej," prosil Kyle.

Trochu jsem povolil, ale ne moc. „Budu poslouchat. To je všechno. Nijak se do toho nezapletu."

Kyle se zlehka uklonil mým směrem. „Jenom poslouchej," opakoval. „Poslouchej a měj uši nastražené. Z tohohle ti půjde hlava kolem. Mně jde."

Kyle mi začal vyprávět o agentu Thomasu Piercovi. Pierce byl pověřený případem pana Smithe. Shodou okolností několik let zpátky zavraždil pan Smith brutálně Piercovu snoubenku.

„Thomas Pierce je ten nejpečlivější vyšetřovatel a nejgeniálnější člověk, kterého jsem kdy potkal," řekl mi Kyle. „Nejdřív jsme ho ze zřejmých důvodů drželi od případu pana Smithe na hony daleko. Pracoval na tom na vlastní

pěst. Dostal se dopředu tam, kde my jsme zůstali stát. Nakonec nám dal najevo, že když ho nenecháme dělat na Smithovi, odejde z FBI. Vyhrožoval dokonce, že ten případ vyřeší sám."

„Vzali jste ho k tomu případu?" zeptal jsem se Kyla.

„Je velice přesvědčivý. Nakonec mu začal velet. Pierce je logický a tvůrčí. Nikdy jsem nikoho neviděl analyzovat problém, jak to umí on. Je panem Smithem posedlý. Pracuje osmnáct až dvacet hodin denně."

„Ale ani Pierce nedokáže tenhle případ rozlousknout," podotkl jsem a ukázal na nástěnku.

Kyle přikývl. „Konečně se tomu začínáme dostávat na kloub. Zoufale potřebuju tvůj příspěvek. A chci, aby ses sešel s Thomasem Piercem. Musíš se s ním seznámit."

„Řekl jsem, že budu poslouchat," připomněl jsem Kylovi. „Ale ne že se budu s někým seznamovat."

Asi po čtyřech hodinách mě Kyle propustil ze svých spárů. Šla mi hlava kolem, to ano - z pana Smithe a z Thomase Pierce - ale nechystal jsem se do toho nijak zaplést. Nemohl jsem.

Vrátil jsem se do laboratoře, abych zjistil, jak je na tom Rosie. Chet Eliot mě hned pozval dál. Pořád byl navlečený do laboratorního pláště, rukavic a ochranných brýlí se zlatými obroučkami. Jeho pomalá chůze naznačovala *špatné zprávy*. Nechtěl jsem je slyšet.

Pak mě překvapil náhlým úsměvem. „Nenašli jsme na ní nic špatnýho, Alexi. Nemyslím si, že s ní Soneji něco provedl. Jenom blufoval. Dělalí jsme test na těkavé látky -ničevó. Pak na organický látky, který by nepatřily do jejího systému - taky negativní. Vzali jsme jí trochu krve. Měl bys nám tady Rosii na pár dní nechat, ale nemyslím si, že bychom něco našli. Můžeš ji tady nechat, pomlčka, jestli chceš. Je to fakt prima kočka.”

„Já vím,” přikývl jsem a oddychl si. „Můžu ji vidět?” zeptal jsem se Cheta.

„Jasně že jo. Celý dopoledne se po tobě sháněla. Nevím proč, ale vypadá to, že tě má ráda.”

„Ví, že jsem prima kocour,” usmál jsem se.

Vzal mě k Rosii. Byla zavřená v malé kleci a tvářila se příšerně naštvane. To já jsem ji tam přinesl, ne? Bylo to stejné, jako bych ty testy dělal sám.

„Já za to nemůžu,” snažil jsem se jí vysvětlit. „To ten magor Soneji, ne já. Nedívej se na mě takhle.”

Konečně mi dovolila, abych ji zvedl, a dokonce se mi přitulila ke tváři. „Jseš moc statečná a hodná holčička,” pošeptal jsem jí. „Máš to u mě, a já vždycky svoje dluhy platím.”

Začala přist a olízla mi tvář svým jazykem jako z jemného smirkového papíru. *Malá dáma Rosie Crossová.*

KAPITOLA 30

Londýn, Anglie

Pan Smith byl oblečený jako anonymní bezdomovec ve špinavé, potrhané bundě. Vrah rychle kráčel po Lower Regent Street směrem k Piccadilly Circus.

Procházka po Piccadilly! Jó, chlapče! říkal si. Jeho cynismus byl temný a těžký jako londýnský vzduch.

Zdálo se, že si ho v podvečerním shonu nikdo nevšimá. V „civilizovaných“ velkoměstech se o chudé nikdo moc nestará. Pan Smith si toho všiml, a využil to ve svůj prospěch.

Dál pospíchal s taškou přes rameno, dokud nedorazil na Piccadilly, kde dav ještě zhoustl.

Jeho pozorné oči prozkoumaly obvyklý dopravní ruch, který nebyl na křižovatce pěti velkých ulic žádným překvapením. Uviděl také Tower Records, McDonald's, Trocadero a přemíru neonových reklam. Všude pobíhali turisté s kamerami a baťůžky na zádech.

A mezi nimi jeden vetřelec - on sám.

Jedno stvoření, které mezi ostatní nijak nezapadá.

Pan Smith se náhle uprostřed toho londýnského davu cítil tak sám, tak nepředstavitelně sám.

Položil svou dlouhou, těžkou tašku přímo pod slavnou sochu *Erose* na náměstí. Stále si ho nikdo nevšiml. Nechal tašku ležet a vydal se směrem k Obilnému trhu Když byl několik bloků daleko, zavolal policii jak to dělal vždycky. Vzkaz byl jednoduchý, jasný, věčný. *Jejich čas vypršel.*

„Inspektor Derek Cabott je na Piccadilly Circus Je ve velké šedé tašce. Tedy to, co z něj zbylo. Podělali jste to Mějte se.“

KAPITOLA 31

Sondra Greenbergová z Interpolu si všimla Thomase Pierce, jak míří k místu činu uprostřed Piccadilly Circus. Zůstal stát v davu čumilů.

Thomas Pierce byl vysoký; dlouhé blond vlasy měl svázané do ohonu a většinou se díval přes tmavé brýle. Nevypadal jako typický agent FBI, vlastně nevypadal jako žádný agent, se kterým Greenbergová dosud pracovala nebo se setkala.

„K čemu takový shon?“ zeptal se, když přišla k němu. „Pan Smith spáchal svou každotýdenní vraždu. Nic zvláštního.“ Zapracoval jeho obvyklý sarkasmus.

Sondra se rozhlédla po shluku lidí kolem místa činu a potřásla hlavou. Všude byli reportéři a televizní dodávky.

„Co dělají místní policejní géniové?“ nadhodil Pierce.

„Zjišťují fakta. Je zřejmé, že tady pan Smith byl.“

„A to chtějí bobíci vědět, jestli někdo neviděl zeleného mužička, kterému kapala krev ze zelených zoubků?“

„Přesně tak, Thomasi. Podíváme se na to?“

Pierce jí věnoval okouzlující úsměv. Ted' už vůbec nevypadal jako od FBI.

Greenbergová úsměv oplatila. Byla skoro stejně vysoká jako Pierce, měla tmavé kudrnaté vlasy a pro člověka, kterému se líbí houževnaté ženy, byla i hezká. Vždycky se snažila být k Piercovi milá. Nebylo to ani tak těžké.

„Začínám být nějaká utahaná,“ řekla. „Ráda bych věděla proč.“

Došli k místu činu, které bylo přímo pod naleštěnou hliníkovou postavou Erose. Tato londýnská pamětihodnost je také symbolem novin *Evening Standard*. Ačkoliv si lidé myslí, že ta socha představuje erotickou lásku, byla původně vztyčena jako symbol křesťanské dobročinnosti.

Thomas Pierce zamával svým průkazem a zastavil se u velké tašky, kterou pan Smith použil k přemístění ostatků vrchního inspektora Cabotta.

„Je to jako by žil v gotickém románu," podotkla Sondra Greenbergová. Sedla si na bobek vedle Pierce. Vypadali jako tým, skoro jako pár.

„Smith vás sem také zavolał? Nechal vám vzkaz?" zeptal se jí Pierce.

Greenbergová přikývla. „Co si myslíte o těle? Pan Smith ho zabalil velice pečlivě. Jako když potřebujete, aby se vám toho vešlo co nejvíc do kufru."

Thomas Pierce se zamračil. „Cvok, zatracený řezník."

„Proč Piccadilly? Centrum Londýna. Proč sakra pod Erosem?"

„Nechává nám jasné stopy. Jenomže my jim nerozumíme," řekl Pierce a zavrtěl hlavou.

„Máte pravdu, Thomasi. Protože nemluvíme mart'ansky."

KAPITOLA 32

Zločin kráčí dál a dál. Druhý den ráno jsme jeli se Sampsonem do Wilmingtonu v Delaware. Navštívili jsme město, které před několika lety proslavil původní hon na Garyho Sonejiho. Celou cestu jsem měl problémy s porsche, což nás stálo několik hodin.

To ráno jsem už měl za sebou několik dobrých zpráv. Vyřešili jsme jednu ze záhad tohoto případu. Spojil jsem se s krevní bankou Nemocnice svatého Antonína. V našich rodinných zásobách chyběl litr mé krve. Někdo si dal tu práci, aby se vloupal dovnitř a ukradl ji. *Gary Soneji? Kdo jiný? Stále se mi snažil dokázat, že nic v mém životě není v bezpečí.*

„Soneji“ byl vlastně pseudonym, který Gary používal jako součást plánu na únos dvou dětí ve Washingtonu. Podivné jméno mělo v novinách úspěch a teď ho používala FBI i média. Jeho skutečné jméno bylo Gary Murphy. Původně žil se svou ženou Meredith, které říkal Missy, ve Wilmingtonu. Měli dceru Roni.

Soneji bylo jméno, které si Gary dal, když jako malý chlapec fantazíroval ve sklepech o svých zločinech. Prohla-

šoval, že byl v Princetonu sexuálně zneužíván sousedem, učitelem druhého stupně, Martinem Sonejim. Měl jsem podezření na vážné problémy s nějakým příbuzným, možná s dědečkem z otcovy strany.

Dojeli jsme k domu na Central avenue něco po desáté dopoledne. Hezká ulice byla opuštěná až na malého chlapce na kolečkových bruslích. Trénoval na nich na cestě před domem. Měl tam být někdo od místní policie, ale z nějakého důvodu tam bylo prázdno. Alespoň jsem je zatím nikde neviděl.

„Človče, tahle perfektní ulice mě ničí,“ prohlásil Sampson. „Pořád čekám, až odněkud vyskočí hospodyňka s jablkovým koláčem.“

„Pokud to dřív nebude Gary Soneji,“ zamumlal jsem.

Auta, která parkovala na Central avenue, byla většinou americké výroby, což dnes není obvyklé. Byly to značky, jako Chevrolet, Oldsmobile, Ford a sem tam nějaký pickup Dodge Ram.

Meredith Murphyová to ráno nebrala telefon, což mě nepřekvapovalo.

„Je mi paní Murphyové líto a hlavně té malé holčičky," řekl jsem Sampsonovi, když jsme zastavili před domem. „Miss Murphyová neměla tušení, kdo Gary ve skutečnosti je."

Sampson přikývl. „Pamatuju se, že vypadaly docela mile. Možná až moc. Gary je podfoukl. Starý podvodník Gary."

V domě svítila světla. Na příjezdové cestě parkoval bílý Chevy Lumina. Ulice byla tichá a klidná, jak jsem si ji pamatoval z naší poslední návštěvy, kdy její mírumilovnost neměla mít dlouhého trvání.

Vystoupili jsme z porsche a zamířili ke dveřím do domu. Cestou jsem se dotkl pažby svého glocku. Nemohl jsem se zbavit myšlenky, že by na nás Soneji mohl čekat, že na mě a Sampsona nalíčil nějakou past.

Ta čtvrt' a celé město mi připomínaly padesátá léta. Dům byl dobře udržovaný a vypadal jako čerstvě natřený. Před-

stavovalo to součást Garyho pečlivé masky. Byl to dokonalý úkryt: hezký domek na Central Avenue s bílým laťkovým plotem a kamennou pěšinou protínající trávník před domem.

„Tak co myslíš, že je se Sonejim?" zeptal se mě Sampson, když jsme došli ke dveřím. „Trochu se změnil, nezdá se ti? Už všechno tak neplánuje jako dřív. Je teď impulzivnější."

Vypadalo to tak. „Všechno se nezměnilo. Pořád hraje svoji roli. Ale řádí tak, jak jsem ho nikdy neviděl. Asi se vůbec nestará, jestli ho chytíme. I když všechno, co zatím udělal, bylo promyšlené. *Unkl.*"

„A proč je to tak, doktore Freude?"

„Proto jsme tady, abychom to zjistili. A proto také pojedeme zítra do lortonské věznice. Děje se něco divného, i na Garyho Sonejiho."

Stiskl jsem tlačítko zvonku. Čekali jsme na Missy Murphyovou na verandě. Nehodili jsme se do té maloměstské čtvrti, ale to nebylo tak neobvyklé. Moc jsme se nehodili ani do naší vlastní čtvrti ve Washingtonu. To ráno jsme měli oba na sobě tmavé obleky a brýle a vypadali jako hudebníci z bluesové skupiny.

„Hmm, nikdo nejde," zamumlal jsem.

„Vevnitř svítěj světla," řekl Sampson. „Někdo tam bejt musí. Možná jenom nechtěj mluvit s Chlapama v černém."

„Paní Murphyová," zavolal jsem nahlas pro případ, že by vevnitř někdo byl, ale nechtělo se mu otevřít dveře. „Paní Murphyová, otevřete. Tady Alex Cross z Washingtonu. Neodejdeme, dokud si s vámi nepromluvíme."

„Domečku, domečku, kdo v tobě zůstává?" zarýmoval Sampson.

Vyrazil na obchůzku kolem domu a já ho v těsném závěsu následoval. Trávník byl nedávno posekaný a živý plot zastřižený. Všechno vypadalo tak čistě a úpravně - a tak neškodně.

Došel jsem k zadnímu vchodu. Pamatoval jsem si, že vedou do kuchyně. Uvažoval jsem, jestli by se mohl skrý-

vat uvnitř. U Sonejiho bylo možné všechno - čím úchylnější a nepravděpodobnější, tím lepší pro jeho ego.

Vybavovaly se mi podrobnosti mé poslední návštěvy. Ošklivé vzpomínky. Byla to oslava Roniných narozenin. Sedmé. Gary Soneji byl v ten okamžik uvnitř, ale podařilo se mu uniknout. Skutečný Houdiny. Velice chytrý a slizký jako úhoř.

Soneji by mohl být uvnitř i teď. Proč mám ten nejasný pocit, že lezu do pastí?

Čekal jsem na zadní verandě a nebyl si jistý, co mám dělat dál. Zazvonil jsem. Něco tu rozhodně nebylo v pořádku. Soneji tady ve Wilmingtonu? Proč? Proč zabíjel lidi na nádražích Penn a Union?

„Alexi!" zařval Sampson. „Alexi! Tady! Rychle sem!"

Řítil jsem se přes dvůr se srdcem v krku. Sampson klečel na všech čtyřech. Krčil se před na bílo natřenou psí boudou a šindelovou střechou. Co tam sakra bylo?

Když jsem přiběhl blíž, uviděl jsem hustý, černý oblak much.

Pak jsem uslyšel bzučení.

KAPITOLA 33

Zatraceně Alexi, podívej, co jí ten šílenec udělal!" Chtělo se mi odvrátit zrak, ale musel jsem se dívat. Dřepl jsem si vedle Sampsona. Odháněli jsme společně masačky a další odporný, plazivý hmyz. Všechno pokrývali bílí červi - psí bouda, trávník. Přitiskl jsem si k nosu kapesník, ale na hnilobný zápach to nestačilo. Z očí mi začaly téct slzy.

„Co to s ním doprdele je?" ulevil si Sampson. „Kam chodí na ty svý zvrhlý nápady?"

V psí boudě leželo tělo zlatého retrívra nebo toho, co z něj zbývalo. Dřevěné stěny pokrývala zaschlá krev. Pes měl uříznutou hlavu.

K psímu krku byla pevně připevněna hlava Meredith Murphyové. Seděla perfektně, i když proporcionálně byla na retrívrovo tělo příliš velká. Působilo to víc než groteskně. Připomnělo mi to dětskou hračku pan Bramborová hlava. Otevřené oči Meredith Murphyové zíraly přímo na mě.

S Meredith Murphyovou jsem se setkal jen jednou, skoro před čtyřmi roky. Přemýšlel jsem, co mohla udělat, aby to Sonejiho takhle rozzuřilo. Při našich sezeních o své ženě nikdy moc nemluvil. Vlastně jí pohrdal. Pamatoval jsem si

přezdívky, které jí dal: „Dutá hlava", „Bezhlavá služka", „Blond'atá kráva".

„Co se to sakra děje v hlavě toho posedlýho zkurvysyna?" cedil Sampson skrz kapesník na ústech.

Myslel jsem si, že rozumím stavům psychotické zuřivosti a viděl jsem jich u Sonejiho pár, ale na několik posledních dnů jsem připravený nebyl. Poslední vraždy byly extrémně krvavé. Kromě toho následovaly příliš často po sobě.

Měl jsem hrozivý pocit, že Soneji nepolevil ve své zuřivosti ani po nejnovější vraždě. Žádná vražda už ho nemohla uspokojit.

„Proboha." Vstal jsem. „Johne, jeho holčička. Jeho dcera Roni. Co udělal s ní?"

Prohledali jsme křoví na celém pozemku, ale Roni jsme nenašli. Ani jiná těla nebo jejich části, případně podobná odporná překvapení.

Hledali jsme holčičku v garáži pro dvě auta. Pak v těsném, zatuhlém prostoru pod zadní verandou. Nahlédli jsme do třech popelnic, vzorně srovnaných vedle garáže. Nikde nic. Kde byla Roni Murphyová? Vzal ji snad s sebou? Unesl Soneji vlastní dceru?

Zamířil jsem zpátky k domu, Sampson pár kroků za mnou. Rozbil jsem okno u kuchyňských dveří, odemkl je a vtrhl dovnitř. Obával jsem se nejhoršího. Bude tam další zavražděné dítě?

„Klídek, člověče. Zpomal," zašeptal za mnou Sampson. Věděl, jak se chovám, když jde o děti. Také vycítil, že by mohlo jít o Sonejim nastraženou past. Bylo to dokonalé místo.

„Roni!" zavolal jsem. "Roni, jsi tady? Roni, slyšíš mě?"

Vybavil jsem si její obličej z naší první návštěvy v tomto domě. Dokázal bych ji nakreslit, kdybych musel.

Gary mi jednou řekl, že Roni je to jediné, na čem mu v životě záleží, jediná dobrá věc, kterou kdy udělal. Tenkrát jsem mu věřil. Nejspíš jsem do něho promítal to, co jsem cítil k vlastním dětem. Možná jsem bláznivě uvěřil,

že by Soneji mohl mít nějaké svědomí a city, protože jsem si tomu přál věřit.

„Roni! To je policie! Už se nemusíš schovávat, drahoušku. Roni Murphyová, jsi tady? Roni?"

„Roni!" přidal se ke mně Sampson hlubokým hlasem, možná ještě silnějším než můj.

Prohledali jsme se Sampsonem přízemí, rozrazili dveře všech místností a skříní. Volali jsme její jméno. *Dobry Bože*, modlil jsem se. Byla to vlastně svým způsobem modlitba. *Gary - ne svou vlastní holčičku. Nemusíš ji zabíjet, abys nám ukázal, jak jsi špatný a jak zuříš. Pochopili jsme to. Rozumíme ti.*

Vyběhl jsem do prvního patra a bral praskající schody po dvou. Sampson mě následoval jako stín. Obvykle to na sobě nedával znát, ale byl stejně rozčilený jako já. Ani jeden z nás ještě není otupělý.

Poznal jsem to z jeho hlasu, z toho, jak mělce dýchal.

„Roni! Jsi tady nahoře? Schováváš se někde?" zavolal. „Roni! Tady je policie. Už jsi v bezpečí, Roni! Už můžeš. Někdo obrátil naruby ložnici. Někdo tam vtrhl, znesvětil ji, rozbil každý kus zařízení, převrátil postele a stolky.

„Pamatuješ se na ni?“ zeptal jsem se, když jsme prošli ostatní pokoje.

„Pamatuju si ji docela dobře,“ odpověděl Sampson potichu. „Hezká holčička.“

„Ach ne, neee...“

Náhle jsem seběhl dolů po schodech. Proběhl jsem kuchyní a otevřel dvířka mezi lednicí a sporákem se třemi hořáky.

Vtrhli jsme do suterénu, *do sklepa* domu.

Moje srdce se úplně zbláznilo, *bušilo, mlátilo, tlouklo* uvnitř hrudníku. Nechtěl jsem tam být, nechtěl jsem vidět další následek Sonejiho řádění, jeho hnusná překvapení.

Sklep jeho domu.

Symbolické místo všech nočních můr Garyho dětství.

Sklep.

Krev. Vlaky.

Sklep domu Murphyových byl malý a uklizený. Rozhlédl jsem se kolem. *Vláčky byly pryč!* Když jsem tam byl naposledy, stálo tam kolejiště vlakových modelů.

Neviděl jsem ani stopy po holčičce. Všechno se zdálo být na svém místě. Pozotvírali jsme všechny skřínky. Sampson trhnutím otevřel dvířka pračky a myčky.

Vedle ohřívače vody a dřezu byly nenatřené dřevěné dveře. Ve dřezu nebyly žádné stopy krve, žádné šaty potřísněné krví. Byl tam východ? Utekla holčička pryč, když její otec přišel do domu? Rozrazil jsem dveře.

V komoře byla Roni svázaná provazem a se starým hadrem v ústech. Modré oči měla vytřeštěné hrůzou. Byla živá!

Hrozně se třásla. Nezabil ji, ale zabil její dětství, stejně jako bylo zabito jeho. Před několika lety udělal to samé s dívkou jménem Maggie Roseová.

„Ach drahoušku,“ šeptal jsem, když jsem ji rozvazoval a vyndával jí z úst roubík. „Už je všechno v pořádku. Nic se neděje. Už se ti nic nestane.“

Co jsem jí neřekl, bylo: *Tvůj otec tě tak miloval, že tě nezabil - ale chce zabít všechny ostatní.*

„Jsi v pořádku, jsi v pořádku, děťátko. Všechno je v pořádku,"
lhal jsem té ubohé holčičce. „Všechno už je v pořádku." Jistě že je.

KAPITOLA 34

Dávno dávno tomu mě Nana učila hrát na piano. V oněch dnech stálo to staré pianino v našem obývacím pokoji jako stálé pozvání k provozování hudby. Jednou odpoledne po škole mě slyšela, jak se pokouším zahrát boogie-woogie. Bylo mi tenkrát jedenáct. Pamatuju si to tak dobře, jako by to bylo včera.

Nana vlétla dovnitř jako vánek a posadila se vedle mě na stoličku u piana, stejně jako tam dnes sedávám s Damonem a Jannie.

„Myslím, že s tímhle jazzem trochu předbíháš sám sebe, Alexi. Předvedu ti něco hezkého. Ukážu ti, kde bys mohl zahájit svou hudební kariéru.“

Donutila mě každý den provádět prstová cvičení Czerneho, dokud jsem nebyl připravený hrát a docenit Mozarta, Beethovena, Handela a Haydna... Učila mě hrát od jedenácti do osmnácti, kdy jsem odešel do školy v Georgetownu a pak na Univerzitu Johna Hopkinse. Tou dobou jsem už byl připravený na jazz, věděl jsem, co hraji a proč se mi to líbí.

Když jsem se pozdě v noci vrátil domů z Delaware, našel jsem Nanu, jak hraje na verandě na piano. Takhle jsem ji neviděl hrát už spoustu let.

Neslyšela mě přicházet, tak jsem se zastavil ve dveřích a několik minut ji pozoroval. Hrála Mozarta a stále měla cit pro hudbu, kterou milovala. Jednou mi vyprávěla, jak je smutné, že nikdo neví, kde byl Mozart pohřben.

Když skončila, zašeptal jsem: „Bravo, bravo. Bylo to krásné.“

Nana se ke mně obrátila: „Jsem hloupá stará ženská," řekla a otřela si slzy, které jsem z místa, kde jsem stál, vůbec neviděl.

„Ani trochu hloupá," opravil jsem ji. Sedl jsem si vedle ní na lavičku u piana a objal ji. „Stará ano, opravdu stará a potrhlá, ale nikdy hloupá.“

„Jenom jsem přemýšlela o třetím rytmu v Mozartově Piano Concerto No. 21 a pak se mi vybavilo, jak jsem ho kdysi dávno uměla hrát." Povzdechla si. „Pěkně jsem si poplakala. Byl to opravdu fajn pocit.“

„Promiň, že jsem tě vyrušil," řekl jsem a přitiskl ji k sobě.

„Mám tě ráda, Alexi," zašeptala moje babička. „Umíš ještě zahrát *Clair de Lune*? Zahraj mi Debussyho."

A tak jsem, s Nanou vedle sebe, začal hrát.

KAPITOLA 35

Následujícího rána pokračovala každodenní dřina. Nejprve mi Kyle odfaxoval několik článků o svém agentu Thomasi Piercovi. Články pocházely z měst, kde pan Smith spáchal vraždy: z Atlanty, St Louis, Seattlu, San Francisca, Londýna, Frankfurtu, Říma. Kromě toho pomohl Pierce na jaře polapit vraha ve Fort Lauerdale.

Titulky zněly: *Pro Thomase Pierce je místo činu v mysli; Odborník na vraždy zde v St Louis; Thomas Pierce — Jak proniknout do hlavy vraha; Ne všichni masoví vrazi jsou geniální - ale Thomas Pierce ano.*

Kdybych ho neznal lépe, myslel bych si, že mě chce Kyle přinutit, abych začal na Pierce žárlit. Nezačal jsem. Neměl jsem na to zrovna čas.

Něco před polednem jsem odjel do vězení v Lortonu, jednoho ze svých nejméně oblíbených míst v celém známém vesmíru.

Uvnitř přísně střeženého federálního vězení plyne čas pomalu. Je to jako pohybovat se pod vodou, kam vás potopily neviditelné ruce. Takhle to jde celé dny, celá léta a někdy celá desetiletí.

V zájmu maximální bezpečnosti jsou vězni drženi v celách dvaadvacet až třiaadvacet hodin denně. Nuda, která tam vládne, je nepochopitelná pro někoho, kdo nikdy v životě neseděl. *Je nepředstavitelná.* Řekl mi to Gary Soneji, když jsem ho v Lortonu vyslyšel.

Poděkoval mi také, že jsem mu umožnil seznámit se s životem ve vězení a slíbil, že mi to jednoho dne oplatí. Měl jsem čím dál silnější pocit, že můj čas přišel, a přemýšlel jsem, v čem bude ta odplata spočívat.

Bylo to nepředstavitelné.

Když jsem kráčet k malé administrativní místnosti poblíž kanceláře ředitele ve čtvrtém patře, měl jsem i já pocit, že kráčím pod vodou.

Čekal jsem na dvojnásobného vraha Jamala Autryho. Autry tvrdil, že má důležitou informaci o Sonejim. V Lortonu byl známý jako Velkej Bouchač. Byl to dravec, stopadesátikilový pasák, který zabil v Baltimore dvě nezletilé prostitutky.

Velkýho Bouchače mi předvedli v poutech. Doprovázeli ho dva strážci ozbrojení obušky.

„Seš Alex Cross? Teda nic moc," prohlásil Jamal Autry jižanským přízvukem.

Při řeči se pokřiveně usmíval. Dolní čelist mu visela jako lopata bagru. Měl šilhavá prasečí očka, jejichž pohled bylo těžké zachytit. Nepřestával se šklebit, jako kdyby ho měli do minuty pustit na podmínku nebo jako by vyhrál ve vězeňské loterii.

Řekl jsem oběma strážcům, že si chci s Autrym promluvit o samotě. I když byl v poutech, odcházeli neradi. Já se ale toho cvaldy nebál. Nebyl jsem bezbranná pubertáčka, kterou mohl umlátit k smrti.

„Promiň, nepochopil jsem ten vtip," řekl jsem Autrymu. „Nevím přesně, čemu se tlemíš."

„Ále, to nic, čéče. Nakonec to pochopíš," protáhl. „Šak ti to dojde. Je to jenom *na tobě*."

Pokřčil jsem rameny. „Chtěls mě vidět, Autry. Chceš z toho něco mít a já taky. Nejsem tady proto, abych si

s tebou povídal vtipy. Jestli se chceš vrátit do cely, klidně můžeš."

Jamal Autry se nepřestal usmívat, ale posadil se na jednu ze dvou židlí, které nám tam nechali. „Voba něco chcem," řekl. Podíval se mi vážně do očí. Jeho úsměv zmizel.

„Pochlub se, co máš na prodej. Uvidíme co za to," vybídl jsem ho.

„Soneji říkal, že seš tvrdák. Na poldu žádnéj blbec. Uvidíme," utrousil.

Ignoroval jsem žvásty, které neustále plynuly z jeho rozcapených úst. Vzpomněl jsem si na ty dvě dívky, které zabil. Představil jsem si, že se na ně usmíval jako na mě. Díval se na ně stejně. „Někdy jste spolu mluvili? Byl Soneji tvůj přítel?" zeptal jsem se ho.

Autry zavrtěl hlavou. Jeho prasečí očka neuhnuly ani o píd'. „Né, čéče. Jenom sme vobčas dali řeč, dyš něco potreboval. Soneji rači seděl ve svý cele a čuměl do blba, jako na Mars nebo kam. Soneji tady žádný kámoše neměl. Ani mě, ani nikoho jinýho."

Autry se naklonil na své židli dopředu. Chtěl mi něco říct. Bylo zřejmé, že svou informaci považuje za cennou. Snížil hlas, jako by s námi v místnosti byl ještě někdo.

Někdo jako Gary Soneji, napadlo mě.

KAPITOLA 36

Hele, Soneji tady žádný kámoše neměl. Nikoho nepotřeboval. Ten měl někoho nastěhovanýho na půdě. Víš, jak to myslím? Mluvil se mnou, jenom dyš něco potřeboval."

„A co jsi pro Sonejiho dělal?" zeptal jsem se.

„Soneji nic velkýho nepotřeboval. Cigára, porno a tak. Platil mi, abych mu držel každýho vod těla. Soneji dycky měl prachy."

Zamyslel jsem se nad tím. Kdo dával Sonejimu peníze, když byl v Lortonu? Nemohly pocházet od jeho ženy -nebo jsem si to alespoň nemyslel. Jeho dědeček ještě žil v New Jersey. Možná byly ty peníze od něj. Měl jen jednoho přítele, o kterém jsem věděl, ale to bylo ještě v pubertě.

Jamal Autry pokračoval ve svých velkohubých žvástech. „Prověř si to, kámo. Vochrana, za kterou mi Soneji platil, byla dobrá - ta nejlepší. Líp by to tady nikdo neuměl."

„Nejsem si jistý, že tě dokážu sledovat," zarazil jsem ho. „Hláskuj mi to, Jamale. Chci podrobnosti."

„Můžeš chránit *nějaký* lidi *nějakou* dobu. To je všechno. Byl tady jinej vězeň, menoval se Shareef Thomas. Negr

z New Yorku, fakt magor. Táhnul to se dvouma podobnejma negrama - Goofym a Coco Locem. Shareef už je venku, ale dyš byl ještě tady, dál si, co chtěl. Jedinej způsob, jak zmáknout Shareefa, je vyklepnout ho. Pro sichr radši *dvakrát*."

Začínalo to být zajímavé. Autry měl rozhodně něco na prodej. „Co měl Soneji společného se Shareefem?" zeptal jsem se.

„Soneji chtěl Shareefa vodrovnat. Nabízel prachy. Ale Shareef byl chytřej a taky měl kliku."

„Proč chtěl Soneji zabít Shareefa Thomase?" Autry se na mě chladně podíval. „Máme dohodu, jo? Budu z toho mít náký výhody?"

„Pozorně tě poslouchám, Jamale. Řekni mi, co se stalo mezi Shareefem Thomasem a Sonejim."

„Soneji chtěl Shareefa zabít, protože ho Shareef šukal. A né jednou. Chtěl Garymu ukázat, že je *chlap*. Byl to ještě větší magor než Soneji."

Potřásl jsem hlavou a naklonil se k němu blíž. Upoutalo to moji pozornost, ale něco mi na tom nehrálo. „Gary byl oddělený od ostatních vězňů. Maximální zabezpečení. Jak se k němu sakra Thomas dostal?”

„Dyť ti to říkám, tady se dá leccos. Nenech se zblbnout tím, co slyšíš venku, kámo. Tak to je a dycky bylo.”

Díval jsem se Autrymu do očí. „Takže tys bral od Sonejiho peníze za ochranu a Shareef Thomas se k němu stejně dostal? Je v tom ještě něco, že?”

Vycítil jsem, že se Autry ve svém vyprávění vyžívá, nebo mi jenom dává najevo svou převahu.

„Jo, eště něco. Shareef dal Sonejimu ejdsku. Soneji má v sobě brouka, kámo. Chcípne. Tvuj kámoš Gary Soneji chcípne. Dostal vod pánaboha *pozvánku*.”

Zpráva mě zasáhla jako rána na solar. Nedal jsem to najevo, abych mu neudělal radost, ale Jamal Autry mi právě trochu objasnil, proč Soneji udělal to, co udělal. Otřásl to se mnou. *Soneji má ejdsku. Soneji má AIDS. Gary Soneji umírá. Už nemá co ztratit.*

Mluvil Autry pravdu? Velká, důležitá otázka.

Zavrtěl jsem hlavou. „Nevěřím ti, Autry. Proč bych taky měl?”

Vypadal uraženě, což byla součást jeho představení. „Věř si, čemu chceš. Ale *měl* bys mi věřit. Gary mi sem poslal zprávu. Gary mě tady tenhle tejden *kontaktoval*, přede dvěma dnima. Gary mi dal vědět, že je *nemocnej*.”

Kruh se uzavřel. Autry věděl, že si získal moji pozornost v okamžiku, kdy vstoupil do místnosti. Teď jsem si musel vyslechnout i pointu jeho vtipu. Bylo jen potřeba mu ještě chvilku nahrávat na smeč.

„Proč? Proč by ti říkal, že umírá?” hrál jsem svoji roli.

„Soneji říkal, že se sem přideš vyptávat. Věděl to. Zná tě, kámo - líp než ty jeho. Soneji chtěl, abych ti ten vzkaz vyřídil osobně. *Povídal, že ti to mám říct.*”

Jamal Autry mi věnoval jeden ze svých pokřivených úsměvů. „Tak co říkáš teď, Crossi? Dostals to, pro co si sem přišel?”

Měl jsem všechno, co jsem potřeboval. Gary Soneji umírá. Chce, abych ho následoval do pekla. Řadí a nemá co ztratit, nemá se už proč bát.

KAPITOLA 37

Když jsem se vrátil domů z lortonské věznice, zavolaal jsem Christine Johnsonové. Potřeboval jsem ji vidět. Potřeboval jsem si odpočinout od případu. Když jsem ji zval na večeři do restaurace Georgia Brown's na McPhersonově náměstí, ani jsem nedýchal. Překvapila mě - řekla ano.

Stále napjatý, ale tentokrát příjemně, jsem se objevil u ní doma s rudou růží. Christine se krásně usmála, vzala si květinu a dala ji do vody, jako by to byla ta nejdražší orchidej.

Měla na sobě šedou sukni do půl lýtek a šedou blůzu s výstřihem do V. Vypadala opět úžasně. Cestou do restaurace jsme si vyprávěli, jaký jsme měli den. Ten její se mi líbil mnohem víc než můj.

Měli jsme hlad a začali s horkými vdolečky potřenými broskvovým máslem. Celý den vypadal hned lépe. Christine si objednala karolínské garnáty s krupicí. Já si dal karolínské perlau - červenou rýži, pořádný kus kachny, garnáty a párek.

„Už mi dlouho nikdo nedal růži," svěřila se mi. „Jsem moc ráda, že tě to napadlo."

„Jsi ke mně dnes večer až příliš laskavá," řekl jsem, když jsme začali jíst.

Sklonila hlavu ke straně a podívala se na mě z jiného úhlu. Dělal to tak dost často. „Proč říkáš, že jsem až příliš laskavá?"

„No, dalo by se říct, že dnes večer nejsem zvlášť dobrý společník. To je to, čeho se bojíš, ne? Že nedokážu přestat myslet na svou práci."

Napila se vína a zavrtěla hlavou. Nakonec se usmála. „Jsi *tak* upřímný. Ale dokážeš si z toho také dělat legraci. Vlastně jsem si ani nevšimla, že bys nefungoval na obvyklých sto deset procent." „Celý večer jsem mimo a uzavřený do sebe," namítl jsem. „Děti říkají, že jsem jako náměsíčný."

Zasmála se a obrátila oči vzhůru. „Dost, dost. Ty jsi ten nejméně uzavřený muž, se kterým jsem se kdy setkala. Je mi tady moc hezky. Doma jsem k večeři plánovala mísu popkornu."

„Popkorn a mléko docela ujde. A k tomu postel a knížka nebo film. Na tom není nic špatného."

„Tak jsem to plánovala. Už jsem si dokonce pustila *Zaříkávače koní*. Jsem ráda, žeš mi zavolať a překazil mi to, vytáhl mě z mé náměsíčnosti."

„Musíš si myslet, že jsem blázen," řekla Christine o něco později a usmála se. „Aspoň já si to o sobě myslím."

Zasmál jsem se. „Protože jsi tady se mnou? Proto jsi naprostý blázen."

„Ne, ale proto, že jsem ti řekla, že bychom se neměli vídat, a teď tahle pozdní večere v Georgia Brown's. Že jsem obětovala popkorn a *Zaříkávače koní*."

Zadíval jsem se jí do očí a chtělo se mi tak zůstat velmi dlouhou dobu, aspoň dokud nás obsluha neupozorní, že máme odejít. „Co se stalo? Co se změnilo?" zeptal jsem se.

„Přestala jsem se bát," odpověděla. „Tedy skoro. Ale pracuju na tom."

„No, možná jsme se báli oba. Já také."

„To ráda slyším. Děkuju, žeš mi to řekl. Nedokázala jsem si představit, že by ses mohl něčeho bát."

Okolo půlnoci jsem odvezl Christine domů. Když jsme jeli po dálnici Johna Hansena, mohl jsem myslet jen na to, jak se dotýkám jejích vlasů, hladím ji po tváři a možná na několik dalších věcí. Ano, rozhodně na několik dalších věcí.

Šel jsem s Christine k domovním dveřím a znovu nemohl dýchat. Ruka mi lehce spočívala na jejím lokti. V ruce držela klíče od domu.

Cítil jsem její parfém. Řekla mi, že se jmenuje Vášnivá gardénie. Moc se mi líbil. Naše kroky chrastily ve šterku.

Náhle se Christine obrátila a objala mě. Udělala to se vším půvabem, ale překvapila mě.

„Musím něco zjistit," řekla.

Christine mě políbila stejně jako před několika dny. Nejprve jsme se líbali jemně, pak vášnivěji. Její rty byly měkké a vlhké, ale po chvíli získaly na naléhavosti. Cítil jsem, jak se na mě tiskne prsy a silnýma nohama.

Otevřela oči, podívala se na mě a usmála se. Miloval jsem ten přirozený úsměv. *Tenhle a žádný jiný.*

Pak se ode mě lehce odtáhla. Cítil jsem, že mě opouští, a nechtěl jsem ji nechat jít. Vycítil jsem, věděl jsem, že bych to měl nechat tak.

Christine otevřela dveře a pomalu vstoupila dovnitř. Nechtěl jsem ji nechat takhle odejít. Potřeboval jsem vědět, co si myslí, znát všechny její myšlenky.

„Takže ten první polibek nebyla náhoda," zašeptala.

„Ne, nebyla to náhoda," ujistil jsem ji.

KAPITOLA 38

Gary Soneji byl znovu ve sklepe. Čí vlhký, tmavý sklep to ale byl? To byla otázka za 64 000 dolarů.

Nevěděl, kolik je hodin, ale muselo být velice brzy ráno. Dům nad ním byl tichý jako smrt. Ta představa se mu líbila, rád si s ní pohrával v hlavě.

Miloval temnotu. Znovu si připadal jako malý chlapec. Stále to cítil, jako by se to stalo teprve včera. Jeho macecha se jmenovala Fiona Morrisonová, byla hezká a každý si o ní myslel, že je dobrý člověk, přítel a soused a dobrá matka. Všechno to byla lež! Zamykala ho jako nenáviděné zvíře - ne, hůř než zvíře! Pamatoval si, jak se ze začátku ve sklepe třásl a čůral si do kalhot a pak seděl ve vlastní moči, která vystydla a začala hrozně zábzt. Pamatoval si pocit, že není jako zbytek rodiny. Byl jiný než všichni ostatní. Nebylo na něm nic, co by někdo mohl milovat. Nebylo v něm nic dobrého. Neměl žádné dobré jádro.

Seděl teď v tmavém sklepe a přemýšlel, jestli je tam, kde si myslí, že je.

Ve které realitě právě žije?

V jaké fantazii ?

V jakém hororu?

Ohmatal podlahu kolem sebe. *Hmmm*. Nebyl ve sklepe toho starého domu v Princetonu. Poznal to jasně. Tady byla betonová podlahu hladká. A jinak to tu páchlo. Prachem a plísni. Kde to byl?

Rozsvítil baterku. Ach!

Tomuhle nikdo neuvěří! Nikdo neuhodne, čí dům to je, v čím sklepe se to schovává.

Soneji se zvedl z podlahy. Cítil lehkou nevolnost a bolest v celém těle, ale ignoroval ten pocit. Bolest nebyla podstatná. Byl připravený vyjít nahoru.

Nikdo by nevěřil, co se teď chystá udělat.

Byl přede všemi o několik kroků napřed.

Byl pořádný kus cesty napřed.

Jako vždy.

KAPITOLA 39

Soneji vešel do obývacího pokoje a na digitálních hodinách televizoru uviděl přesný čas. Ukazovaly 3:24 ráno. Další strašidelná hodina.

Jakmile vystoupil po schodech ze sklepa, rozhodl se, že dál poleze po kolenou.

Plán to byl dobrý. Kčertu, vůbec není k ničemu. Nezasloužil si být zavíraný do sklepa. V očích se mu objevily slzy, horké a velice povědomé. Jeho macecha mu vždycky říkala ubulenec, chcípáček a teplouš. Nepřestala mu tak říkat, dokud jí v ústech nezamrzl výkřik děsu.

Slzy se mu valily po tvářích a stékaly mu za límec košile. Umíral a nezasloužil si zemřít. Nic z toho si nezasloužil. A teď za to někdo zaplatí.

Pomalou a opatrně se sunul domem po břiše jako had. Parkety pod ním ani nezapraskaly. Temnota se zdála být nabitá elektřinou a nekonečnými možnostmi.

Myslel na to, jakou hrůzu mají lidé z vetřelců ve svých domech a bytech. Mají se proč bát. Za jejich zamčenými dveřmi jsou monstra, která slídí za kořistí a často v noci pozorují jejich okna. V každém městě, malém i velkém, jsou šmíráci. Další tisíce zvrhlíků čekají, až proniknou

dovnitř a začnou řídit. Lidé ve svých takzvaně bezpečných domovech jsou jejich potravou.

Všiml si, že zdi v prvním patře domu jsou natřené nazeleno. *Zelené zdi. Jaké štěstí!* Soneji někde četl, že stěny v operačních sálech nemocnic jsou často zelené. Kdyby byly bílé, viděli by na nich někdy doktoři a sestry odrazy probíhající operace, krev a jiné tělesné tekutiny. Říká se tomu „duchový efekt“ a zelené stěny ho mají eliminovat.

Žádné další rozptylující myšlenky, bez ohledu na to jak oprávněné, poručil si Soneji. Žádné další vyrušování. Bud naprosto klidný, buď opatrný. Následující minuty budou nebezpečné.

I tenhle dům sám byl nebezpečný - což dodávalo hře na zábavnosti.

Dveře do ložnice byly pootevřené. Soneji je pomalu a trpělivě otevřel dokořán.

Uslyšel tiché mužské chrápání. Na nočním stolku uviděl další digitální hodiny. *Tří dvacet tři. Získal čas.*

Narovnal se do své plné výšky. Konečně se dostal ven ze sklepa a teď cítil neuvěřitelný vztek. Cítil zuřivost, a oprávněnou.

Gary Soneji vztekle skočil k postavě na posteli. V obou rukou pevně svíral kovovou trubku. Zvedl ji jako sekyru. Vší silou udeřil.

„Rád vás poznávám, detektive Goldmane," zašeptal.

KAPITOLA 40

Práce byla všudypřítomná, číhala na mě, požadovala všechno, co jsem jí mohl dát, a pak chtěla ještě víc. Následující ráno mě zastihlo na cestě do New Yorku. FBI mi poskytla vrtulník. Kyle Craig byl dobrý přítel, ale někdy se pokoušel ušít na mě boudu. Věděl jsem to a on věděl, že to vím. Kyle doufal, že mě donutí, abych se začal zabývat případem pana Smithe, a že se sejdu s Thomasem Piercem. Byl jsem si jistý, že to neudělám. Aspoň ne teď a možná nikdy. Nejdříve jsem se musel znovu setkat s Garym Sonejim.

Na rušný newyorský heliport v East Twenties jsem dorazil před půl devátou. Někteří lidé tvrdili, že podobně si představují peklo. Belljet FBI přelétl nízko nad přečpanou dálnicí F. D. Roosevelta a East River. Stroj se choval, jako by mu město patřilo, ale to byla jen arogance FBI. New York nemohl patřit nikomu - možná kromě Garyho Sonejiho.

Čekal na mě detektiv Carmine Groza ve svém neoznačeném voze Mercury Marquis. Spěchali jsme po dálnici FDR k výjezdu na dálnici majora Deegana a přijeli do Bronxu. Cestou mi v hlavě stále zněl protivný hukot rotoru vrtulní-

ku. Připomněl mi odporné bzučení ve psí boudě ve Wilmingtonu. Všechno se opět dělo příliš rychle. Gary Soneji nás vyvedl z rovnováhy tak, jak to měl rád a jak to jeho zvrhlost vždycky dokázala.

Soneji nás vystavil extrémnímu tlaku a čekal, až uděláme zásadní chybu. Právě teď jsem se snažil žádnou neudělat, abych neskončil jako Manning Goldman.

Nejnovější místo činu leželo v Riverdale. Detektiv Groza za volantem nervózně mluvil. Jeho tlachání mi připomnělo jedno heslo, podle kterého jsem se snažil žít - *nikdy nepropásni dobrou příležitost držet hubu*.

„Logicky by Riverdale mělo být součástí Manhattanu," vyprávěl, „ale patří vlastně k Bronxu. Aby to bylo ještě zmatenější, je Riverdale sídlem Univerzity Manhattan, malé soukromé školy, která nemá nic společného ani s Manhattanem, ani s Bronxem. Chodil na ni newyorský starosta Rudi Giuliani," řekl Groza.

Poslouchal jsem detektivovy plané řeči, dokud jsem neměl pocit, že se už vypovídal dost. Vypadal jako úplně jiný člověk než ten, kterého jsem začátkem týdne potkal na nádraží Penn společně s jeho partnerem Manninem Goldmanem.

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se ho konečně. Sám jsem nikdy parťáka neztratil, ale se Sampsonem se mi to málem stalo. Byl bodnut do zad. Stalo se to v Severní Karolíně, kde byla unesena má neter Naomi. Pomáhal jsem detektivům, kteří ztratili své partnery, a nikdy to nebylo snadné.

„Manninga Goldmana jsem moc rád neměl,“ připustil Groza, „ale respektoval jsem ho jako detektiva. Nikdo by neměl zemřít jako on.“

„Ne, tak by nikdo zemřít neměl,“ souhlasil jsem. *Nikdo není v bezpečí.* Ani bohatí, samozřejmě ani chudí, a dokonce ani policie. Tenhle refrén se proplétal celým mým životem, nejděsivější pravda naší doby.

Konečně jsme odbočili z dálnice majora Deegana na ještě hlučnější a přecpanější Broadway. Detektiv Groza byl

toho rána zjevně otřesený. Byl jsem na tom stejně, ale snažil jsem se nedat to najevo.

Gary Soneji nám ukázal, jak je pro něj snadné dostat se do domu policajta.

KAPITOLA 41

Dům Manninga Goldmana ležel v horní části Riverdale, známé jako Fieldstone. Na Bronx to byla překvapivě hezká oblast. Policejní auta a hejno televizních dodávek parkovaly v úzkých ulicích mezi domky. Nad stromy visel vrtulník televizní společnosti FOX a zíral dolů skrz větve a listí.

Goldmanův dům byl skromnější než okolní sídla v tudorovském stylu. Přesto vypadal jako pěkné místo pro život. Nebyla to typická čtvrť pro poldu, ale Goldman nebyl typický polda.

„Goldmanův otec byl známý lékař v Mamaronecku," pokračoval Groza v tlachání. „Když zemřel, nechal Manningovi nějaké peníze. Byl černá ovce rodiny, rebel -a policajt. Oba jeho bratři jsou zubaři na Floridě."

Byl jsem ještě dva bloky daleko a už jsem měl z místa činu špatný pocit. Bylo tam příliš mnoho modrobílých a oficiálně vypadajících aut. Příliš mnoho pomoci, příliš mnoho lidí, kteří se do všeho pletou.

„Brzo ráno tady byl starosta. Všechny tady zbuzeroval. Má ale pravdu," řekl Groza. „Vražda poldy v New Yorku je velké sousto pro média."

„Hlavně když toho poldu zabijí přímo u něj doma," dodal jsem.

Groza konečně zaparkoval v ulici lemované stromy, asi blok od Goldmanova domu. Ptáci zpívali bez ohledu na smrt.

Když jsem kráčet k místu činu, užíval jsem si jedinou světlou stránku dne, anonymitu, kterou jsem v New Yorku cítil. Ve Washingtonu ví spousta reportérů, kdo jsem. Když jsem na místě vraždy já, jedná se zpravidla o mimořádně ošklivý a velký případ.

Detektiva Carmina Grozu a mě všichni v davu kolem místa činu ignorovali. Groza mě všem představil a bylo mi dovoleno prohlédnout si ložnici, kde byl Manning Goldman brutálně zavražděn. Všichni newyorští policisté vypadali, jako že vědí, kdo jsem a proč jsem tam. Několikrát jsem zaslechl zamumlat Sonejiho jméno. Špatné zprávy cestují rychle.

Detektivovo jméno bylo už odvezeno z domu. Nerad přicházím na místo činu tak pozdě. V místnosti pracovalo několik policejních techniků. *Goldmanova krev byla všude kolem.* Byla jí postříkaná

postel, stěny, béžový koberec, stůl a knihovničky. Už jsem věděl, proč se Soneji teď tak zajímá o prolévání krve -jeho krev byla smrtící.

Cítil jsem Garyho Sonejiho tady v Goldmanově pokoji, *viděl* jsem ho a děsilo mě, že si jeho přítomnost dokážu představit s takovou fyzickou a citovou silou. Vybavila se mi noc, kdy Soneji přišel s nožem do mého domu. *Proč přišel sem?* přemýšlel jsem. *Varoval mě, pohrával si se mnou?*

„Rozhodně nám tím chtěl, něco říct," mumlal jsem si spíš pro sebe než pro Carmina Grozu. „Věděl, že Goldman má případ na starost tady v New Yorku. Chce nám ukázat, že se dokonale ovládá."

Bylo v tom ještě něco jiného. Muselo v tom být ještě něco jiného, než jsem zatím viděl. Přecházel jsem po pokoji. Všiml jsem si, že počítač na psacím stole je zapnutý.

Obrátil jsem se k jednomu z techniků, hubenému muži s malými, pochmurnými ústy. Dokonalý pro místo vraždy.

„Byl ten počítač puštěný, když našli detektiva Goldmana?" zeptal jsem se.

„Jo, ten Mac byl zapnutej. Už jsme ho poprášili." Pohlédl jsem na Grozu. „Víme, že hledá Shareefa Thomase a že Thomas byl původně v New Yorku. Je možné, že je zase zpátky. Možná donutil Goldmana, aby mu našel Thomasův soubor, než ho zabil."

Detektiv Groza pro jednou neodpověděl. Byl celý zaražený. Nebyl jsem si úplně jistý ani sám sebou. Přesto jsem věřil svým instinktům, zvláště když šlo o Sonejiho. Sledoval jsem jeho krvavé stopy a nemyslel si, že má nějaký zvláštní náskok.

KAPITOLA 42

Překvapivě pohostinná newyorská policie mě na noc ubytovala v hotelu Marriott na Čtyřicáté druhé ulici. Už pro mě prověřili Shareefa Thomase. Udělali všechno, co se dalo, ale Soneji se stále volně pohyboval po městě.

Shareef Thomas žil dříve ve Washingtonu, ale pocházel z Brooklynu. Byl jsem si celkem jistý, že ho sem Soneji sledoval. Neřekl mi to snad prostřednictvím Jamala Autryho v lortonském vězení? Měl s Thomasem nevyřízené účty a Soneji své dluhy platil. To bych měl vědět.

O půl deváté jsem konečně odjel z policejního ústředí. Byl jsem jako zmlácený. Do města mě odvezlo policejní auto. Doma jsem si pro případ potřeby zabalil do tašky věci na několik dní. Doufal jsem, že je nebudu potřebovat. Za správných okolností mám New York rád, ale tohle nemělo nic společného s vánočními nákupy na Páté avenue nebo zápasem Yankees ve světovém poháru na podzim.

Okolo deváté jsem zavolal domů a ze sluchátka se ozval náš záznamník - Jannie. „To je E. T? Voláš *domů*?“ I takhle milá dokáže být. Musela vědět, že jsem to já. Vždycky volám domů, za všech okolností.

„Jak se máš, cukroušku, světlo mého života?“ Stačilo, abych ji slyšel, a začalo se mi po ní stýskat. Chtěl jsem být doma se svou rodinou.

„Sampson šel kolem a zastavil se u nás. Měli jsme dneska večer boxovat. Pamatuješ, tati?“ Jannie hrála tvrdě na city, ale fungovalo to. „Prásk, bum, bác. Bum, bác, prásk,“ napodobila živě zvuk úderů.

„Trénovali jste s Damonem sami?“ zeptal jsem se. Když mluvila, představoval jsem si její tvář. Damonovu tvář. I Naninu. Kuchyň, kde Jannie mluvila. Stýskalo se mi po večeri s mou rodinou.

„To si piš. Pořádně jsem ho vyklepla. Ale s tebou je to lepší. Neměla jsem se před kým předvádět.“

„Musíš se předvádět sama před sebou,“ poradil jsem jí.

„Já vím, tati. Přesně to jsem dělala. Předváděla jsem se sama před sebou a sama jsem se taky pochválila.“

Hlasitě jsem se zasmál do sluchátka. „Mrzí mě, že jsem propásl lekci boxu s vámi pitbully. Promiň, promiň, promiň," zazpíval jsem jí do sluchátka. „Promiň, promiň, promiň."

„Ale tohle říkáš *vždycky*," zašeptala Jannie ublíženě. „A jednou už to nebude vůbec fungovat. Dej na moje slova. Pamatuj si, kdys je slyšel poprvé. Pamatuj, pamatuj, pamatuj."

Vzal jsem si její radu k srdci, když jsem jedl ve svém pokoji hamburger od hotelové služby, a díval se při tom ven na Times Square. Vzpomněl jsem si na starý vtip, oblíbený mezi psychiatry: „*Se schizofrenií nikdy nejíš sám.*" Myslel jsem na své děti a na Christine Johnsonovou a pak na Sonejiho a Manninga Goldmana zabitého ve vlastním domě. Pokusil jsem se začíst do stránek *Andělina popela*, který jsem si zabalil s sebou, ale tu noc mi krásný popis gheta v Limericku nesedl.

Když jsem myslel, že už jsem v pořádku, zavolał jsem Christine. Mluvili jsme asi hodinu. Klidně a nenuceně. Něco se mezi námi měnilo. Zeptal jsem se jí, jestli by se mnou nechtěla strávit část tohoto víkendu, třeba v New

Yorku, jestli tady ještě budu muset být. Chvilí trvalo, než jsem se k tomu odhodlal. Byl bych rád věděl, jestli mi to je poznat na hlase.

Christine mě znovu překvapila. Chtěla přijet do New Yorku. Zasmála se a řekla, že by si mohla odbýt vánoční nákupy už v červenci, ale musel jsem *slíbit*, že si na ni udělám čas.

Slíbil jsem to.

Asi jsem na chvíli usnul, protože jsem se probudil v cizí posteli a v cizím městě, zamotaný do prostěradla, jako bych byl lapený do svěrací kazajky.

Pronásledovala mě nepříjemná myšlenka. Gary Soneji stopuje mě, i když by to mělo být naopak.

KAPITOLA 43

Byl Andělem smrti. Věděl to od svých jedenácti nebo dvanácti let. Tenkrát někoho zabil, jen proto, aby zjistil, jestli to dokáže. Policie tělo nikdy nenašla. Jen on věděl, kde jsou všechna ta těla pohřbena, a on jim to neřekne.

Náhle se Soneji vrátil do reality, do přítomnosti v New Yorku.

Proboha, já se pochechtávám sám pro sebe v baru v East Side. Možná jsem i mluvil.

Barman v podniku Dowd & McGoey's si ho už všiml, jak si něco mumlá a vypadá jako v tranzu. Ten slizký, rezatý irský hajzlík předstíral, že leští pивní sklenice, ale celou dobu po něm pokukoval. *Slídivé irské oči.*

Soneji na barmana okamžitě zamával a stydlivě se usmál. „Nebojte se, jenom jsem se zamyslel. Jsem dneska trochu mimo. Kolik vám dlužím, Michaela?" Barman měl napsané jméno na visačce na košili.

Předstíraná omluva zřejmě zabrala, takže zaplatil účet a odešel. Přešel několik bloků po První avenui a pak uhnul doleva na Jižní patnáctou ulici.

Spatřil podnik jménem Tatou, který byl plný lidí. Vypadal slibně. Připomněl si účel své procházky: strávit noc

v New Yorku na nějakém bezpečném místě. Hotel Plaza nebyl zvlášť dobrý nápad.

Tatou bylo až po strop plné lidí, kteří si sem přišli popovídat, očumovat, najíst se a napít. V prvním patře byla restaurace a klub; druhé patro bylo vyhrazené tanci. *O co tady všem jde?* přemýšlel. Potřeboval to pochopit. Jako odpověď ho napadlo slovo *seznámení*. Obchodníci v módních oblecích a manažerky okolo třiceti a čtyřiceti přicházeli do Tatou nejspíš přímo z kanceláří v centru. Byl čtvrtéční večer. Většina z nich se snažila sjednat si něco zajímavého na víkend.

Soneji si objednal bílé víno a začal si prohlížet muže a ženy u baru. Vypadali tak dokonale současně a nenucené. *Podívej se na mě, vyber si mě, prosím, potěš mě,* jako by znělo ze všech stran.

Dal se do řeči se dvěma právníčkami, které se naneštěstí držely kolem pasu. Připomínaly mu dvě zvláštní dívky z francouzského filmu *La Ceremonie*. Dozvěděl se, že Theresa a Jessie spolu už jedenáct let bydlí. Bože! Oběma jim bylo třicet šest. Jejich biologické hodiny tikaly velmi hlasitě. Svědomitě se věnovaly charitě. V létě jezdily do Bridgehamptonu, kde bydlely dva kilometry od vody. Byly pro něj naprosto nevhodné, stejně jako pro všechny ostatní v baru.

Soneji se přesunul jinam. Začal se cítit trochu pod tlakem. Policie věděla, že používá převleky, jenom nemohla tušit, jak vypadá který den. Včera byl černovlasý muž španělského typu po čtyřicítce. Dnes byl blond, měl bradku a dokonale do Tatou zapadal. A zítra, kdo ví? Také by ale mohl udělat hloupou chybu. Chytnou ho a všechno skončí.

Seznámil se s vedoucí reklamního oddělení velkého podniku na Lexington avenue. Jean Summerhillová mu řekla, že pochází z Atlanty. Byla malá a velmi štíhlá a na hlavě měla spoustu blond vlasů spletených do copu, který jí splýval přes jedno rameno. Jistým způsobem mu připomínala Meredith, jeho Missy. Jean Summerhillová měla vlastní byt a žila tam sama.

Byla příliš hezká na to, aby tam zůstala sama a hledala společnost, ale jakmile s ní Soneji promluvil, pochopil proč. Jean Summerhillová byla pro většinu mužů příliš chytrá, příliš silná a individualistická. Zastráhovala je, aniž by se o to snažila, a aniž by si to vůbec uvědomovala.

Jeho ale nezastrašila. Uvolněně si povídala, jak to cizí lidé v baru někdy dělají. Neměli co ztratit, nic neriskovali. Vypadala jako žena, která je hezká, ale nemá štěstí v lásce. Řekl jí to, a protože si to přála slyšet, zdálo se, že mu věří.

„Hezky se s vámi povídá," přiznala mu nad třetí nebo čtvrtou skleničkou. „Jste velmi klidný. Soustředěný, že?"

„Ano, jsem trochu nudný," připustil Soneji. Věděl, že to není vůbec pravda. „Možná proto me opustila moje žena. Missy se zamilovala do boháče, hlavouna z Wall Streetu. Tu noc, kdy mi to řekla, jsme oba proplakali. Ted' bydlí ve velkém bytě na Beekam

Place. Opravdu pěkné místo." Usmál se. „Zůstali jsme přátelé. Zrovna nedávno jsem Missy viděl."

Jean se mu zadívala do očí. V jejím pohledu byl smutek. „Víte," řekla, „na vás se mi nejvíc líbí, že se mě nebojíte."

Gary Soneji se usmál. „Ne, myslím, že ne."

„A já se vás také nebojím," zašeptala Jean Summerhill.

„Tak by to mělo být," odpověděl Soneji. „Jenom neztrácej hlavu. Slibuješ?"

„Pokusím se."

Společně odešli z Tatou a jeli do jejího bytu.

KAPITOLA 44

Stál jsem úplně sám na Čtyřicáté druhé ulici na Manhattanu a nervózně vyhlížel Carmina Grozu. Detektiv z oddělení vražd si mě konečně vyzvedl před vchodem do hotelu Marriot. Naskočil jsem k němu do auta a zamířili jsme do Brooklynu. V případě se konečně něco pohnulo, a začalo to vypadat slibně.

Shareef Thomas byl nalezen ve jednom feťáckém doupěti v části Brooklynu jménem Bedford - Stuyvesant. Ví i Gary Soneji, kde Thomas je? Kolik, jestli vůbec něco, se toho dozvěděl z počítače Manninga Goldmana?

V sobotu ráno o sedmé byl na dopravní situaci ve městě radostný pohled. Přejeli jsme Manhattan ze západu na východ ani ne za deset minut. Po Brooklynském mostě jsme přešli East River. Slunce právě vycházelo nad vysoké obytné budovy. Z té oslepující žluté koule mě hned začala bolet hlava.

Do Bed - Stuy jsme dorazili něco po půl osmé. Hodně jsem toho o téhle brooklynské čtvrti slyšel, a nebylo to nic hezkého. Takhle po ránu tam bylo skoro liduprázdno. Rasističtí poldové ve Washingtonu měli pro podobné části města ošklivé jméno. Říkali jim „samočisticí trouba“. Pro-

stě zavřete dvířka a necháte ji, aby se vyčistila sama. Necháte ji vyhořet. Nana měla pro americké sociální programy, které podobná místa prakticky ignorovaly, jiné slovo: genocida.

Na místním obchodě stálo červenými písmeny na žlutém podkladu: LAHŮDKY A TABÁK NA PRVNÍ ULICI, OTEVŘENO 24 HODIN DENNĚ. Krám byl zavřený.

Před opuštěnými lahůdkami čekala hnědá dodávka. Dodávka měla polopropustná skla a na boku nakreslenou scénérii „Úplněk nad Miami“. Kachní chůzí kolem procházela osamělá feťačka. Byl to jediný člověk široko daleko.

Budova, ve které byl Shareef Thomas, měla dvě patra, oprýskanou šedou střechu a několik rozbitých oken. Vypadala, jako by byla opuštěná už léta. Thomas byl ještě uvnitř. Pohodlně jsme se s Grouzou usadili a připravili se na čekání. Soneji se možná objeví.

Svezl jsem se dolů na sedadle. V dálce jsem viděl odlupující se plakát na cihlové budově: \$ 10 000 ZA ZASTŘELENÉHO POLDU. Nepříjemné, ale férové varování.

Okolí se začalo probouzet a začaly se objevovat jednotlivé postavy. Dvě starší ženy v bílých šatech kráčely ruku v ruce ke kostelu dál v ulici. Připomněly mi babičku Nanu a její kamarádky ve Washingtonu. Začalo mi být líto, že nebudu doma ani o víkendu.

Šesti nebo sedmiletá holčička skákala na ulici přes švihadlo. Všiml jsem si, že používá kus starého kabelu. Pohybovala se jako v tranzu.

Díval jsem se na ni a bylo mi smutno. Uvažoval jsem, co ji asi čeká. Jaké šance má v tomhle prostředí? Myslel jsem na Jannie a Damona a na to, jak jsem je zklamal, že s nimi v sobotu nejsem. *Sobota je tvůj volný den, tati. Spolu jsme jenom o víkendu.*

Čas se vlekl jako skoro vždycky při sledování. Při pohledu do okolí mě napadlo: *i tragédie může být nakažlivá.* Okolo půl jedenácté tam zastavil pikap s párkem podezřele vypadajících chlápků v tričkách bez rukávů a ustřížených kratřasech. Rozložili si tam stánek s melouny, kuku-

řičnými klasy, rajčaty a kapustou. Melouny vyrovnali na hromadu u obrubníku.

Bylo skoro jedenáct a já se začínal bát. Naše informace mohly být špatné. V hlavě se mi začaly honit paranoidní myšlenky. Možná Soneji už to feťácké doupě navštívil. Vyzná se v převlecích. Možná je dokonce uvnitř.

Otevřel jsem dvířka a vystoupil z auta. Horko mě málem porazilo. Měl jsem pocit, jako bych vlezl do pece. Přesto bylo příjemné se protáhnout.

„Co to děláte?“ zeptal se Groza. Zdálo se, že je připravený sedět v autě celý den, pracovat podle předpisů a čekat, až se Soneji ukáže.

„Věřte mi,“ řekl jsem.

KAPITOLA 45

Sundal jsem si bílou košili a uvázal ji volně kolem pasu. Přimhouřil jsem oči a několikrát zaostřil a rozostřil.

Groza na mě volal. „Alexi!“ Ignoroval jsem ho a začal se šourat k chátrající budově. Pomyslel jsem si, že pouličního feťáka hraju dobře. Nebylo to tak těžké. Ví bůh, že ve svém sousedství jsem měl vzorů víc než dost. I můj starší bratr byl feťák, než zemřel.

Feťácké doupě vzniklo v opuštěné budově ve slepé ulici. Přesně tak se to dělo ve všech velkých městech, která jsem navštívil: ve Washingtonu, Baltimore, Philadelphii, Miami, New Yorku.

Když jsem otevřel graffiti počmárané vstupní dveře, uviděl jsem místo, které bylo rozhodně dnem sudu, a to i na feťácké doupě. Byl to úplný konec cesty. A Shareef Thomas měl i virus.

Špinavá podlaha byla posetá sutinami. Všude se válely plechovky od limonád a láhve od piva, obaly od jídla z Wendy's, Roy's a Kentucky Fried Chicken. Ampulky od cracku. Dráty z ramínek, používané na čištění crackových dýmek. Horká doba, léto ve velkoměstě.

Bylo mi jasné, že takhle zpustlé místo bude mít na starost jeden „správce“. Zaplatíte mu za místo na podlaze. Můžete si také koupit stříkačky, jehly, papírové kapesníky, zapalovače a možná i limonádu nebo pivo.

Na stěnách byly načmárané nápisy *FUCK*, *AIDS*, *FETÁCI SVĚTA*. Byla tam také hustá kouřová mlha, která se zdála být alergická na denní světlo. Odporný zápach byl horší než kolem městské skládky.

Byl tam ale neobvyklý klid. Shareefa Thomase ani Sonejiho jsem zatím nikde neviděl.

Ranní směnu měl na starost snědý muž s podpažním pouzdrém přes špinavé tričko s nápisem *Bacardi*. Napůl spal, ale stále se mu dařilo vypadat, že má místo pod kontrolou. Z obličeje s hustým knírem nebylo možné vyčíst věk.

Vypadalo to, že se Shareef Thomas propadl o několik pater dolů. Jestli tam je, stýká se s naprostou spodinou. Umírá? Nebo se jenom schovává? Ví, že ho Soneji možná hledá?

„Co chceš, šéfe?" zavrčel muž.

„Trochu klidu a míru," odpověděl jsem. Dával jsem najevo respekt, jako by to byl kostel, což pro některé lidi opravdu platilo.

Podal jsem mu dvě zmačkané bankovky. Otočil se ke mně zády. „Támhle," utrousil.

Podíval jsem se za něj do hlavní místnosti a měl jsem pocit, jako by mi něčí ruka popadla srdce a pevně ho stiskla. Na neuvěřitelně tenkých, flekatých matracích na podlaze sedělo asi dvanáct mužů a dvě ženy. Feťáci většinou zírali do prázdna, nedělali nic, a dělali to dobře. Vypadalo to, jako by se pomalu vypařovali do kouře a prachu.

Nikdo si mě nevšímal, což bylo dobře. Nikdo se nestará o ty, kteří přijdou do téhle pekelné díry. Shareefa jsem stále neviděl. Ani Sonejiho.

V hlavní místnosti feťáckého doupěte byla tma jako v pytli. Žádná světla kromě občasného bliknutí zápalky. Zvuk škrtnutí hlavičky a pak dlouhé zasyčení.

Hledal jsem Thomase, ale také jsem opatrně hrál svou roli dalšího vyřízeného feťáka, který hledá místo, kde by si mohl zapálit, v klidu si zdřímnout a nechat ostatní na pokoji.

Shareefa Thomase jsem spatřil na jedné matraci vzadu. Poznal jsem ho podle fotografií, které jsem prostudoval v Lortonu. *Přinutil jsem se dívat jinam.*

Srdce mi začalo bláznivě bušit. Mohl by tady být i Soneji? Někdy mi připadal jako duch nebo fantom. Přemýšlel jsem, jestli tam je zadní východ. Musel jsem si najít místo a posadit se, než me Thomas začne podezírat.

Došel jsem ke zdi a pomalu se sunul k podlaze. Koutkem oka jsem pozoroval Shareefa Thomase. Pak v doupěti vypukl chaos a šílenství.

Dveře se rozlétly a dovnitř vtrhl Groza se dvěma uniformovanými policisty. „Doprdele!" zasténal muž vedle mě, který se probudil do kouřové mlhy.

„Policie! Nehýbejte se!" zaječel Carmine Groza. „Nikdo ať se nepohne! Všichni zůstaňte v klidu!" Znělo to docela přesvědčivě.

Upřeně jsem sledoval Shareefa Thomase. Zvedl se z matrace, kde před několika vteřinami ležel jako mrtvola. Možná nebyl vůbec zhulený. Možná se *opravdu* jenom schovával.

Vytrhl jsem zpod srolované košile pistoli a napřáhl ji před sebe. Zoufale jsem doufal, že ji nebudu muset použít v tomhle uzavřeném prostoru.

Thomas vytáhl brokovnici, kterou musel schovávat pod matrací. Ostatní feťáci se nedokázali ani pohnout a odklidit z cesty. Všechny krhavé oči v místnosti byly vytřeštěné hrůzou.

Thomasova brokovnice spustila! Groza a policisté padli k zemi. Nepoznal jsem, jestli byl někdo vpředu zraněn.

Správce u dveří řval: „Ser na to! Vyser se na to!“ I on ležel na podlaze s hlavou přitisknutou k zemi, aby se nedostal do dráhy kulce.

„Thomasi!“ vykřikl jsem z plných plic.

Shareef Thomas se pohyboval překvapivě rychle. I pod vlivem drogy měl pohotové a jisté reflexy. Obrátil zbraň ke mně. Oči se mu leskly.

Nic se nedá přirovnat k pohledu do hlavně, která na vás míří. Neměl jsem na výběr. Stiskl jsem spoušť.

Kulka zasáhla Shareefa do pravého ramene. Prudce se otočil, ale nešel k zemi. Už v podobné situaci byl. Já také.

Vypálil jsem podruhé a zasáhl ho do krku nebo do spodní čelisti. Thomas odlétl dozadu a narazil do tenké zdi. Celá budova se otřásla. Obrátil oči v sloup a otevřel ústa. Byl mrtvý dřív, než dopadl na podlahu.

Zabil jsem jediného člověka, který nás mohl dovést k Sonejimu.

KAPITOLA 46

Slyšel jsem, jak Carmine Groza řve do vysílačky. Jeho slova mě vyděsila. „Zraněný policista na ulici Macon, číslo 412. *Zraněný policista!*”

Nikdy jsem nebyl na místě, kde byl zabit nějaký kolega. Když jsem se ale dostal ke vchodu do budovy, byl jsem si jistý, že jeden z policistů umírá. Proč tam Groza musel takhle vtrhnout? Proč s sebou bral ty dva? Na tom už moc nezáleželo.

Jeden z uniformovaných mužů ležel mezi smetím na podlaze u hlavních dveří. Oči měl zamlžené a byl nejspíš v šoku. Z koutku úst mu vytékala krev.

Brokovnice odvedla svou děsivou práci, stejnou, jakou měla vykonat na mně. Zdi a podlaha byly potřísněné krví. Zeď za policistou byla potetovaná broky. Už jsme pro něj nemohli nic udělat.

Stál jsem vedle Grozy a pořád držel v ruce svůj glock. Skřípal jsem zuby. Snažil jsem se překonat vztek na Grozu, který to všechno způsobil. Musel jsem se začít ovládat, než promluví.

Policista po mé levici stále mumlal: „Bože, bože.” Viděl jsem, že je mimo. Rukou si mnul obličej, jako by se snažil setřít tu krvavou scénu.

Pohotovost přijela za pár minut. Dívali jsme se, jak se dva lékaři zoufale snaží zachránit policistovi život. Byl mladý a vypadal tak na pětadvacet. Zrzavé vlasy měl ostříhané na ježka. Košili měl prosáklou krví.

V zadní místnosti se jeden z lékařů pokoušel zachránit Shareefa Thomase, ale me bylo jasné, že je pozdě.

Konečně jsem oslovil Grozu, potichu a vážně. „My víme, že Thomas je mrtvý, ale nevidím důvod, proč by se to měl dozvědět Soneji. Tak ho můžeme dostat. Necháme ho, aby si *myslel*, že je Thomas naživu a v nemocnici. Možná bychom to mohli pustit do tisku. Za pokus to stojí.”

Detektiv Groza nevypadal zvlášť dobře. Byl jsem si jistý, že ani já ne. Stále jsem měl před očima ten zlověstný plakát v dálce: \$ 10 000 ZA ZASTŘELENEHO POLDU.

KAPITOLA 47

Nikdo z policejního týmu by si netroufl odhadnout začátek, prostředek, ale hlavně konec. Nikdo z nich si od prvního momentu na nádraží Union nedokázal představit, kam to všechno směřuje.

Soneji měl všechny informace, všechnu moc. Opět se stával slavným. Byl někdo. Objevoval se ve zprávách v desetiminutových intervalech.

Nijak moc nevadilo, že ukazovali jeho fotografie. Nikdo nevěděl, jak vypadá dnes, jak vypadal včera, nebo jak bude vpadat zítra. Nemohou přece chodit po New Yorku a zatýkat každého na počkání.

Z bytu Jean Summerhillové odešel kolem poledne. Ta krásná dáma kvůli němu opravdu ztratila hlavu. Stejně jako Missy ve Wilmingtonu. Vzal si její klíč a pečlivě zamkl. Vydal se na západ po Sedmdesáté třetí ulici, pak zahrnul na Páté na jih. Znovu vyrazil do ulic.

Koupil si kávu v papírovém kelímku, na kterém byli nakreslení řeční bohové. Byly to typické newyorské splašky, ale přesto je pomalu srkal. Další peklo chtěl rozpoutat právě tady na Páté avenue. Dokázal si ten masakr dobře představit a už viděl ty živé přenosy na CBS, ABC, CNN, FOX.

Když je řeč o nejnovějších zprávách, Alex Cross byl toho rána v televizních zprávách. Cross a newyorská policie sbalili Shareefa Thomase. Sláva jim. Alespoň tím dokázali, že se řídí jeho instrukcemi.

Když pozoroval, jak kolem procházejí newyorčané oblečení podle poslední módy, neubránil se myšlence, jak je chytrý, o kolik je chytřejší než kterýkoliv z těch upjatých pitomců. Kdyby některý z těch parchantů mohl jen na okamžik nahlédnout do jeho hlavy, přišel by na to sám.

To ale nikdo nedokázal. Nikdo nemohl nic tušit.

Ani začátek, ani prostředek, ani konec.

Začínal mít pořádný vztek a skoro se přestával ovládat. Jak procházel přelidněnými ulicemi, cítil, jak jeho zuřivost roste. Měl rudo před očima. Pachův žluči v ústech byla nesnesitelná.

Hodil svou kávu, skoro plný kelímek horké tekutiny, po kolemjdoucím byznysmanovi. Zasmál se mu přímo do jeho šokovaného obličeje. Zařval smíchy při pohledu na kávu, která kapala Newyorčanovi z orlího nosu a hranaté brady. Černá káva mu udělala skvrny na drahé košili a kravatě.

Gary Soneji si mohl dělat, co chtěl, a často to i dělal.

Jen se dívejte.

KAPITOLA 48

V sedm večer jsem byl zpátky na nádraží Penn. V sobotu tam nebyl obvyklý dav lidí dojíždějících do práce, takže tam nebylo tak nacpáno. V hlavě mi vířily vzpomínky na vraždy na nádraží Union a tady. Temné tunely byly pro Sonejiho „sklepy“, symboly jeho protrpěného dětství. Tahle část skládačky už mi došla. Když Soneji ze sklepa vyšel, propukla jeho zuřivost naplno.

Uviděl jsem Christine, jak vychází po schodech z tunelu.

Navzdory okolnostem jsem se začal usmívat. Usmíval jsem se a přešlapoval z nohy na nohu jako při tanci. Hlavu jsem měl lehkou a byl jsem vzrušený. Naplňovala mě naděje a touha, kterou jsem už dlouho necítil.

Christine nesla malou černou tašku s nápisem: *Škola Sojourner Truthové*. Cestovala na lehkou. Vypadala krásně, hrdě a žádoucněji než obvykle, jestli to bylo vůbec možné. Měla na sobě šaty s krátkým rukávem, náhrdelník s drahými kameny a své obvyklé černé lodičky na nízkém podpatku. Všiml jsem si, že se na ni lidé dívají jako vždy.

Políbili jsme se v rohu nádražní haly, kde jsme měli aspoň trochu soukromí. Naše těla se k sobě přitiskla a já cítil její teplo. Slyšel jsem, jak upustila tašku na zem.

Její oči se vpily do mých. Zpočátku se dívaly tázavě, ale posléze změkly a rozzářily se. „Měla jsem trochu strach, že tady nebudeš,“ řekla. „Už jsem tě viděla na nějaké policejní akci a sebe, jak tady stojím sama uprostřed nádražní haly.“

„To bych v žádném případě nedopustil,“ ujistil jsem ji. „Jsem tak rád, že jsi tady.“

Znovu jsme se políbili a přitiskli k sobě ještě těsněji. Vůbec se mi nechtělo přestat ji líbat a držet v náručí. Chtěl jsem ji vzít někam, kde budeme sami. Skoro jsem dostal křeč do celého těla.

„Snažila jsem se,“ usmála se na mě, „ale nedokázala jsem ti odolat. New York mě trochu děsí, ale jsem tady.“

„Budeme se mít nádherně. Uvidíš.“

„Slibuješ? Bude to nezapomenutelné?“

„Nezapomenutelné, slibuju,“ řekl jsem.

Pevně jsem ji stiskl. Nedokázal jsem ji pustit.

KAPITOLA 49

Začátek nezapomenutelného vypadal následovně. Duhový sál, sobota večer, půl deváté. Vytančili jsme s Christine z výtahu do úplně jiného světa, jiného životního stylu, možná i jiného života. Na černostříbrném plakátu vedle výtahu stálo: *Duhový sál, krok do muzikálu MGM*. Stovky malých reflektorů ozařovaly třpytivý chrom a křišťál. Byl to vrchol, naprosto perfektní.

„Nejsem si jistá, jestli jsem oblečená do muzikálu společnosti MGM, ale nijak zvlášť mi na tom nezáleží. Byl to báječný nápad.“ Když jsme se prodrali davem nastrojených uvaděčů a uvaděček, uvedli nás na místo, odkud byl výhled na taneční sál ve stylu deco a zároveň na panoráma New Yorku. Sál byl v sobotu večer přecpaný; všechny stoly obsazené a na parketu plno.

Christine si oblékla jednoduché černé přiléhavé šaty. Měla stejný náhrdelník se staromódní broží, kterou si vzala do Kinkead's. Patřovala její babičce. Protože jsem dost vysoký, nemusela se bát vzít si lodičky na vysokém podpatku. Nikdy předtím jsem si toho nevšiml, ale cítil jsem se dobře se ženami skoro stejně vysokými jako já.

I já si dal při oblékání záležet. Vybral jsem si letní, tmavě šedý oblek, sněhobílou košili, modrou hedvábnou kravatu. Pro tenhle večer jsem rozhodně nebyl detektiv z Washingtonu. Nevypadal jsem jako doktor Alex Cross ze Southeast. To spíš jako Denzel Washington, kdyby si zahrál Jaye Gatsbyho. Jako změna na jeden večer to nebylo špatné. Možná bych to vydržel i celý víkend.

Usadili nás u stolu, odkud byl krásný výhled na rozzářenou čtvrť East Side na Manhattanu. Na pódiu hrál pětičlenný latinskoamerický band, a to opravdu dobrý. Pomalu se otáčející taneční parket byl neustále plný. Lidé si užívali, rozhodnutí protančit celou noc.

„Je to nejzábavnější, nejkrásnější a nejpodivnější místo, na jakém jsem kdy byla,“ řekla Christine, když jsme se posadili. „To jsou všechny superlativy, které ode mě za celý večer uslyšíš.“

„Ještě jsi mě neviděla tančit,“ poznamenal jsem.

„Já už vím, že umíš tancovat,“ zasmála se Christine. „Žena vždycky pozná, který muž umí tancovat, a který ne.“

Objednali jsme si pití, pro mě čistou skotskou, pro Christine Harvey's Bristol Cream. Vybrali jsme si láhev bílého Sauvignonu a pak jsme několik minut jen seděli a vstřebávali atmosféru Duhového sálu.

Latinskoamerický band vystřídal větší orchestr, který hrál swing a sem tam zavítal i do oblasti blues. Celá spousta lidí si ještě pamatovala, co to je jitterbug, waltz, a dokonce i tango, a některým to šlo docela dobře.

„Už jsi tady někdy byla?“ zeptal jsem se Christine, když nám číšník přinesl pití.

„Jenom jsem to viděla v televizi v ložnici *Pána přílivu*,” usmála se. „A co ty? Chodíš sem často, námořníku?“

„Jenom jednou, když jsem tady pronásledoval psychopatického vraha. Odešel tamhle tím velkým oknem. Třetím zleva.“

Christine se rozesmála. „Nedivila bych se, kdyby to byla pravda, Alexi. Ani trošku by mě to nepřekvapilo.“

Orchestr začal hrát *Měsíční žár*, což je krásná píseň. Vstali jsme a šli tančit. Nějaká síla nás tam dotlačila. V ten okamžik jsem nedokázal přijít na žádnou jinou věc na světě, kterou bych chtěl dělat raději než držet Christine v náručí. Vlastně jsem nedokázal myslet vůbec na nic.

V jednom okamžiku jsme se s Christine shodli, že to riskneme a uvidíme, co se stane. Oba jsme ztratili někoho, koho jsme milovali. Věděli jsme, co to znamená být zraněný, ale přesto jsme byli tady, připravení vtančit na tomhle parketu znovu do života. Myslím, že jsem si chtěl s Christine zatančit od prvního okamžiku, kdy jsem ji uviděl ve škole Sojourner Truthové.

Pak jsem ji k sobě přitiskl ještě blíž a levou rukou ji objal kolem pasu. Má pravá ruka stiskla její. Cítil jsem, jak zalapala po dechu. Poznal jsem, že je také nervózní.

Začal jsem si potichu broukat. Jako bych se trochu vznášel. Mé rty se dotkly jejích a zavřel jsem oči. Cítil jsem v prstech hedvábí jejích šatů. Ano, uměl jsem tančit dobře - a ona také.

„Podívej se na mě,” zašeptala a já otevřel oči. Měla pravdu. Takhle to bylo mnohem lepší.

„Co se to tady děje? Co *to je*? Myslím, že takhle jsem se nikdy necítila.“

„Ani já ne. Ale dokážu si na to zvyknout. Vím, že se mi to líbí.“

Lehce jsem jí přejel prsty po tváři. Splynuli jsme s hudbou. Elegantní choreografie. Všechny části těla byly v pohybu. Nemohl jsem dýchat.

Christine a já jsem spolu naprosto souzněli. Oba jsme uměli tančit docela dobře, ale tohle bylo něco mimořádného. Pohybovali jsme se naprosto hladce. Dlaň její ruky působila na mou jako magnet. Zlehka jsem s ní otáčel.

Znovu jsme se k sobě přivinuli a naše rty se přiblížily na několik centimetrů. Přes své šaty jsem cítil teplo jejího těla. Naše rty se znovu setkaly, jen na moment, a hudba zmlkla. Začala další píseň.

„Tak *tohle* nemá obdoby,“ prohlásila, když jsme se po tanci vraceli k našemu stolu. „Věděla jsem, že umíš tančit. Nikdy jsem o tom nepochybovala. Ale nevěděla jsem, že umíš takhle tančit.“

„A tos ještě nic neviděla. Počkej, až zahrají sambu,“ upozornil jsem ji. Stále jsem ji držel za ruku a nemohl pustit. Nechtěl jsem.

„Myslím, že sambu umím,“ odpověděla.

Hodně jsme tančili, neustále se drželi za ruce a v jednom kuse si povídali. Později jsem si nemohl vzpomenout na nic z toho, co jsme říkali. Myslím, že se to vysoko nad New Yorkem v Duhovém sále stává pořád.

Když jsem se toho večera poprvé podíval na hodinky, byla skoro jedna hodina. Nemohl jsem tomu uvěřit. Stejně rychle čas utíkal pokaždé, když jsme byli s Christine spolu. Zaplatil jsem náš účet, náš *velký* účet, a všiml si, že Duhový sál je skoro prázdný. Kam se všichni poděli?

„Umíš udržet tajemství?“ pošeptala mi Christine, když jsme sjížděli výtahem se stěnami z ořechového dřeva do haly. Byli jsme v něm sami s měkkým žlutým světlem.

„To musím dělat každou chvíli,“ ujistil jsem ji.

„Dobře, tady je,“ prohodila Christine, když jsme s lehkým drcnutím přistáli dole. Nenechala mě vyjít ze dveří výtahu, dokud neřekla, co měla na srdci.

„Jsem opravdu ráda, žes mi v Astoru zamluvil vlastní pokoj," pronesla. „Ale nejsem si jistá, Alexi, že ho budu potřebovat. Nevadí?"

Objali jsme se a znovu se začali ve výtahu líbat. Dveře se zavřely a kabina začala stoupat zpátky ke střeše. Takto získaný čas jsme nepromarnili, i když ta okružní jízda mohla být delší.

„Už jsem na to přišla," řekla, když jsme znovu dorazili do přízemí Rockefellerova centra."

„A na co?" zeptal jsem se jí.

„Tohle se stane *každému*, kdo vstoupí do Duhového sálu."

KAPITOLA 50

Bylo to *nezapomenutelné*. Stejně magické, jako píseň Nata Kinga Colea a její novější verze s Natalii Coleovou.

Stáli jsme ve dveřích mého hotelového pokoje a já byl náhle úplně ztracený. Pustil jsem Christininu ruku, abych mohl otevřít, a ztratil jsem se. Netrefil jsem se klíčem do zámku. Jemně položila svou ruku na mou, pomohla mi zasunout klíč do zámku a odemkli jsme společně.

Uplynulo několik vteřin dlouhých jako věčnost. Věděl jsem, že na nic z toho nikdy nezapomenu. Všechn můj skepticismus a cynismus zůstal přede dveřmi.

Věděl jsem, co se to se mnou děje. Točila se mi hlava z toho, co bylo přede mnou. Neuvědomil jsem si, jak moc mi chyběl intimní vztah se ženou. Dopustil jsem, abych znecitlivěl, a prožil tak několik let. Není to tak těžké, po čase vám už ani nepřijde, že se pohybujete po slepé koleji.

Dveře pokoje se pomalu otevřely a mě napadlo, že se právě vzdáváme něčeho ze své minulosti. Christine se ke mně na prahu otočila. Zaslechl jsem tiché zašustění jejích hedvábných šatů.

Pozvedla svou krásnou tvář k mé. Natáhl jsem ruku a pohladil ji po tváři. Měl jsem pocit, jako bych se celý večer nedokázal pořádně nadechnout, vlastně od okamžiku, kdy jsem ji spatřil na nádraží Penn.

„Ruce hudebníka. Prsty pianisty," řekla. „Miluju, jak se mě dotýkáš. Vždycky jsem věděla, že se mi to bude líbit. Už se nebojím, Alexi."

„To jsem rád. Ani já ne."

Těžké dřevěné dveře hotelového pokoje jako by se za námi zavřely samy od sebe.

Vlastně vůbec nezáleží na tom, kde právě jsme, pomyslel jsem si. Blikající světla venku, nebo možná loď plující po řece, způsobovaly, že jsem měl pocit, jako by se podlaha pod námi pohybovala, stejně jako se nám pod nohama míhal taneční parket v Duhovém sále.

Na víkend jsem změnil hotel a přestěhoval se do Astoru v East Side na Manhattanu. Chtěl jsem, aby to bylo něco výjimečného. Můj pokoj byl ve dvanáctém patře s výhledem na řeku.

Světlá mrakodrapů na jihovýchodě nás přitáhla k velkému oknu. Sledovali jsme tichý a podivně krásný pohyb proudu aut, která projížděla kolem budovy Spojených národů směrem k Brooklynskému mostu.

Vzpomněl jsem si, jak jsem ten most dnes už jednou projížděl na cestě do fetáckého doupěte v Brooklynu. Zdálo se to být tak dlouho. Vybavil se mi obličej Shareefa Thomase, pak tvář mrtvého policisty, pak Sonejiho, ale okamžitě jsem ty představy zahnal. Nebyl jsem tam jako policejní detektiv. Christininy rty mě zlehka líbaly na krku.

„Kam ses to právě poděl? Byl jsi někde jinde, je to tak?“ zašeptala. „Na nějakém temném místě.“

„Jenom na pár vteřin.“ Opět jsem mluvil pravdu, což byla má slabina. „Připomněla se mi má práce. Už je to pryč.“ Zase jsem ji držel za ruku.

Lehce me políbila na tvář a pak letmo na rty. „Ty neumíš lhát, vid', Alexi? Ani malinkou, nevinnou lež.“

„Snažím se nelhat. Kdybych lhal tobě, co bych byl za člověka?“ usmál jsem se na ni. „K čemu by to bylo?“

„Miluju tě za to,“ zašeptala. „A za spoustu dalších věcí. Pokaždé, když jsem s tebou, najdu něco nového.“

Pohládl jsem Christine po vlasech a políbil ji na čelo, tvář, rty a nakonec na její sladký krk. Trochu se třásla. Nebyla sama. Díkybohu, že už se ani jeden z nás nebojí. Cítil jsem, jak jí pod kůží rychle pulsuje krev v žilách. „Jsi tak krásná,“ pošeptal jsem jí. „Víš to?“ „Jsem moc vysoká a moc hubená. Krásný jsi ty. Ty, abys věděl. Říkají to všichni.“

Všechno bylo tak samozřejmé. Bylo to jako zázrak, že jsme našli jeden druhého a teď jsme spolu. Byl jsem tak šťastný, že se rozhodla to se mnou zkusit a že já se rozhodl zkusit to s ní.

„Podívej se tamhle do zrcadla, jaký jsme krásný pár,“ řekla. Máš ten nejsladší obličej. „Ale jsou s tebou problémy, že, Alexi?“

„Dnes v noci se mnou žádné problémy nebudou,“ slíbil jsem jí.

Chtěl jsem ji svléknout, dělat s ní a pro ni úplně všechno. V hlavě se mi objevilo zvláštní, nečekané slovo, *extáze*. Přejela mi rukou po rozkroku kalhot a zjistila, jak moc se na ni těším.

„Hmmm," zašeptala a usmála se. Začal jsem jí rozepínat šaty. Nemohl jsem si vzpomenout, že bych kdy takhle toužil po nějaké ženě, alespoň v poslední době. Pohladil jsem ji po obličejí a snažil se zapamatovat každou jeho část, každý rys. Christinina pokožka byla měkká a jemná jako hedvábí.

Začali jsme znovu tančit po podlaze hotelového pokoje. Tančili jsme na hudbu, která zněla uvnitř nás. Držel jsem ji kolem pasu a tiskl k sobě.

Opět zázračná choreografie. Pomalu jsme se pohupovali dopředu a dozadu ve smyslné čače před širokým oknem. Ruka mi sjela níž. Christine se natočila do pozice, která jí víc vyhovovala. Líbila se i mně.

„Tančíš opravdu dobře, Alexi. Hned jsem to poznala." Rozepla mi pásek a zatáhla za zip. Její doteky byly úžasné. Její rty se opět dotkly mé kůže. Všechno na ní bylo erotické, neodolatelné, nezapomenutelné.

Oba jsme věděli, že musíme postupovat pomalu, nesmíme nic uspěchat. Chvat by všechno pokazil, a to se nesmělo stát.

Líbal jsem jí ramena a cítil na hrudi, jak se její prsa zvedají a klesají. Cítil jsem, jak se ke mně tiskne nohama. Rukama jsem jí přikryl řadra. Náhle jsem ji chtěl celou a hned.

Padl jsem na kolena. Rukama jsem jí jel po nohách vzhůru k pasu.

Vstal jsem. Rozepl jsem jí černé šaty až do konce. Svezly se na zem a zahalily její štíhlé kotníky.

Když už nebylo co svlékat, přišly ke slovu naše oči. Christine mi přejížděla pohledem přes hrudník k pasu. Stále jsem byl v plné formě. Toužil jsem do ní proniknout.

Ustoupila půl kroku vzad. Nemohl jsem dýchat. Nedalo se to vydržet, ale nešlo přestat. Opět jsem něco cítil, vzpomněl si jak na to a jak je to dobré.

Shrnula si vlasy ke straně za jedno ucho. Prostý, půvabný pohyb.

„Udělej to ještě jednou," usmál jsem se. Zasmála se a pohyb zopakovala. „Cokoliv si budeš přát."

„Zůstaň stát," zašeptala. „Nehýbej se, Alexi. Nechod' blíž - mohli bychom oba vzplanout. Myslím to vážně."

„Tohle by mohlo trvat do konce víkendu," rozesmál jsem se.

„Doufám, že bude."

Zaslechl jsem tiché cvaknutí.

Byly to dveře našeho pokoje?

Zamkl jsem je?

Je tam někdo?

Proboha, ne.

KAPITOLA 51

Nervózně jsem pohlédl ke dveřím. Byly zavřené a zamčené. Nikdo tam nebyl, nebylo se čeho bát. Christine a já jsme byli v bezpečí. Dnes v noci se nám nic zlého nestane.

Přesto se mi strachy a pochybnostmi zježily vlasy na krku. Soneji má podobné věci ve zvyku. *Kčertu, co po mně chce?*

„Co se děje, Alexi? Zase jsi mě nechal samotnou.“ Christine se mě dotkla a přivedla zpátky. Její prsty mi přelétly po tváři jako peříčka. „Bud' tady se mnou, Alexi.“

„Jsem s tebou. Jenom jsem něco zaslechl.“

„Já vím. Nikdo tady není. Zamkl jsi za námi dveře. Všechno je v pořádku.“

Opět jsem přitáhl Christininu tělo k sobě. Bylo nabitě elektrinou a páliło. Položil jsem ji na postel a lehl si na ni. Váhu svého těla jsem přenesl na dlaně. Políbil jsem její rty a pak ňadra; zatahal ji rty za bradavky, přešel je jazykem. Políbil jsem ji mezi nohama, na stehnech, lýtkách a kotníčích, na prstech u nohou. *Bud' tady se mnou, Alexi.*

„Prosím, teď,“ zašeptala a kousla mě do ramene blízko klíční kosti. „Teď, prosím, rychle. Chci tě uvnitř.“ Stiskla mi boky a pevně mě držela.

Oheň vzplál. Cítil jsem, jak zachvacuje celé mé tělo. Poprvé jsem do ní vnikl. Vklouzl jsem tam pomalu, ale pronikl tak hluboko, jak to jen šlo. Srdce mi divoce bušilo a nohy zeslábly.

Byl jsem v Christine celý. Věděl jsem, že bych tak nejraději zůstal navždy. Napadlo mě, že pro tenhle okamžik a tuhle ženu jsem byl stvořen.

Půvabně a cílevědomě mě překulila na záda a posadila se na mě, vysoká a hrdá. Začali jsme se pomalu pohupovat. Naše těla se hýbala jako v mořském příboji.

Slyšel jsem, jak křičím ano, ano, ano. Pak jsem si uvědomil, že se oba naše hlasy slévají v jeden.

Náhle řekla Christine něco magického. Zašeptala: „Ty jsi ten pravý.“

TŘETÍ ČÁST - SKLEPENÍ

KAPITOLA 52

Paříž, Francie

Doktoru Abelu Santemu bylo třicet pět, měl delší černé vlasy, chlapecký výraz a krásnou přítelkyni Reginu Beckerovou, která byla malířka a podle jeho názoru dobrá. Bylo kolem půlnoci, když vyšel z Reginina bytu a vydal se zadními uličkami šestého obvodu na cestu domů.

Úzké ulice byly tiché a prázdné. Měl rád tuhle denní dobu, kdy si mohl srovnat myšlenky nebo nemyslet vůbec na nic. Abel Sante dumal nad smrtí mladé ženy, své šestadvacetileté pacientky, ke které došlo dříve toho dne. Měla milujícího manžela a dvě krásné děti. Měl na smrt názor, který považoval za dobrý: Proč by odchod ze světa a splnutí s vesmírem mělo být děsivější než příchod na svět, událost, na které vůbec nic děsivého není?

Doktor Sante nevěděl, kde se tam ten bezdomovec ve špinavé šedé bundě a potrhaných pytlovitých džínsech vzal. Náhle byl vedle něj a skoro se dotýkal jeho lokte.

„Paráda," řekl ten muž.

„Co prosím?" opáčil vystrašeně Abel Sante, vytržený náhle z myšlenek.

„Je parádní noc a v našem městě se tak skvěle prochází." „Ano, takže, rád jsem se s vámi seznámil," odpověděl Sante bezdomovci. Všiml si, že muž mluví s lehkým přízvukem. Možná Angličan nebo Američan.

„Neměls ji nechávat samotnou. Měls tam zůstat přes noc. Džentlmen vždycky zůstane přes - pokud ho někdo nepošle pryč."

Doktoru Abelu Santemu ztuhla záda a krk. Vyndal ruce z kapes u kalhot. Dostal strach, velký strach.

Odstrčil bezdomovce pravým loktem.

„O čem to mluvíte? Proč si nejdete po svém?"

„Mluvíím o tobě a o Regině. Regině Beckerové, té malířce. Nemaluje špatně, ale obávám se, že moc dobře taky ne.“

„Táhněte k čertu.“

Abel Sante přidal do kroku. Bydlel jen jeden blok daleko. Druhý muž ho snadno dohonil. Byl větší a statnější, než si Sante prve všiml.

„Měls jí udělat dítě. To si myslím já.“

„Táhni. Padej!“

Sante sevřel ruce v pěst. Bylo to šílené! Byl připravený bojovat, pokud bude muset. Už dvacet let se nepral, ale byl silný a ve formě.

Bezdomovec se otočil a srazil ho k zemi. Jako by nic.

Doktoru Santemu se rozbušilo srdce. Špatně viděl na levé oko, kam směřoval úder.

„*Jseš cvok? Zešílel jsi?*“ zaječel na muže, který se nad ním tyčil.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl muž. „Jistě, jsem šílený. *Jsem pan Smith* - a ty jsi další na řadě.“

KAPITOLA 53

Gary Soneji se jako strašidelná městská krysa řítí temnými tunely, které se vinuly jako střeva pod newyorskou nemocnici Bellevue. Z pachu zaschlé krve a dezinfekce se mu dělalo špatně. Neměl rád, když mu něco připomínalo nemoc a smrt.

I přesto byl opravdu v ráži. Rozjetý jako utržený vagon. *Byl Smrt. A Smrt si v New Yorku nemůže vzít dovolenou.*

Pro to velké dopoledne se dobře vybavil: nažehlené bílé kalhoty, laboratorní plášť, bílé boty a zalaminovaná nemocniční identifikační karta na stříbrném řetízku na krku. Byl v Bellevue na ranní vizitě.

Nic z toho nebylo možné zastavit: jeho vlak z pekla, jeho osud, jeho poslední smích. Nikdo ho nemohl zastavit, protože nikdo netušil, kam ten poslední vlak míří. Jen on to věděl, jen Soneji to mohl zastavit.

Přemýšlel, kolik dílků skládačky už se doktoru Crossovi podařilo dát dohromady. Cross není zvláštní myslitel, ale má určité instinkty psychologa a detektiva. Možná doktora Crosse podceňuje jako už jednou před tím. Chytí ho znovu? Možná, ale na tom opravdu nezáleží. Hra může spět ke konci i bez něj. V tom byla krása a hrůza toho, co dělal.

Gary Soneji vstoupil do výtahu v suterénu známé nemocnice na Manhattanu. Kabinu z nerezové oceli s ním sdíleli dva zřízení. Soneji na okamžik pocítil paranoi. Mohli by to být newyorští policisté v přestrojení.

Policie New York opravdu měla úřadovnu v hlavním patře nemocnice. Tak to bylo i za „normálních“ okolností. *Bellevue. Bože, takový nádherný blázonec. Nemocnice s policejní stanicí uvnitř.*

Věnoval zřízencům obvyklý velkoměstský pohled člověka, který se nestará o lidi kolem sebe. *To nemohou být policajti*, pomyslel si. *Tak pitomě nemohou vypadat ani oni.* Byli přesně to, jak vypadali - pomalý a přitroublý nemocniční personál.

Jeden z nich před sebou tlačil nerezový vozík se *dvěma* prázdnými koly. Byl div, že se nějakému pacientovi podařilo dostat z newyorské nemocnice živému. Nemocnice měly na svůj personál stejné požadavky jako restaurace McDonald's, možná nižší.

Znal jednoho pacienta, který se z nemocnice Bellevue živý nedostane. Ze zpráv se dozvěděl, že Shareef Thomas je zde a hlídá ho policie. Thomas bude trpět, než opustí tohle „slzavé údolí“. Shareef bude trpět za celý svět.

Gary Soneji vystoupil z výtahu v prvním patře. Oddechl si. Oba zřízenci se vydali za svou práci. Nebyli to policisté. Ne, byli blbí a blbější.

Všude kolem byly berle, kolečková křesla a kovová chodítka. Nemocniční artefakty mu připomněly jeho vlastní smrtelnost. Chodby v prvním patře byly natřené na bílo, dveře a radiátory naružovělé jako staré dásně. O kus dál byla podivná kavárna, spoře osvětlená jako podchod. *Kdo se tady nají, napadlo ho, ten by se měl nechat zavřít v Bellevue!*

Když vyšel z výtahu, zahlédl Soneji svůj odraz na ocelovém sloupu. Muž tisíce tváří, pochválil se. Byla to pravda. Ted by ho nepoznala ani jeho vlastní macecha, a kdyby ano, vyřvala by si hrůzou své ztracené plíce. Věděla by, že si pro ni přišel až do pekla.

Šel chodbou a potichu si prozpěvoval v rytmu reagge: *Střelili Shareefa, ale nestřelili ho dost. jak to udělám já.*

Nikdo si ho ani nevšiml. Gary Soneji do Bellevue dokonale zapadal.

KAPITOLA 54

Soneji měl dokonalou paměť, takže si to dopoledne bude pamatovat vteřinu za vteřinou. Dokáže si ho přehrávat do nejmenšího detailu. Platilo to pro všechny jeho vraždy. Prohlédl si celou úzkou chodbu s vysokým stropem, jako by měl místo hlavy bezpečnostní kameru. Jeho schopnost soustředění mu dávala ohromnou výhodu. Až nadpřirozeně vnímal všechno, co se dělo kolem něj.

Strážce si povídal před kavárnou s mladou černoškou. Všichni tam museli být na hlavu a ti srandovní policajti zvlášť.

Nic mu nehrozilo.

Všude poskakovaly hloupé baseballové čapky. Žraloci ze San Jose. Červené ponožky z Bostonu. Žádný ze zakrslíků, kteří se jimi pyšnili, nevypadal, že by dokázal odpálit balon. Nebo ho chytit, nebo doběhnout na metu.

Nemocniční policejní stanice byla před ním. Bylo tam ale zhasnuto. Nikdo nebyl doma. Kde tedy jsou všichni místní poldové? Někde na něj čekají? Proč žádného z nich nevidí? Není to první známka problémů?

Ve výtahu si přečetl nápis: PŘEDLOŽTE PRŮKAZY. Měl svůj připravený. Pro dnešní maškarádu byl Francis Michale Nicolo ošetřovatel.

Na zdi visel zarámovaný plakát: *Práva a povinnosti pacientů*. Kamkoliv se podíval, zíral na něj přes plexisklo nějaký nápis. Bylo to horší než na newyorských dálnicích. *Radiologie, urologie, hematologie*. Já jsem taky nemocný, chtělo se Sonejimu zařvat z plných plic. *Jsem nemocný jako nikdo tady. Umírám. Nikoho to nezajímá. Nikoho to nikdy nezajímalo*.

Vyjel hlavním výtahem do čtvrtého patra. Zatím žádné problémy, žádná policie. Dostane se, kam potřebuje, a znovu to do Shareefa Thomase napumpuje, aby viděl šok a hrůzu v jeho tváři.

Chodba ve čtvrtém patře vypadala stejně jako suterén. Zdálo se, že tam není nic, co by pohlcovalo zvuk. Celá budova jako by byla postavena jen z betonu.

Soneji nahlédl chodbou k místu, kde ležel Shareef. Jeho pokoj byl až na jejím konci. Oddělený pro větší bezpečnost, že? Tak takhle

vypadá ta všemocná newoyrská policie v akci. Dobrý vtíp. Všechno je vtíp, když o tom přemýšlíte dost dlouho a soustředěně.

Soneji sklonil hlavu a rázně zamířil k pokoji Shareefa Thomase.

Podplatil nemocniční ochranku, která vozila do čtvrtého patra jídlo. Strážce byl teď mrtvý stejně jako Robert Fishenauer, dozorce, který pomohl Sonejimu uprchnout z vězení.

KAPITOLA 55

Groza a já jsme strhli z postelí deky a prostěradla a uhasili jimi své hořící kalhoty. Měli jsme štěstí, alespoň jsem v to doufal. Podařilo se nám udusit plameny na nohou.

„Chtěl upálit Thomase za živa," řekl jsem Grozovi. „Měl další zápalnou bombu. Zahlédl jsem přinejmenším ještě jednu zelenou láhev."

Kulhali jsme po chodbě za Sonejim, jak nám jen bolavé nohy dovolily. Venku už leželi dva zranění detektivové. Soneji byl *fantom*.

Hnali jsme se za ním po klikatícím se požárním schodišti. Dusot našich nohou se hlasitě rozléhal. Oči mi slzely, ale viděl jsem dobře.

Groza vydal cestou vysílačkou příkazy několika dalším detektivům a zároveň je varoval: „Podezřelý má zápalnou bombu! Soneji má bombu a nejspíš také nůž. Buďte ve střehu!"

„Co ten magor sakra chce?" křikl na mě detektiv, který běžel vedle mě. „Co teď chystá?"

„Myslím, že chce zemřít," hekl jsem. „A chce se stát ještě slavnějším. Po svém a možná tady v Bellevue."

Gary Soneji vždycky dychtil po zájmu veřejnosti. Od svých chlapeckých let byl posedlý „zločiny století". Bylo jisté, že Soneji chce zemřít, ale touží odejít s plnou parádou. Svou vlastní smrt chce mít pod kontrolou.

Když jsme se konečně dostali do vstupní haly, nemohl jsem popadnout dech. Kouř mi podráždil hrdlo, ale jinak mi nic nebylo. Byl jsem zmatený a nevěděl co dál.

Asi třicet metrů před sebou jsem na druhé straně chodby uviděl nějaký zmatek.

Protlačil jsem se nervózním davem, který se snažil uniknout z budovy v reakci na zprávu o požáru. Už *před* výbuchem bomby dveře skoro nestačily náporu vcházejících a vycházejících lidí.

Dostal jsem se na ulici. Venku hustě přšelo a bylo zataženo. Rozhlížel jsem se, jestli někde nespátřím Sonejiho.

Pod stříškou nad vchodem stála skupinka zaměstnanců nemocnice a návštěvníků a kouřili. Zdálo se, že nemají o poplach uvnitř ani ponětí, nebo na ně byli možná zvyklí.

Chodník byl plný lidí s deštníky, které mi dost bránily v rozhledu. Kam ten Soneji zmizel? Kam se mohl ztratit? Měl jsem nepříjemný pocit, že jsem ho ztratil. Bylo to k nevydržení.

Stánky s občerstvením na První avenue prodávaly pod pestrobarevnými deštníky gyros, hot dogy a newyorské preclíky.

Soneji nikde.

Nepřestával jsem ho hledat, zběsile jsem pátral v pouličním davu. Nemohl jsem ho nechat uniknout. Podobná příležitost se už nemusela naskytnout. Pak se v davu otevřela mezera. Viděl jsem jí asi půl bloku daleko.

Tam byl!

Soneji se pohyboval po chodníku na sever v malé skupince chodců. Vyrazil jsem za ním. Groza byl stále se mnou. Oba jsme drželi v rukou pistole. Nemohli jsme ale riskovat střelbu v davu, ve kterém byla spousta matek s dětmi, starších lidí a nemocničních pacientů.

Soneji se podíval nalevo, napravo a za sebe. Viděl nás, jak se blížíme. Byl jsem si jistý, že mě viděl.

Pokoušel se o improvizovaný útěk. Poslední události ukazovaly, že se mu zhoršilo myšlení. Ztrácel jasnost úsudku. *To proto, že je teď připravený zemřít. Bojí se, že bude umírat pomalu. Ztrácí rozum.*

Půlka křižovatky byla zavřená kvůli práci na vozovce. Doprava se zpomalila a odevšad zněly klaksony.

Uviděl jsem, jak Soneji náhle vyrazil z davu. Co to má znamenat? Rozběhl se po kluzké dlažbě První Avenue. Proplétal se mezi lidmi a řítíl se kupředu.

Díval jsem se, jak Soneji náhle zahýbá doprava. *Udělej nám radost. Upadni!* Běžel podél modrobílého městského autobusu, který zastavil na zastávce.

Několikrát uklouzl. Málem upadl. A pak byl uvnitř toho proklatého autobusu.

Byl to autobus jen pro stojící pasažéry. Viděl jsem, jak Soneji šíleně mává rukama a ječí na ostatní cestující. *Proboha, Soneji s bombou v autobuse plném lidí!*

KAPITOLA 56

Detektiv Groza vrávorál za mnou. Tvář měl pokrytou sazemi a černé vlasy ohořelé. Mával divoce oběma rukama a pokoušel se stopnout auto. Zastavil vedle nás policejní sedan a my naskočili dovnitř.

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se ho.

„Asi jo. Jsem tady. Jedeme za ním.“

Kličkovali jsem mezi auty na První avenue za autobusem. Siréna kvílela naplno. Málem jsme narazili do taxíku, minuli jsme ho jen o pár centimetrů.

„Jste si jistý, že má další bombu?“

Přikývl jsem. „Nejméně jednu. Pamatujete si toho šílence, co odpálil v New Yorku několik bomb? Soneji nejspíš ano. Byl slavný.“

Všechno bylo bláznivé a neskutečné. Pršelo čím dál hustěji a kapky bušily na střechu sedanu.

„Má rukojmí,“ hlásil Groza do vysílačky ve voze. „Je v autobuse jedoucím po První avenue. Nejspíš má bombu. Číslo autobusu je M-15. Všechny vozy ať se drží za autobusem. Zatím se ho nepokoušejte zastavit.“

Ve smečce, která se hnala za autobusem, jsem napočítal už šest modrobílých sedanů. Městský autobus zastavil na

červenou, ale na zastávkách už nestavěl. Lidé, stojící v dešti, za ním našťvaně mávali. Nikdo z nich nevěděl, jaké mají štěstí, že jim autobus nezastavil.

„Zkuste se k němu přiblížit,“ řekl jsem řidiči. „Chci si s ním promluvit. Chci zjistit, jestli bude komunikovat. Za pokus to stojí.“

Policejní sedan zrychlil a zadní kola se protočila na mokrému asfaltu. Po centimetrech jsme se přibližovali k modrobílému autobusu. Plakát na jeho boku lákal velkými písmeny na muzikál *Fantom opery*. V autobusu se vezl skutečný fantom. Gary Soneji byl zpět ve světle reflektorů, které tolik miloval. Na svém turné se právě zastavil v New Yorku.

Stočil jsem okénko auta. Do obličeje mi udeřil vítr a déšť, ale viděl jsem na Sonejiho v autobusu. *Proboha, pořád improvizuje!* V náručí držel něčí dítě, růžovomodrý ranec.

Vyklonil jsem se z auta, jak to jen šlo nejdál. „Gary!" zařval jsem. „Co chceš?" zavolal jsem znovu, pokusil se překřičet hluk dopravy a rachot v autobusu. „*Gary! Tady je Alex Cross!*"

Cestující v autobusu se na mě jenom dívali. Byli k smrti vyděšení.

Na křižovatce Čtyřicáté druhé a První avenue zahnul autobus náhle ostře doleva.

Podíval jsem se na Grozu. „Je tohle jeho normální trasa?"

„Rozhodně ne," odpověděl. „Soneji si cestou vytváří vlastní trasu."

„Co je ve Čtyřicáté druhé ulici? Co je tam vpředu? Kam to sakra jede?"

Groza zoufale pokrčil rameny. „Times Square se táhne přes celé město, je to domov chudáků žijících ve zříceninách, ale patří do ní taky divadla a autobusové nádraží Porth Arthur. Blížíme se k nádraží Grand Central."

„Potom míří na Grand Central," řekl jsem Grozovi. „Jsem si tím jistý. Přesně takhle to chce. Na nádraží!" Další sklep, a velmi slavný, který se táhne pod několika bloky. *Sklep sklepů.*

Gary Soneji byl už venku z autobusu na Čtyřicáté druhé ulici. Mířil k nádraží Grand Central, mířil ke svému domovu. V podpaží stále nesl to dítě a divoce s ním mával, aby nám ukázal, jak málo mu záleží na jeho životě.

K čertu s ním. Byl na svém domácím území a jen on věděl, co to znamená.

KAPITOLA 57

Prorazil jsem si cestu davem v podchodu ze Čtyřicáté druhé ulice. Ústil na ještě přečpanějším nádraží Grand Central. Tisíce už takhle dost nešťastných lidí právě přijížděly do práce v centru. Neměli tušení, že jejich den bude ještě mnohem horší, než čekali.

Na Grand Central se sjíždějí vlaky z předměstí New Yorku, New Havenu, Hartfordu a dalších míst. Sjíždějí se zde také tři trasy metra - ze směru Lexington Avenue, Times Square a Queens. Nádražní budova se táhne přes tři bloky mezi Čtyřicátou druhou a Čtyřicátou pátou ulicí. Na úrovni země je jednačtyřicet kolejí, pod její úrovní dvacet šest, které se sbíhají do jednoho čtyřkolejného koridoru směrem k Devadesáté šesté ulici.

Podzemní úroveň je obrovský labyrint, jeden z. největších na světě.

Garyho sklep.

Prodíral jsem se hustým davem dopravní špičky. Dostal jsem se do čekárny, pak se vmísil do hlavního proudu cestujících. Všude probíhaly opravy. Na stěnách visely ohromné plakáty s reklamami na Pan Am Airlines, Ameri-

can Express a Nike. Z místa, kde jsem stál, jsem viděl na několik desítek průchodů na různá nástupiště.

Detektivu Grozovi se podařilo mě v davu objevit. Oba nás hnál dopředu adrenalin. „Pořád má to dítě," supěl. „Někdo ho viděl, jak běží do podzemí."

Hraje si s námi na honěnou. Gary Soneji míří do sklepa. Pro tisíce lidí v budově nádraží to neznamena nic dobrého. Má bombu, a možná víc než jednu.

Vedl jsem Grozu dolů po příkrých schodech pod osvětleným nápisem, který oznamoval, že ÚSTRICOVÝ BAR JE V TOMTO POSCHODÍ. Na celém nádraží probíhala velká rekonstrukce, což jenom umocňovalo obvyklý zmatek. Prodrali jsme se kolem přeplněných pekařství a lahůdkářství. Byla tam spousta jídla pro lidi čekající na vlak nebo možná na smrt.

Detektiv Groza a já jsme dosáhli nižšího podlaží. Vstoupili jsme do prostorné pasáže, po jejíchž stranách se otvíraly další chodby k

nástupišťím. Cestu ukazovaly nápisy na stěnách. Groza držel u ucha vysílačku. Dostával nejnovější zprávy z celého nádraží. „Je dole v tunelech. Jsme blízko," informoval mě. Bok po boku jsme seběhli po dalším strmém schodišti. Dole bylo nesnesitelné horko a oba jsme se potili. Celá budova vibrovala. Šedé kamenné stěny a podlaha se nám třáslly pod nohama. Byli jsme v pekle, jenom jsme nevěděli, ve kterém jeho kruhu.

Konečně jsem před sebou uviděl Sonejiho. Pak mi zase zmizel. Stále držel po paží dítě nebo možná jen růžovo-modrou deku.

Zase se objevil v našem zorném poli. Pak náhle *zastavil*. Soneji se otočil a díval se do tunelu. Už se ničeho nebál. Viděl jsem mu to na očích. „Doktore Crossi," zavolal na mě. „Dokonale se řídíte mými příkazy."

KAPITOLA 58

Sonejiho temná zásada stále platila, stále řídila jeho činy: Cokoliv může lidi přivést k zuřivosti, cokoliv je může přivést k zoufalství, cokoliv jim může ublížit - přesně to *udělal*. Soneji se díval, jak se Alex Cross blíží. Vysoký, arogantní černý bastard. Jste také připravený zemřít, doktore Crossi?

Zrovna když váš život začíná vypadat tak slibně. Vaše děti zdárně rostou. A máte krásnou novou milenku.

Protože přesně to vás čeká. Zemřete za to, co jste mi udělal. Nemůžete tomu zabránit.

Alex Cross pochodoval chodbou směrem k němu. Nezdálo se, že by se bál. V tom byla jeho síla, ale také jeho pošetilost.

Soneji měl pocit, jako by se vznášel ve vesmíru. Cítil se tak svobodně, jako by mu už nic nemohlo ublížit. Mohl být, kdo chtěl, chovat se, jak chtěl. O tohle usiloval celý život.

Alex Cross přicházel blíž a blíž. Chodbou k němu dolétla jeho otázka. Cross byl vždycky otázkami posedlý.

„Co chceš, Gary? Co od nás sakra chceš?“

„Zavři hubu! Co myslíš, že asi chci?“ zařval na něj Soneji. „Tebe! Konečně jsem tě dostal.“

KAPITOLA 59

Slyšel jsem, co Soneji říká, ale nezáleželo na tom. Teď to bylo kdo z koho. Blížil jsem se k němu. Tak nebo tak, tohle byl konec.

Sešel jsem po třech nebo čtyřech schodech a nespouštěl ze Sonejiho oči. Nemohl jsem. V tom okamžiku už jsem se nesměl vzdát.

V plicích jsem měl stále kouř z požáru v nemocnici. Vzduch v nádražním tunelu mi moc nepomohl. Rozkašlal jsem se.

Má tohle být Sonejiho konec? Skoro jsem tomu nemohl uvěřit. Jak to sakra myslel, že mě *konečně dostali*

„Nikdo se nehýbejte. Stát! Už ani krok!“ vykřikl Soneji. Měl pistoli. A to dítě. „Já vám řeknu, kdo se pohne, a kdo ne. To se týká i tebe, Crossi. *Tak se koukej zastavit.*“

Zastavil jsem. Ani nikdo jiný se nepohnul. Na chodbě k nástupišti, hluboko v útrobách nádraží Grand Central, se rozhostilo neskutečné ticho. Kolem Sonejiho bylo asi dvacet lidí dost blízko na to, aby je bomba zranila.

Zvedl dítě z autobusu do výšky, čímž si získal pozornost všech okolo. Detektivové a uniformovaní policisté strnuli. Byli jsme bezmocní, nemohli jsme Sonejiho nijak zastavit. Museli jsme ho poslouchat.

Začal se otáčet v úzkém, šíleném kruhu. Jeho tělo rotovalo. Podivný tančící derviš. Svíral dítě v jedné ruce jako panenku. Neměl jsem nejmenší tušení, co se stalo s jeho matkou.

Soneji vypadal jako v tranzu, jako šílený - a možná i byl. „Dobrý doktor Cross je tady,“ ječel po nástupišti. „Kolik toho víte? Kolik si *myslíte*, že toho víte? Dovolte, abych se teď na něco zeptal *já.*“

„Nevím toho dost, Gary,“ odpověděl jsem a snažil se, aby to znělo dost pokorně. „Řekl bych, že si stále potrpíš na obecenstvo.“

„Ale ano, doktore Crossi. Miluju uznalý dav. K čemu je to nejlepší představení, když ho nikdo nevidí? Dychtím po pozornosti ve vašich očích, po vašem strachu, vaší nenávisti.“ Nepřestal se otáčet, jako by hrál v divadle s kruhovým jevištěm. „Všichni byste mě rádi zabili. I vy jste vrazi!“ skučel.

Soneji dokončil další pomalou otočku s namířenou zbraní v jedné a dítětem ve druhé ruce. Miminko plakalo, až se mi z toho dělalo špatně. Bomba mohla být v kapse Sonejiho kalhot. Někde byla. Doufal jsem, že není v dece u dítěte.

„Vrátil ses do sklepa, je to tak?“ zeptal jsem se. Svého času jsem byl přesvědčený, že Gary Soneji je schizofrenik. Pak jsem si byl jistý, že není. Právě teď jsem si nebyl jistý ničím.

Volnou rukou pokynul svému obecenstvu. Pomalu kráčel k nástupišti. Nemohli jsme ho zastavit. „Jako dítě jsem vždycky snil, že sem jednou uteču. Nasednu do velkého, rychlého vlaku na nádraží Grand Central v New Yorku. Uniknu čistě a rychle. Uniknu všemu.“

„Udělal jsi to. Konečně jsi vyhrál. Nepřivedl jsi nás sem právě proto? Abychom tě chytili?“

„Ještě jsem *neskončil*. Ani zdaleka. Ještě jsem s tebou neskončil, Crossi,“ ušklíbl se.

Znovu vyhrožoval. Z jeho slov se mi dělalo zle. „Tak co bude?“ zavolal jsem. „Pořád jenom vyhrožuješ. Nevidím žádnou akci.“

Soneji se zastavil. Přestal couvat k okraji nástupišť. Všichni ho pozorovali a nejspíš si mysleli, že nic z toho není skutečné. Ani já jsem si tím nebyl jistý.

„Tady to nekončí, Crossi. *Přijdu si pro tebe*, i z hrobu, když budu muset. Nemůžeš tomu nijak zabránit. Pamatuji si to! Nikdy na to nezapomeň! Víím, že nezapomeneš.“

Pak Soneji udělal něco, co jsem nikdy nepochopil. Jeho levá paže vystřelila vzhůru. Vyhodil dítě vysoko do vzduchu směrem k nám. Lidé se na to strnule dívali. Slyšitelně si oddechli, když ho jeden muž na nástupišti chytil.

A pak se miminko rozplakalo.

„Gary, ne!“ vykřikl jsem na Sonejiho. Znovu se rozběhl.

„Jste připravený zemřít, doktore Crossi?“ zavolal na mě. „*Jste připravený?*“

KAPITOLA 60

Soneji zmizel v plechových dveřích na konci nástupiště. Byl rychlý a okamžik překvapení byl na jeho straně. Zarachotily výstřely - Groza vypálil - ale nemyslel jsem si, že byl Soneji zasažen.

„Tam vzadu jsou další tunely a spousta kolejí," řekl mi Groza. „Čeká nás odporné tmavé bludiště."

„Ale stejně tam musíme," odpověděl jsem. „Gary to tam dole miluje. Uděláme, co se dá."

Zahlédl jsem údržbáře a vytrhl mu baterku. Vytáhl jsem svůj glock. Sedmnáct ran. Groza měl Magnum .357. Dalšíh šest kulek. Kolik jich je potřeba na zabití Sonejiho? Zemře vůbec někdy?

„Má na sobě tu zatracenou vestu," připomněl mi Groza.

„Jo, viděl jsem ji." Odjistil jsem pistoli. „Je jako skaut - vždy připraven."

Otevřel jsem dveře, ve kterých Soneji zmizel. Za nimi byla tma jako v hrobce. Postupoval jsem dopředu s namířenou hlavní. Byl to sklep, ano, jeho soukromé peklo netušených rozměrů.

Jste připravený zemřít, doktore Crossi?

Nijak tomu nemůžete zabránit.

Skákal jsem z místa na místo a kryl se, jak nejlépe jsem uměl. Světlo baterky poskakovalo po stěnách. Vpředu jsem uviděl slabé zaprášené lampy a zhasl jsem baterku. Bolelo mě na plicích. Špatně se mi dýchalo, ale možná na tom měla svůj podíl klaustrofobie a strach.

Vůbec se mi ten jeho sklep nelíbil. Přesně takhle se musel Gary cítit, když byl chlapec. Tohle nám chtěl říct? Chtěl, abychom to zakusili na vlastní kůži?

„Proboha," zamumlal za mnou Groza. Došlo mi, že cítí to co já, je dezorientovaný a má strach. Někde v tunelu kvílela meluzína. Skoro jsme neviděli před sebe.

Musíš v téhle tmě použít svou představivost, říkal jsem si cestou kupředu. Soneji se to naučil jako kluk. Za námi se teď ozývaly hlasy, ale byly daleko. Odrážely se od stěn a zněly jako hlasy duchů. Nikdo moc nespíchal, aby polapil Sonejiho v tomhle tmavém, špinavém tunelu.

Na druhé straně kamenné zdi zakvílely brzdy vlaku. Paralelně s tunelem, ve kterém jsme byli, vedla trasa metra. Pach odpadků byl čím dál silnější.

Věděl jsem, že v některých tunelech žijí bezdomovci. Newyorská policie na ně měla zvláštní jednotku.

„Je tam něco?“ zamumlal nejistým hlasem Groza. „Vidíte něco?“

„Nic,“ zašeptal jsem. Nechtěl jsem nadělat víc hluku, než bylo nezbytně nutné. Zhluboka jsem se nadechl. Bolelo to. Na druhé straně zdi zapískal vlak.

V některých částech tunelu bylo slabé světlo. Pod nohama jsme měli vrstvu odpadků, obaly od jídla, špinavé hadry. Zahlédl jsem několik vypasených krys, které si vyrazili na nákup jídla do New Yorku.

Pak se za mnou ozvalo zaječení. Strnul jsem. Byl to Groza! Šel k zemi. Neměl jsem tušení, co ho zasáhlo. Nevydal už ani hlásku, ani se na podlaze tunelu nepohnul.

Rychle jsem se otočil. Nejdříve jsem nic neviděl. Temnota vířila kolem mě.

Zahlédl jsem záblesk Sonejiho tváře. Jedno oko a půlku úst v tmavém profilu. Udeřil mě dřív, než jsem stačil zamí-

řit. Soneji vydal brutální, primitivní pokřik. Nebylo v něm nic lidského.

Udeřil mě s neuvěřitelnou silou. Zasáhl levý spánek. Došlo mi, jak mimořádně silný a šílený je. Zvonilo mi v uších a točila se mi hlava. Podlamovala se mi kolena. Málem mě dostal prvním úderem. Možná i mohl, ale chtěl mě potrestat, chtěl se pomstít.

Znovu zařval - tentokrát několik centimetrů od mého obličeje.

Oplat' mu ránu, přikázal jsem si. Udeř ho teď, další příležitost už, třeba mít nebudeš.

Sonejiho síla byla stejně brutální, jako když jsme se setkali naposledy, zvláště při boji muže proti muži. Stiskl mě pažemi a já cítil pach jeho dechu. Pokoušel se mě rozdrtit v náručí. Před očima mi tančily bílé hvězdičky. Skoro mě zvedl ze země.

Zařval znovu. Udeřil jsem ho hlavou. Překvapilo ho to. Jeho sevření trochu povolilo a já se na okamžik osvobodil.

Praštil jsem ho. Byla to nejsilnější rána mého života. Slyšel jsem, jak mu praská čelist. Soneji ale nešel k zemi! Co ho může zastavit?

Opět na mě zaútočil a já ho zasáhl do levé tváře. Cítil jsem, jak pod mou pěstí praská kost. Vykřikl, zasténal, ale nepadl, nepřestal útočit.

„Nemůžeš mi ublížit," zachrčel. „Umřeš. Nemůžeš tomu nijak zabránit. Nezastavíš to."

Další útok. Konečně se mi podařilo namířit pistolí. *Střílej, střílej, zabij ho na místě.*

Vypálil jsem! A přestože se to' stalo rychle, připadal jsem si jako ve zpomaleném filmu. Zdálo se mi, že *cítím*, jak kulka proniká Sonejiho tělem. Zasáhl jsem ho do spodní čelisti. Muselo mu to rozdrtit zuby, roztrhat jazyk.

To, co ze Sonejiho zbylo, se na mě pověsilo a snažilo se rozdrásat mi obličej a krk. Odstrčil jsem ho. *Zab ho, zab ho, hned ted'.*

Odpoťácel se několik kroků dozadu. Nechápal jsem, kde bere tu sílu. Byl jsem příliš unavený, abych ho pronásledoval, ale věděl jsem, že to není třeba.

Padl na kamennou podlahu jako pytel písku. Při dopadu explodovala bomba v jeho kapse. Gary Soneji vybuchl v plamenech. Záře osvětlila tunel v okruhu několika desítek metrů.

Soneji několik vteřin ječel a pak ztichl - lidská pochodeň ve sklepech. Odešel přímo do pekla.

Konečně to skončilo.

KAPITOLA 61

Japonci mají přísloví -*po vítězné bitvě si přitáhni řemínek helmy. Snažil jsem se tím řídit.* V úterý časně ráno jsem byl zpátky ve Washingtonu a strávil celý den s Nanou, dětmi a kočkou Rosií. Ráno začalo tím, že mi děti připravily něco, čemu říkaly „bublkoupel“. Pak už se to jenom zlepšovalo. Nejen že jsem si nepřitáhl řemínek helmy, ale dokonce jsem tu mizernou věc sundal.

Snažil jsem se nemyslet na Sonejiho strašnou smrt a hrozbu, kterou pronesl. Už jsem od něj přežil horší věci. Mnohem horší. Soneji byl mrtvý a zmizel z našich životů. Viděl jsem na vlastní oči, jak si ho peklo bere. Sám jsem ho tam poslal.

Přesto jsem několikrát za celý den zaslechl jeho hlas, jeho varování, jeho výhrůžku.

Zemřeš. Nemůžeš tomu nijak zabránit.

Přijdu si pro tebe, i z hrobu, když, budu muset.

Zavolal mi Kyle Craig z Quantika, aby mi pogratuloval a zeptal se, jak se mi daří. Bylo jasné, že má postranní úmysly. Snažil se mě zatáhnout do případu pana Smithe, ale řekl jsem mu ne. V žádném případě. Chtěl, abych se

sešel s jeho superagentem Thomasem Piercem. Ptal se, jestli jsem četl jeho faxy o Piercovi. *Ne.*

Večer jsem jel k Christině. Věděl jsem, že jsem se rozhodl správně, když jsem odmítl pomoci FBI s panem Smithem. Nezůstal jsem u ní přes noc kvůli dětem, i když jsem mohl. Chtěl jsem. „Slíbils, že mi budeš nablízku, dokud nám nebude aspoň osmdesát,“ řekla, když jsem v noci odjížděl. „Tohle je docela dobrý začátek.“

Ve středu jsem musel do kanceláře, abych uzavřel případ Soneji. Nebyl jsem nadšením bez sebe, že jsem ho zabil, ale byl jsem rád, že to skončilo. Nezbyvalo nic než zatracené papírování.

Z práce jsem se vracel kolem šesté. Byl jsem naladěný na další „bublkoupel“, možná lekci boxu a noc s Christine.

Došel jsem ke dveřím svého domu - a peklo se otevřelo.

KAPITOLA 62

Nana a děti stály přede mnou v obývacím pokoji. S nimi tam byl Sampson, několik mých přátel od policie, sousedi, mé tety, několik strýců a všechny jejich děti. Damon a Jannie zahájili skupinový pokřik na znamení: „Překvapení, tati! Večírek pro tebe!“ Pak se k nim postupně přidali všichni ostatní: „Překvapení, Alexi, překvapení!“

„Kdo je Alex? Kdo je táta?“ hrál jsem mezi dveřmi hlupáka. „Co se to tady kčertu děje?“

Vzadu v místnosti jsem uviděl Christine, nebo alespoň její usmívající se tvář. Zamával jsem na ní, i když me právě objímali a poklepávali mi po ramenou všichni přátelé, co jich jen na celém světě mám.

Zdálo se mi, že se Damon drží trochu stranou, tak jsem ho vzal do náručí (byl to nejspíš poslední rok, kdy jsem to ještě dokázal) a provolávali jsme různá sportovní a bojová hesla, která se k tomu zmatku hodila.

Obvykle není příliš ušlechtilé oslavovat něčí smrt, ale v tomhle případě mi večírek přišel jako skvělý nápad. Byl to dokonalý způsob jak ukončit smutné období plné strachu. Do dveří mezi obývacím pokojem a jídelnou pověsil

někdo velký plakát. Bylo na něm napsáno: *Gratulujeme, Alexi! Víc štěstí v dalším životě. Gary S.!*

Sampson me dovedl do zahrady za dům, kde čekali v záloze další hosté. Sampson měl na sobě pytlovitě kratásy, kanady a tmavé brýle. Na hlavě měl otrhanou kšiltovku a v jednom uchu stříbrnou náušnici. Byl připravený na večírek stejně jako já.

Detektivové z celého Washingtonu se sešli, aby mi srdečně poblahopřáli, ale také aby jedli mé jídlo a pili mé pití.

Šťavnatý kebab a tácy s žebírky byly naaranžované vedle domácího chleba, rohlíků a úctyhodného šiku misek s různými omáčkami. Při pohledu na tu hostinu mi vhrkly slzy do očí. Hliníková vědra přetékala plechovkami s pivem a limonádami. Byly tam čerstvé kukuřičné klasy, pestrobarevný ovocný salát a plná mísa těstovinového salátu.

Sampson mě pevně popadl za paži a křičel mi do ucha, abych ho v tom rámusu nadšených hlasů a Toni Braxtona z cédéčka vůbec slyšel: „Oslavuj, Zlatíčko. Pozdrav se s každým. Budu tady až do zavíračky.“

„Najdu si tě později,“ slíbil jsem mu. „Pěkné boty, pěkné kraťasy, pěkné nohy.“

„Díky, díky, díky. Dostals toho hajzla, Alexi. Udělals dobrou věc. Teď se ta jeho chlupatá prdel škvaří v pekle. Jenom mě mrzí, že jsem tam nebyl s tebou.“

Christine si našla klidné místo pod stromem v rohu zahrady. Povíдалa si s mou oblíbenou tetičkou Tiou a mou švagrovou Cillou. To byla celá ona, stoupnout si až na konec fronty gratulantů.

Políbil jsem Tiu a Cillu a objal Christine. Držel jsem ji a nechtěl pustit. „Díky, že jsi přišla do tohoto blázince,“ řekl jsem. „Ty jsi to nejlepší překvapení ze všech.“

Políbila mě a pak se odtáhla. Myslím, že jsme byli až příliš opatrní, aby nás Damon a Jannie neviděli spolu. Alespoň ne takhle.

„Ale sakra,“ zamumlal jsem. „Podívej tamhle.“

Ti dva malí démoni se na nás *dívali*. Damon se pohoršeně šklebil a Jannie zvedala uznale palec.

„Jsou daleko, daleko napřed,“ řekla Christine a zasmála se. „Dali si to dohromady. Měli jsme to vědět.“

„Proč už nejste nahoře v posteli?“ zavolal jsem na děti. „Je teprv šest, tati,“ odsekla Jannie, ale smála se jako všichni ostatní.

Byl to veselý, uvolněný večírek, kde se každý rychle dostal do správné nálady. Konečně jsem setřásl ze zad přízrak Garyho Sonejiho. Všiml jsem si, že Nana mluví s několika mými přáteli od policie.

Když jsem procházel kolem, zaslechl jsem, co říkala. To byla celá ona.

„Nevím o žádných dějinách, které by vedly od otroctví ke svobodě, ale určitě došlo k vývoji od praku k samopalu,“ vykládala posluchačům z oddělení vražd. Mí přátelé se usmívali a přikyvovali, jako kdyby chápali, co říká, a kam tím míří. Já to chápal. Nana mě naučila myslet.

Pod světly se tančilo na všechno od Marsalise po hip-hop. Dokonce i Nana si několikrát zatančila. Sampson zapálil gril a začal vyrábět kořeněné párky, kuře a další žebírka, která by vystačila pro celý regiment vojska.

Donutili mě, abych něco zahrál, tak jsem dal k lepšímu píseň *Tak nádherná* a potom trochu jazzu.

„Je to hloupá melodie, tati," nakrucovala se Jannie vedle mě, „ale působí na mě tak *uklidňujícím* dojmem."

Zatančil jsem si několik ploužáků s Christine. Slunce zapadlo a začala noc. Dotek našich těl byl stále stejně zázračný, jak jsem si ho pamatoval z Duhového sálu. Mezi mými příbuznými a přáteli byla úžasně uvolněná. Poznal jsem, že si je všechny získala.

Při tanci ve svitu měsíce jsem si zazpíval jednu melodii Seala: *Ne, nikdy nepřezijeme - pokud - nebudeme trochu blázni.*

„Seal by na tebe byl pyšný," pošeptala mi do ucha.

„Hmm. To si piš."

„Jsi fakt dobrý tanečník."

„Asi jako platfusák na ledě," odpověděl jsem. „Kromě toho tancuju jenom s tebou."

Zasmála se a píchla mě do žeber. „Nelži! *Viděla* jsem tě tancovat s Johnem Sampsonem."

„Jo, ale to nic neznamenalo. Dělal jsem to jenom pro laciný sex."

Christine se zasmála a já cítil, jak se jí zatřásl hrudník. Připomnělo mi to, kolik je v ní života. Pamatoval jsem si úplně všechno z naší noci v Duhovém pokoji a pak v Astoru. Zdálo se mi, že ji znám od nepaměti. *Tohle je ta pravá, Alexi.*

„Zítř ráno mám letní školu," svěřila mi nakonec Christine. Bylo už po půlnoci. „Přijela jsem autem. Jsem v pořádku. Většinu času jsem pila jenom dětské koktaily. Užívej si večírek, Alexi." „Jseš si jistá?"

Její hlas byl pevný. „Naprosto. Je mi fajn. Jsem v pohodě. Už musím padat."

Dlouze jsme se políbili, a když jsme zalapali po dechu, rozesmáli jsme se. Doprovodil jsem ji k autu. „Dovol mi aspoň, abych tě odvezl domů," prosil jsem. „Chci to. Trvám na tom."

„Ne, protože pak bych musela nechat auto tady. *Prosím*, bav se. Buď se svými přáteli. Můžeš mě vidět zítra, když budeš chtít. Já bych ráda. Ne neberu jako odpověď.“

Znovu jsme se políbili. Christine pak nasedla do auta a odjela do Mitchellville. Okamžitě mi začala chybět.

KAPITOLA 63

Stále jsem cítil dotek Christinina těla a její parfém Donna Karan a slyšel nádhernou hudbu jejího hlasu. Někdy máte prostě v životě štěstí. Někdy se o vás ten nahoře stará docela dobře. Vrátil jsem se na večírek, který byl v plném proudu.

Několik mých přátel detektivů včetně Sampsona sedělo a dělalo si legraci ze Sonejiho a „andělského chtíče“. „Andělský chtíč“ se říká erekci, kterou mají některé mrtvoly v márnici. Večírek už se dostal až *sem*.

Sampson a já jsme dál pili pivo a jedli žebírka na zadní verandě, i když ostatní byli už dávno pryč.

„To byl pekelnej večírek,“ prohlásil Sampson. „Všechn ten zpěv a tanečky.“

„Byla to fakt paráda. A jsme pořád na nohou - i když sedíme. Cítím se báječně, ale bude mi pěkně mizerně.“

Sampson se ušklíbl. Tmavé brýle mu seděly na nose nějak nakřivo. Velké lokty měl položené na kolenou. O jeho paže nebo nohy by šla zapálit sirka. Možná i o jeho hlavu.

„Jsem na tebe pyšnej, chlape. Všichni jsou na tebe pyšný. Konečně si setřás ze zad tu vodpornou gorilu. Už dlou-

ho jsem tě neviděl takhle se culit. Čím častěj vidám paní Christine Johnsonovou, tím víc se mi líbí.“

Byli jsme na zadní verandě s výhledem na Naninu skalku, její rozkvetlé růže a lilie, stejně jako na zbytky jídla a pití z večírku.

Bylo pozdě. Už bylo zítra. Ta skalka tady byla od doby, kdy jsme byli děti.

„Pamatuješ na to léto, kdy jsme se poprvé potkali?“ zeptal jsem se Johna. „Říkals mi melounová zadnice, což mě štválo, protože to nebyla žádná pravda. I tenkrát jsem měl malý zadek.“

„Pořádně jsme se tady v Nanině zahradě poprali, přímo tamhle u toho šípku. Nechápal jsem, jaks mě mohl přeprat. Nikdo jiný to až do dneška nedokázal. Ani tenkrát jsi nevěděl, kde jsou tvý hranice.“

Usmál jsem se na Sampsona. Konečně si sundal brýle proti slunci. Pokaždé mě překvapilo, jak má citlivé a vřelé oči. „Když mi budeš říkat melounová zadnice, porveme se zase.“

Sampson přikyvoval a usmíval se. Když na to tak přijde, ani já jsem ho pěkně dlouho neviděl smát. Život byl krásný. Nejlepší za dlouhou dobu.

„Ty máš Christine moc rád. Zdá se mi, že sis našel někoho mimořádnýho. Jsem si tím jistej. Boduješ, kámo.“ „Žárlíš?“ zeptal jsem se ho.

„Jo, jasně že žárlím. To si piš. Taky bych rád jednou našel někoho tak hezkýho a milýho. A nebylo by špatný, kdyby to byla ženská. Je mi s tebou fajn, Zlatíčko. Vždycky bylo, i když si měl tu svoji melounovou prdelku. Když to musí bejt, jseš drsňák, ale taky dokážeš dát najevo city. Christine tě má moc ráda. Skoro tak moc jako ty ji.“

Sampson se zvedl z rozvraného schodu na verandu, který potřeboval brzy vyměnit.

„Tak jo, jdu domů. Nebo vlastně k Cee Walkerové. Ta krasavice odešla z večírku trochu dřív, ale byla od té dobroty a dala mi klíč. Ráno se vrátím pro auto. Když nemůžeš ani chodit, neměl bys lízt za volant.“

„To je fakt,“ souhlasil jsem. „Díky za večírek.“

Zůstal jsem sám na schodech na verandu, díval se na Naninu zahradu zalitou měsíčním světlem a culil se jako blázen, který občas jsem, i když asi ne dost často.

Slyšel jsem volat Sampsona. Jeho hluboký hlas se ozýval z ulice.

„Dobrou noc, melounová prdelko.“

KAPITOLA 64

Strhnutím jsem se probudil a přemýšlel, čeho se to bojím, co se to k sakru děje. Moje první myšlenka byla: *dostal jsem infarkt ve vlastní posteli*. V hlavě jsem pořád cítil následky večírku. Srdce mi hlasitě bušilo v hrudníku.

Zdálo se mi, že jsem někde v domě zaslechl hluboké bušení. Ten zvuk byl *blízko*. Znělo to, jako by do podlahy v hale naráželo něco těžkého, možná hůl.

Mé oči si ještě nezvykly na tmu. Čekal jsem na další hluk. Byl jsem vyděšený. Nemohl jsem si vzpomenout, kam jsem večer dal svůj glock. Co mohlo v domě dělat takové rány?

Poslouchal jsem se vší soustředěností, na kterou jsem se zmohl.

Dole v kuchyni vrčela lednice.

Po hlavní silnici přešel vzdálený náklad'ák.

Na tom zvuku, na tom bušení, mi něco nesedělo. *Ozvalo se vůbec něco?* přemýšlel jsem. *Nebyla to jen předzvěst pořádné bolesti hlavy?*

Než jsem si stačil uvědomit, co se děje, vyrostl vedle mé postele stín postavy.

Soneji! Dodržel svůj slib. Je tady v domě!

„Ááááá!“ zařval útočník a máchl po mně nějakou silnou holí.

Pokusil jsem se odkulit, ale mé tělo a mozek nespolupracovaly. Měly za sebou příliš mnoho pití, tance a zábavy.

Ucítil jsem silný úder do ramene. Celé tělo mi zdřevěnělo. Pokusil jsem se vykřiknout, ale nevydal jsem ze sebe ani hlásku. Nemohl jsem se skoro ani pohnout.

Hůl zasvištěla a dopadla znovu - tentokrát mě zasáhla do ledvin.

Někdo se mě snaží umlátit k smrti. Proboha. Vzpomněl jsem si na to bušení. *Šel snad nejdřív do Nanina pokoje? Za Damonem a Jannie? Co se v našem domě stalo?*

Hmátl jsem po něm a podařilo se mi chytit ho za ruku. Tvrdě jsem jí trhl a on znovu zavřeštěl vysokým, ale rozhodně mužským hlasem.

Soneji? To není možné. Viděl jsem ho umírat v tunelu nádraží Grand Central.

Co se to děje ? Kdo je to v mém pokoji ? Kdo je to v našem domě?
„Jannie? Damone?...,” zamumlal jsem konečně, pokusil se je zavolat. „*Nano, Nano?*”

Začal jsem ho drápat po hrudníku a pažích. Nahmátl jsem něco lepkavého, asi mu tekla krev. Právě zápěstí mi ztuhlo. Bojoval jsem teď jen jednou rukou, a moc mi to nešlo.

„Kdo jsi? Co to děláš? *Damone, Damone!*” volal jsem znovu, tentokrát mnohem hlasitěji.

Útočník ustoupil a já spadl na podlahu obličejem dolů. Tvrdě jsem se udeřil do obličeje o podlahu.

Celé tělo mě pálilo. Začal jsem zvracet na koberec.

Pálka, perlík, sochor - nebo co to kčertu bylo - dopadl znovu, zdálo se, že mě přerazil vejpůl. Bolest mě celého spalovala.

Všude po podlaze jsem cítil pach krve. Svě krve? „Říkal jsem ti, že mě nikdy nedokážeš zastavit! Říkal jsem ti to!”

Vzhlédl jsem, uviděl jeho pistoli a zdálo se mi, že poznávám tvář, která se nade mnou rýsovala. *Gary Soneji? Mohl by to být Soneji? Jak je to možné? Vyloučeno!*

Začal střílet. Pochopil jsem, že umírám, a nechtěl jsem zemřít. Chtěl jsem utéct, vidět ještě jednou své děti. Ještě jednou se na ně podívat.

Věděl jsem, že ten útok nedokážu zastavit.

Myslel jsem na Nanu, Jannie, Damona a Christine. Bole!o mě pro ně srdce.

A pak jsem se odevzdal boží vůli.

ČTVRTÁ ČÁST - THOMAS PIERCE

KAPITOLA 65

Matthew Lewis spokojeně řídil svůj autobus při noční směně po East Capitol Street ve Washingtonu. Nepřítomně si hvízdal píseň od Marvinu Gaye *Co se děje*.

Jezdil na téhle trase už devatenáct let a většinou se mu jeho práce líbila. Vyhovovala mu i jeho samota. Lewis byl podle svých přátel a Alvy, která byla jeho ženou už dvacátý rok, vždycky velký myslitel. Byl fanda na historii, zajímal se o řízení státu a také trochu o sociologii. Vytvořil si také vztah ke své rodné Jamaice.

Už několik měsíců poslouchal vzdělávací kazety od společnosti z Virdžinie, která si říkala Teaching Company. Když v pět ráno projížděl po East Capitol Street, zabral se do vynikající přednášky nazvané *Dobry král - role amerického prezidenta od doby deprese*. Někdy zvládl i dvě nebo tři přednášky za noc a někdy si nějakou zvlášť vydařenou přehrál i několikrát.

Koutkem oka zachytil náhlý pohyb. Rychle otočil volantem. Brzdy zakvřlely. Autobus se dostal do smyku a zůstal stát napříč vozovkou. Naštěstí nebyl tou dobou žádný provoz.

Matthew Lewis otevřel dveře a vystoupil. Doufal, že toho, kdo mu skočil do cesty, minul.

Nebyl si ale jistý a měl strach, co by mohl venku najít. Kromě hlasu z jeho pásky v magnetofonu nebylo nic slyšet. Pomyslel si, že je to dost divné, a nevypadá to dobře.

Pak spatřil na ulici ležet starší černou ženu. Měla na sobě modrý pruhovaný župan, který byl rozevřený a byla pod ním vidět červená noční košile. Byla bosa. Srdce se mu divoce rozbušilo.

Přeběhl ulici, aby jí pomohl. Měl pocit, že bude zvracet. Ve světle reflektorů poznal, že noční košile není červená, ale nasáklá jasně rudou krví. Byl to příšerný pohled. Nebyla to ta nejhorší věc, kterou

za ta léta nočních směn viděl, ale zasloužila si jedno z prvních míst na žebříčku.

Žena měla otevřené oči a byla ještě při vědomí. Natáhla k němu křehkou, útlou paži. *To vypadá na domácí násilí, pomyslel si. Nebo možná násilné vloupání.*

„Pomozte nám," zašeptala Nana. „Prosím, pomozte nám."

KAPITOLA 66

Pátá ulice byla zablokovaná a nesměla do ní žádná auta. John Sampson vyskočil ze svého černého nissanu a doběhl zbytek cesty k Alexovu domu. V ulici, kterou tak dobře znal a která byla jako jeho vlastní, kvělely sirény policejních vozů a ambulancí.

Sampson běžel jako nikdy předtím, hnán tím nejzoufalejším strachem svého života. Jeho nohy ztěžka dopadaly na dláždění. Srdce mu div nevyskočilo z hrudníku. Nemohl popadnout dech a byl si jistý, že jestli okamžitě nezastaví, pozvrací se. Kocovina po předchozí noci otupila jeho smysly, ale ne dost.

Na místo stále příjížděla další policejní auta. Sampson se protlačil skrz čumily ze sousedství. Pohrdání, které k nim cítil, nemohlo být silnější. Kamkoliv se podíval, plakali lidé - lidé, které znal, Alexovi přátelé a sousedi. Několikrát zaslechl zašeptat Alexovo jméno.

Když se dostal k povědomému plaňkovému plotu, který ohraničoval pozemek Crossových, uslyšel něco, z čeho se mu obrátil žaludek. Musel se o bílý plot opřít.

„Všichni vevnitř jsou mrtví. Celá rodina Crossových," zakrákorala z davu ženština s podobaným obličejem. Vypa-

dala jako známá postava z televizní šou *Poldové*, sprostá a necitelná.

Otočil se k místu, odkud ta slova přicházela. Zmrazil ženu pohledem, podlezl žlutou policejní pásku a zamířil k místu činu.

Dvěma dlouhými, atletickými kroky překonal přední verandu a skoro narazil do zdravotníků, kteří spěchali s nosítky z obývacího pokoje.

Sampson zůstal stát na verandě jako zasažený bleskem. Nemohl tomu uvěřit. Na nosítkách ležela malá Jannie a vypadala tak malá. Zlomil se v pase a tvrdě dopadl na kolena. Veranda se pod jeho vahou otřásla.

Z úst mu vyšlo hlasité zasténání. Už nebyl silný, už nebyl statečný. Vzlykal a do očí se mu draly slzy.

Když ho uviděla Jannie, rozplakala se. „Strýčku Johně, strýčku Johně," volala ho slabým, nešťastným hláskem.

Jannie není mrtvá, Jannie žije, uvědomil si Sampson. Divže mu ta slova nevylétla z úst. Chtělo se mu zařvat to na čumily venku. *Nechte si svoje zatracené drby a lži!* Chtěl vědět všechno a hned, ale nebylo to možné.

Sampson se sklonil nad svou kmotřenkou Jannie, kterou miloval jako svou vlastní dceru. Její noční košile byla potřísněná krví. Její kovový pach byl tak silný, že se málem znovu pozvracel.

Další krev jí stékala z hlavy mezi copánky. Byla tak hrdá na svoje copánky, na svoje krásné vlasy. *Ach drahý Bože. Jak se tohle mohlo stát?* Vzpomněl si, jak si předchozí večer vesele zpívala.

„Budeš v pořádku, miláčku," pošeptal jí Sampson. Slova se mu zadírala v hrdle jako ostnatý drát. „Za minutku budu zase u tebe. Budeš v pořádku. Jenom si doběhnu nahoru. Hned budu tady. Slibuju."

„A co Damon? A co můj táta?" zafňukala potichu Jannie.

Oči měla vytřeštěné hrůzou, kterou Sampson nedokázal snést. Byla to přece jenom malá holčička. Jak jí tohle mohl někdo udělat?

„Všichni jsou v pořádku, zlatíčko. Jsou v pořádku," pošeptal jí Sampson znovu. Měl sucho v ústech a jazyk jako potažený smírkovým papírem. Stěží ta slova dokázal vyslovit. *Všichni jsou v pořádku, zlatíčko*. Modlil se, aby to byla pravda.

Zdravotníci udělali, co mohli, aby od ní Sampsona odtrhli, a odvezli Jannie do čekající ambulance. Před dům stále přijížděly další sanitky stejně jako policejní auta.

Protlačil se do domu přetékajícího policisty v uniformách a detektivy. Když přišla ta poplašná zpráva, musela se půlka okrsku nahnout do domu Crossových. Nikdy neviděl tolik policistů pohromadě.

Přišel pozdě jako obvykle - *opožděný* John Sampson, jak mu říkal Alex. Přespál u Cee Walkerové a nemohli ho sehnat. Měl vypnutý operátor, aby si odpočinul po večírku - po té velké oslavě.

Někdo věděl, že Alex nebude na stráž, začal Sampson myslet jako detektiv. Kdo to byl? Kdo tohle spáchal?

Co se to tam proboha stalo ?

KAPITOLA 67

Sampson se vyřítil nahoru po úzkých točitých schodech do prvního patra domu. Chtělo se mu překřičet ten randál spojený s počínajícím policejním vyšetřováním, volat Alexovo jméno a vidět ho, jak vychází ze dveří jednoho z pokojů.

Předchozí večer toho vypil přespříliš a stále se motal a podlamovala se mu kolena. Vtrhl do Damonova pokoje a hlasitě zasténal. Chlapce přemísťovali z postele na nosítka. Damon byl tak podobný svému otci, vypadal jako Alex, když byl v jeho věku.

Byl na tom hůř než Jannie. Jednu stranu obličeje měl celou rozbitou. Jedno oko bylo zavřené a opuchlé. Kolem něj byly rudé modřiny. Po celém obličeji měl tržné rány a pohmožděnin.

Gary Soneji zemřel - uhořel na nádraží Grand Central. Tahle hrůza v Alexově domě nemůže být jeho práce.

Ale slíbil, že se to stane!

Sampson zatím nic nechápal. Přál si, aby to byla noční můra, ale věděl, že to tak není.

Detektiv Rakeem Powell ho popadl za rameno a zatřásl jím. „Damon je dobře. Někdo sem přišel a pokusil se

vymlátit z dětí duši. Vypadá to na tvrdý rány pěstí. Nechtěl je zabít, nebo to možná ten zbabělej sráč nemohl dovést do konce. Kdo to má teď poznat. Damon je dobře, *Johne?* Jseš v pořádku?"

Sampson Rakeema netrpělivě odstrčil. „A co Alex? A Nana?"

„Nana dopadla hůř. Našel ji na ulici autobusák a vzal ji k Svatému Tondovi. Byla při vědomí, ale už není nejmladší. Alexe postřelil u něj v pokoji. Jsou tam s ním."

„Kdo je s ním?" zachrptěl Sampson. Nikdy neplakal, ale teď měl plné oči slz. Nemohl je zastavit, nemohl skrýt

„Bože, kdo asi?" zavrtěl Rakeem hlavou. „Lidi od záchranky, FBI. Je tam Kyle Craig."

Sampson se odtrhl od Rakeema Powela a začal si razit cestu do ložnice. *Nikdo v domě není mrtvý - ale Alex byl postřelený. Někdo tam přišel a dostal ho! Kdo to mohl být?*

Sampson se pokusil proniknout do Alexova pokoje, ale zadrželi ho muži, které neznal - od pohledu nejspíš od FBI.

V pokoji je Kyle Craig. Alespoň to věděl. Už je tady FBI. „Vyříd'te Kylovi, že jsem tady," požádal muže ve dveřích. „Vyříd'te Kylovi, že přišel Sampson."

Jeden z agentů nahlédl dovnitř a něco řekl. Kyle vyšel okamžitě ven a prorazil si chodbou cestu k Sampsonovi.

„Kyle, co se sakra stalo?" vypravil ze sebe Sampson. „Kyle, co to má znamenat?"

„Dostal dva zásahy. Kromě toho ho někdo zbil," oznámil Kyle. „Potřebuju s tebou mluvit. Poslouchej mě, jenom *poslouchej*, dobře?"

KAPITOLA 68

Sampson se pokusil skrýt strach, své skutečné city, pokusil se ovládnout zmatek, který měl v hlavě. Ve dveřích do ložnice a v úzké hale se hemžili policisté. Několik jich plakalo. Ostatní k tomu neměli daleko.

Tohle přece nemůže být pravda!

Sampson se odvrátil od ložnice. Měl strach, že to nezvládne. Kyle nepřestával mluvit, ale nedokázal ho sledovat. Nemohl se soustředit na slova agenta FBI.

Zhluboka dýchal, aby potlačil dozvuky šoku. *Byl to přece šok, ne?* Pak mu po tvářích začaly stékat horké slzy. Nevadilo mu, že je Kyle vidí. Bolest v jeho srdci byla tak hluboká, že se nedala snést. Nikdy nic takového ještě nezažil.

„Poslouchej mě, Johně," naléhal Kyle, ale Sampson neposlouchal.

Sampsonovo tělo sklouzlo ztěžka po zdi k zemi. Zeptal se Kyla, jak se sem dostal tak rychle. Kyle mu odpověděl, vždycky měl na všechno odpověď. Sampsonovi stále nedávalo nic smysl, ani jediné slovo.

Díval se někam přes agentovo rameno. Nemohl tomu uvěřit. Za oknem viděl vrtulník FBI. Přistával na volném

pozemku na druhé straně Páté ulice. Všechno bylo čím dál podivnější.

Z vrtulníku vyskočila postava, proběhla sehnutá pod listy rotoru a vyrazila k domu Crossových. Vypadalo to, jako by se vznášela nad polehlou trávou. Byl to štíhlý a vysoký muž se slunečními brýlemi s malými kulatými skly. Dlouhé blond vlasy měl svázané do ohonu. Nevypadal jako od FBI. Bylo na něm rozhodně něco odlišného, na FBI příliš radikálního. Když odstrkoval čumily, tvářil se skoro našťavaně. Vypadal také, jako by měl opravdový zájem o věc.

Tak... co tohle znamená? říkal si Sampson. *Co se to tady děje?*

„Kdo to sakra je?" zeptal se Kyla Craiga. „Kdo to je, Kyle? Kdo je ten vlasatej idiot?"

KAPITOLA 69

Jmenuji se Thomas Pierce, ale tisk mi většinou říká „Doktor“. Kdysi jsem studoval medicínu na Harvardu. Dokončil jsem ji, ale nikdy jsem nedělal v nemocnici, nikdy jsem neléčil lidi. Teď pracuji pro FBI jako odborník na behaviorismus. Je mi třicet tři. Jediné místo, kde bych mohl opravdu vypadat jako doktor, je epizoda *Pohotovosti*.

Časně ráno jsem byl dopraven z ústředí v Quantiku do Washingtonu. Pověřili mě vyšetřováním útoku na doktora Alexe Crosse a členy jeho rodiny. Po pravdě řečeno jsem se do toho případu nechtěl míchat z mnoha důvodů. Hlavní z nich byl fakt, že jsem se už účastnil obtížného vyšetřování, které vyžadovalo veškerou mou energii - případu pana Smithe.

Instinktivně jsem věděl, že na mě někteří lidé budou mít vztek, když se objevím na místě útoku na Alexe Crosse tak brzy. Byl jsem si naprosto jistý, že to budou chápat jako projev kariérismu, i když nic nemůže být vzdálenější pravdě.

Momentálně jsem proti tomu nemohl nic dělat. FBI mě tam chtěla. Proto jsem se rozhodl na to nemyslet nebo se o to alespoň pokusit. Dělal jsem svoji práci, totéž, co by doktor Cross udělal za podobně nešťastných okolností pro mě.

Jednou věcí jsem si ale byl jistý od chvíle, kdy jsem přijel. Věděl jsem, že vypadám stejně šokovaně a zdrceně jako kdokoliv jiný v davu před domem na Páté ulici. Někomu se mohlo zdát, že mám vztek. *Měl* jsem vztek. Má mysl byla také plná chaosu, strachu z neznámého, strachu ze selhání. Příliš mnoho dnů, týdnů, měsíců jsem bojoval s panem Smithem. A teď tohle další šílenství.

Jednou jsem slyšel Alexe Crosse mluvit na profilovém semináři na univerzitě v Chicagu. Udělal na mě dojem. Doufal jsem, že bude žít, ale prognózy byly velmi špatné. To, co jsem zatím slyšel, nedávalo žádný prostor pro naději.

Bylo mi jasné, proč mě k tomu případu tak rychle zavolali. Brutálního útoku na Crosse budou plné noviny a podstatně zesílí tlak na washingtonskou policii a FBI. Byl jsem na Páté ulici proto, abych ten tlak uvolnil.

Když jsem se blížil k malému domku Crossových, cítil jsem nepříjemnou auru, pozůstatek nedávného násilí. Můj šestý smysl signalizoval násilí, ke kterému v tom skromném, mírumilovném obydlí došlo. Přál jsem si, abych mohl být na místě činu sám a v klidu vstřebat jeho atmosféru.

Právě proto mě sem poslali. Obhlédnout místo tragédie. Procítit to, co se tady stalo v časných ranních hodinách. Rychle a efektivně všechno vyhodnotit.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak z domu vychází Kyle Craig. Spěchal jako vždycky. Povzdechl jsem si. *Tak, a už to začíná.*

Kyle rychle přeběhl Pátou ulici. Zastavil přede mnou a potřásl jsme si rukou. Byl jsem rád, že ho vidím. Kyle je chytrý a systematický a je oporou pro ty, kdo s ním pracují.

„Právě odvezli Alexe," řekl. „Zatím se drží."

„Jaká je prognóza, Kyle?" Potřeboval jsem vědět všechno. Byl jsem tam, abych sbíral fakta. Těmi to všechno začíná.

Kyle uhnul pohledem. „Není dobrá. Říkají, že to nepřežije. Jsou si tím jistí."

KAPITOLA 70

Zástupci médií zastavili Kyla a mě, když jsme přicházeli k domu Crossových. Na místě bylo už několik desítek reportérů a kameramanů. Supové nám dokonale zablokovali cestu a nenechali nás projít. Věděli, kdo je Kyle, a možná věděli, kdo jsem já.

„Proč se na vyšetřování podílí FBI?“ překřičel jeden z nich hluk na ulici. Nad hlavami nám přeletěly dva televizní vrtulníky. Podobné tragédie média milovala. „Slyšeli jsme něco o souvislosti s případem Soneji. Je to pravda?“

„Promluví s nimi,“ pošeptal mi Kyle do ucha.

Zavrtěl jsem hlavou. „Stejně o tom budou chtít mluvit se mnou, až zjistí, kdo jsem. Tak ať už to mám za sebou.“

Kyle se zamračil, ale pak pomalu přikývl. Zamířil jsem k tlupě reportérů a snažil se nedat najevo svou netrpělivost.

Zvedl jsem ruku a podařilo se mi některé z nich utiшит. Ze zkušenosti vím, že zástupci médií dají hodně na to, co vidí, dokonce i novináři. Všichni se dívají moc často na filmy. Vizuální signály na ně platí nejlépe.

„Odpovím na vaše otázky,“ nabídl jsem se a věnoval jim slabý úsměv, „jak budu nejlépe umět.“

„První otázka, kdo jste?“ zavolal muž s vypelichanou rezavou bradkou, oblečený jako ze second handu, který stál v první řadě. Vypadal jako novinář na volné noze Thomas Harris, a možná to byl on.

„Snadná odpověď,“ řekl jsem. „Jsem Thomas Pierce. Pracuji pro FBI.“

To reportéry na okamžik utišilo. Ti, kteří nepoznali mou tvář, znali mé jméno. Skutečnost, že jsem byl povolán ke Crossovu případu, byla sama o sobě novinkou. Odevšad mě oslňovaly blesky fotoaparátů, ale na to už jsem byl zvyklý.

„Žije Alex Cross?“ zavolal někdo. Cekal jsem, že tohle bude první otázka, ale tisk je nevyzpytatelný.

„Doktor Cross je naživu. Jak vidíte sem, právě jsem dorazil, takže toho ještě moc nevím. Zatím nemáme žádné podezřelé, žádné teorie,

žádné stopy, prostě nic zajímavého, o čem by se dalo mluvit," prohlásil jsem.

„A co případ pana Smithe," křikla na mě jedna reportérka, domýšlivá osoba s tmavými vlasy. „Dáváte teď pana Smithe k ledu? Jak můžete pracovat na dvou velkých případech současně? Tak jak je to, Doktore?" dodala reportérka a usmála se. Byla zjevně chytřejší, než vypadala.

Pokrčil jsem rameny, zvedl obočí a oplatil jí úsměv. „Žádní podezřelí, žádné teorie, žádné stopy, nic zajímavého," zopakoval jsem. „Musím jít dovnitř. Interview skončilo. Děkuji za pozornost a účast. Víím, že je v případě Alexe Crosse upřímná. Také ho obdivuji."

„Řekl jste obdivuji nebo obdivoval jsem?" vykřikl za mnou jeden reportér.

„Proč vás sem zavolali, pane Pierci? Má s tím něco společného pan Smith?"

Neubránil jsem se překvapenému pohledu. Cítil jsem nepříjemný tlak v žaludku. „Jsem tady proto, že mám občas štěstí. Možná ho budu mít znovu. A teď už se musím dát do práce. Slibuji, že vám dám vědět, jakmile něco zjistíme. Upřímně pochybuji, že na Alexe Crosse zaútočil

minulou noc pan Smith. A řekl jsem *obdivuji*, přítomný čas."

Vzal jsem Kyla za paži a vytáhl ho z davu s sebou. Jakmile jsme té tlupě ukázali záda, usmál se na mě.

„To bylo ztraceně dobré," pochválil mě. „Myslím, že se ti je podařilo parádně zmást."

Pokrčil jsem rameny. „Vzteklí psi s krvavými čenichy. Na Crossově rodině jim nezáleží ani za mák. Vůbec se nezeptali na děti. Edison řekl: *Na všem se najde aspoň miliontina procenta, o které nic nevíme*. Tisk tohle nechápe. Chtějí mít všechno černobílé. Zaměňují zjednodušování za pravdu."

„To platí i o washingtonské policii," podotkl Kyle. Možná mě chtěl přátelsky varovat. „Tohle je pro ně citlivá chvíle. Tamhle na verandě je detektiv John Sampson. Je to Alexův přítel. Vlastě Alexův nejbližší přítel."

„Skvělé," zamumlal jsem. „Přesně ten člověk, kterého právě teď nechci vidět."

Podíval jsem se na detektiva Sampsona. Vypadal jako bouřka na spadnutí. Nechci tady být. *Nic z tohohle nechci a nepotřebuju.*

Kyle mi poklepal na rameno. „Potřebujeme tě tady. Soneji slíbil, že se tohle stane," řekl mi náhle. „Předpověděl to."

Vytřeštil jsem na Kyla Craiga oči. Odpálil tu bombu se svým obvyklým lhostejným pohledem, jakoby mimochodem.

„Opakuj to? Jak že to bylo?"

„Gary Soneji varoval Alexe, že ho dostane i po smrti. Soneji prohlásil, že ho nic nezastaví. Vypadá to, že plní své sliby. Chci, abys mi zjistil jak. Řekni mi, jak to Soneji udělal. Proto jsi tady, Thomasi."

KAPITOLA 71

Nervy jsem měl napjaté k prasknutí. Soustředil jsem se tak, že to skoro bolelo. Nemohl jsem uvěřit, že jsem tady ve Washingtonu a podílím se na tomhle případu. *Řekni mi, jak to Soneji udělal. Řekni mi, jak se to mohlo stát.* To bylo vše, co jsem musel udělat.

Tisk měl v jedné věci pravdu. Je fér říct, že mě FBI využívá pro řešení komplikovaných případů. Měl bych být zvyklý na brutální zločiny, ale nejsem. Přivolávají příliš mnoho vzpomínek na Isabelu. *Na Isabelu a mě. Na jiné místo a čas, jiný život.*

Mám šestý smysl, na kterém není nic nadpřirozeného. Je to jen tím, že umím zpracovat informace lépe než většina lidí, lépe než většina policistů. Dokážu věci velmi silně procítit a některé z mých pocitů byly užitečné nejen pro FBI, ale také pro Interpol a Scotland Yard.

Mé metody se ale radikálně liší od proslulých postupů FBI, která věří na formalistické vyšetřování, při kterém není brán ohled na pocity a tušení. Já věřím na co nejširší využití instinktů ve spojení s exaktní vědou.

I když jsme s FBI naprosté protipóly, budiž jí přičteno k dobru, že mě stále využívá. Bude to tak, dokud něco

pořádně nezkažím, což se může stát každým okamžikem. Jako právě teď.

Tvrdě jsem pracoval v Quantiku na zprávě o vyšetřování případu pana Smithe, když přišla zpráva o útoku na Crosse. Vlastně jsem v Quantiku nepobyl ani den, protože jsem se právě vrátil z Anglie, kde Smith pokračoval ve svém vražedném řádění.

A teď jsem byl ve Washingtonu, v oku uragánu, který se rozpoutal na místě útoku na Crossovu rodinu. Podíval jsem se na hodinky, TAG Heuer 6000, které jsem dostal od Isabely, jediný pozemský majetek, na kterém mi opravdu záleželo. Bylo několik minut po osmé, když jsem vstoupil na Crossův pozemek. Poznamenal jsem si ten čas. Něco mi na něm vadilo, ale nebyl jsem si ještě jistý co.

Zastavil jsem se u otlučené sanitky. Na střeše jí blikal maják a zadní dveře byly otevřené. Nahlédl jsem dovnitř a uviděl chlapce - musel to být Damon Cross.

Chlapec byl šeredně potlučený. Obličej a ruce měl od krve, ale byl při vědomí a mluvil potichu se zdravotníky, kteří se mu snažili ulevit.

„Proč ty děti nezabil? Proč je jenom zmlátil?“ řekl Kyle. Napadlo nás to současně.

„Nešlo by mu to od srdce,“ vypadla ze mě první věc, která mě napadla, první *pocit*, který jsem měl. „Byl nucen udělat symbolické gesto, ale nic víc.“

Otočil jsem se ke Kylovi. „Já nevím, Kyle. Možná byl vyděšený. Možná měl strach, že vzbudí Crosse.“ Všechny tyhle myšlenky mi vířily hlavou současně. *Bylo to, jako bych se na okamžik s útočníkem setkal.*

Pohlédl jsem na starý Crossův dům. „Dobře, pojďme do ložnice, jestli ti to nevadí. Chci ji vidět dřív, než ji technici obrátí vzhůru nohama. Potřebuju vidět pokoj Alexe Crosse. Nevím co, ale něco je tady zatraceně v nepořádku. Tohle určitě neudělal Gary Soneji nebo jeho duch.“

„Jak to víš?“ Kyle mě vzal za paži a podíval se mi do očí. „Jak si můžeš být tak jistý.“

„Soneji by zabil obě děti i babičku.“

KAPITOLA 72

Celá ložnice byla potřísněná krví Alexe Crosse. Viděl jsem, že kulka vyletěla oknem a jeho postelí. Průstřel skla byl čistý a radiální linie rovné. Střelec vypálil ze stoje přímo přes postel. Udělal jsem si první poznámky a rychlý náčrtek malé, prostě zařízené místnosti.

Byl tam další „důkaz“. Blízko sklepa byl nalezen otisk podrážky. Policie pracovala na portrétu útočníka. Kolem půlnoci byl v převážně černošském okolí spatřen bílý muž. Na okamžik jsem byl skoro rád, že mě sem z Virdžinie vytáhli. Bylo zde tolik dat, která bylo třeba zpracovat. Postel, kde Cross zřejmě spal na prošívané dece. Fotografie dětí na stěnách.

Cross byl převezen do nemocnice svatého Antonína, ale jeho ložnice byla nedotčená, přesně tak, jak ji útočník opustil.

Nechal místnost takhle schválně? Byl to pro nás první vzkaz ?

Jistě že byl.

Prošel jsem papíry, které ležely na Crossově malém psacím stole. Byly to poznámky o Garym Sonejim. Útočník se jich ani nedotkl. Bylo to důležité?

Někdo pověsil na zeď nad stolem krátkou báseň: *Bohatství každý hřích skryje / co v nahotě chudoby do očí bije.*

Cross měl rozečtený román *Tlak*. Kniha byla založená kouskem linkovaného papíru, na kterém stálo: *Napiš talentované autorce a pochval jí její skvělou knihu!*

Doba, kterou jsem strávil v ložnici, utekla jako mžiknutí oka. Vypil jsem několik šálků kávy. Vzpomněl jsem si na repliku z notoricky známého seriálu *Twin Peaks: Proklatě dobrá káva, a horká!*

Byl jsem v Crossově ložnici asi hodinu a půl, zabraný do prohlídky místa činu. Navzdory původní nechuti mě případ zaujal. Byla to ohavná, znepokojující a velmi složitá záhada. Všechno v tom případě bylo podivné a neobvyklé.

Kroky na chodbě mě vytrhly ze soustředění. Dveře ložnice se náhle rozlétly a uhodily do zdi.

Dovnitř strčil hlavu Kyle Craig. Vypadal vyděšeně. Jeho obličej byl bílý jako křída. Něco se muselo stát. „Musím hned odjet! Alexovi se zastavilo srdce!"

KAPITOLA 73

Půjdu s tebou," řekl jsem Kylovi. Poznal jsem, že Kyle zoufale potřebuje společnost. Chtěl jsem vidět Alexe Crosse, než zemře, pokud se to má stát. Všechno tomu nasvědčovalo.

Cestou ke svatému Antonínovi jsem jemně vyzvěděl od Kyle, jaký je rozsah Crossových zranění a péče v nemocnici. Zeptal jsem se ho také, co zavinilo zástavu srdce.

„Vypadá to na velkou ztrátu krve. V ložnici je jí spousta. Je na posteli, na podlaze, na zdech. Soneji byl krví posedlý, je to tak? Zaslechl jsem to v Quantiku dneska ráno před odletem."

Kyle chvíli mlčel a pak mi položil otázku, kterou jsem očekával. Někdy jsem jasně o krok nebo dva napřed v konverzaci.

„Nechybí ti někdy, že už nejsi doktor?"

Zavrtěl jsem hlavou a trochu se zamračil. „Opravdu ne. Když zemřela Isabella, něco se ve mně zlomilo. Nikdy už nebudu jako dřív, Kyle, aspoň myslím. Nemohl bych teď být doktor. Nechce se mi uvěřit, že by se někdo mohl uzdravit."

„To je mi líto," zašeptal vážně.

„A mně je líto tvého přítele. Je mi líto Alexe Crosse," řekl jsem mu.

To jaro roku 1993 jsem právě dokončil studium na lékařské fakultě Harvardské univerzity. Stoupal jsem závratnou rychlostí vzhůru, když byla ve svém bytě v Cambridgi zavražděna žena, kterou jsem miloval víc než vlastní život. Isabella Calaisová byla má milenkka a nejlepší přítelkyně. Byla jednou z prvních obětí pana Smithe.

Po vraždě jsem se už neobjevil v Massachusettské všeobecné nemocnici, kam mě přijali jako internistu. Ani jsem jim nezavolaal. Věděl jsem, že se nebudu nikdy věnovat medicíně. Můj život skončil s Isabelliným, nebo jsem si to alespoň myslel.

Osmnáct měsíců po její vraždě jsem nastoupil u FBI, do oddělení zabývajícího se lidským chováním. Přesně to jsem chtěl a potřeboval dělat. Jakmile jsem se přesvědčil o svých schopnostech, požádal jsem, aby mě přidělili k případu pana Smithe. Mí nadřízení se tomu nejprve bránili, ale pak to vzdali.

„Možná jednoho dne změníš názor," podotkl Kyle. Cítil jsem, že tomu opravdu věří. Kyle rád věří, že každý myslí a chová se podle „perfektně jasné logiky a s minimem emocionální přítěže".

„Myslím, že ne," odpověděl jsem, aniž by to vyznělo, jako bych se chtěl hádat. „Ale kdo ví?"

„Možná až konečně dostaneš pana Smithe," trval na svém.

„Pak možná," připustil jsem.

„Nemyslíš si, že Smith...," začal, ale pak tu nesmyslnou myšlenku, že by Smith mohl být zapletený do útoku na Crosse, zavrhl.

„Ne," řekl jsem. „Nemyslím. Smith to nemohl udělat. Kdyby ano, byli by všichni mrtví a rozčtvrcení."

KAPITOLA 74

V nemocnici svatého Antonína jsem se začal chovat, jak se na Doktora sluší. Nevadilo mi pracovat v nemocnici a uvažovat o tom, jaké to mohlo být. Snažil jsem se zjistit co nejvíce o stavu Alexe Crosse a jeho šancích na přežití.

Lékaři a sestry byli překvapení, že toho vím tolik o traumatu a střelných ranách, ale nikdo se nevyptával, proč to tak je. Měli plné ruce práce se záchranou Crossova života. Léta v té nemocnici pracoval jako dobrovolník a nikdo nemohl dopustit, aby zemřel. Dokonce i vrátní ho měli rádi a vážili si ho. Říkali mu „zdravotní bratr“.

Dozvěděl jsem se, že zástava srdce byla způsobena ztrátou krve, jak jsem předpokládal. Podle sloužícího lékaře prošel Cross těžkou zástavou několik minut po té, co ho dovezli na ARO. Jeho krevní tlak klesl nebezpečně nízkou -na 60/0.

Prognóza zněla, že nejspíš zemře během nezbytné operace, která měla napravit rozsáhlá vnitřní zranění, ale bez které by zemřel zcela jistě. Čím víc jsem slyšel, tím víc jsem si byl jistý, že mají pravdu. Hlavou mi proběhlo jedno staré rčení mé matky: *Kéž se jeho duše vznese do nebes dřív, než ďábel zjistí, že zemřel.*

Kyle mě našel v davu na chodbě ve třetím patře nemocnice. Hodně místních zaměstnanců znalo Alexe Crosse osobně. Byli všichni viditelně nešťastní, že mu nemohou pomoci. Nedokázal jsem odolat smutku, který v nemocnici zavládl, o to spíš, že jsem byl předtím sám v domě Crossových.

Kyle byl stále bledý a čelo pokryté potem měl plné vrásek. Nepřítomně hleděl do nemocniční chodby. „Tak co jsi zjistil? Víš, žeš tady šmejdil.“ Právem mě podezíral, že už jsem provedl své minivýšetřování. Znal můj styl práce, dokonce i mé motto: *Nic nepředpokládej, na všechno se ptej.*

„Právě ho operují. Nepředpokládají, že by to zvládl,“ sdělil jsem mu tu špatnou zprávu bez zbytečného sentimentu tak, jak to vždycky chtěl. „To si myslí doktoři. Ale co můžou doktoři vědět?“

„Myslíš si to taky?“ zeptal se mě Kyle.

Zornice jeho očí se zmenšily na malé černé tečky. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak trpět. Pro Kyla nebylo typické dávat najevo své city. Pochopil jsem, jak si jsou s Crossem blízcí.

Vzdychl jsem a zavřel oči. Přemýšlel jsem, jestli mu mám říct, co si opravdu myslím. Pak jsem oči otevřel a odpověděl: „Možná pro něj bude lepší, když to nezvládne. Kyle.“

KAPITOLA 75

Pojď se mnou," řekl a táhl mě za sebou. „Chci, aby ses s někým seznámil. Pojď." Následoval jsem Kyla do pokoje ve druhém patře. Pacientkou tam byla stará černoška.

Hlavu měla obtočenou obvazy tak, že to připomínalo turban, zpod kterého vyklouzlo několik pramenů šedých vlasů. Náplasti zakrývaly odřeniny v obličejí.

Měla napojené dvě kapačky, jednu z krví a jednu s výživou a antibiotiky. Byla napojená na EKG.

Podívala se na nás jako na vetřelce, ale pak poznala Kyla.

„Jak je na tom Alex?" zeptala se chraptivým hlasem, který se blížil šepotu, ale přesto zněl pevně. „Nikdo mi tady neřekne pravdu. Co ty, Kyle?"

„Právě ho operují, Nano. Dokud neskončí, nic se nedozvíme," odpověděl Kyle, „a možná ani potom."

Zena přimhouřila oči a smutně zavrtěla hlavou.

„Chtěla jsem slyšet pravdu. To si snad zasloužím. Takže, *jak je na tom Alex?* Kyle, žije ještě?"

Kyle si hlasitě povzdychl. Byl to podivný, smutný zvuk. On a Alex Cross spolu dlouhá léta pracovali.

„Alexův stav je mimořádně kritický," řekl jsem potichu. „To znamená..."

„Vím, co znamená 'kritický'," skočila mu do řeči. „Učila jsem sedmačtyřicet let na základní škole. Angličtinu, dějepis, algebru."

„Je mi to líto," omluvil jsem se. „Nemyslel jsem to zle." Na několik vteřin jsem se odmlčel a pak pokračoval:

„Vnitřní orgány jsou potřhané a rány nejspíš silně kontaminované. Nejvážnější poranění má v břišní dutině. Kulka prošla játry a zjevně zasáhla jaterní arterií. Tak mi to řekli. Pak kulka uvízla blízko žaludku, kde teď tlačí na páteř."

Trhla sebou, ale poslouchala pozorně. Napadlo mě, že jestli je Cross alespoň z části tak silný jako jeho babička a má její silnou vůli, musí být výjimečný detektiv.

Pokračoval jsem:

„Kvůli poškození arterie došlo k vážné ztrátě krve. Obsah žaludku a tenkého střeva by mohl být zdrojem infekce. Je zde nebezpečí zánětu břišní dutiny - peritonitidy a možná i pankreatidy. Obojí je smrtelné. Střelná rána je *zranění*, infekce je *komplikace*. Druhá kulka mu prošla levým zápěstím, ale minula tepnu a vyšla ven, aniž by rozdrtila kost. To je všechno, co zatím víme. To je pravda."

Zarazil jsem se. Ani na okamžik jsem z ženy nespustil oči a ona se nepřestala dívat na mě.

„Děkuju," zašeptala rezignovaně. „Oceňuju, že jste ke mně byl upřímný. Pracujete tady v nemocnici jako lékař? Mluvíte, jako byste jím byl."

Zavrtěl jsem hlavou. „Nejsem lékař. Jsem od FBI, ale vystudoval jsem medicínu."

Podívala se na mě s novým zájmem. Vycítil jsem, že má obrovskou zásobu vnitřní síly. „Alex je doktor a detektiv."

„Já jsem také detektiv," řekl jsem.

„Já jsem Alexova babička Nana. Jak se jmenujete?"

„Thomas," představil jsem se. „Jmenuji se Thomas Pierce."

„Děkuju, že jste mi řekl pravdu."

KAPITOLA 76

Paříž, Francie

Policie by to nikdy nepřiznala, ale *pan Smith ovládl Paříž. Prolétl městem jako tajfun a jen on věděl proč.* Zpráva o jeho děsivém útoku se rozšířila po bulváru Saint-Michel a pak okolo rue de Vaugirard. Nikdo nečekal, že by se v luxusním šestém okrsku mohlo stát něco takového.

Módní obchody na bulváru Saint-Michel lákaly jak turisty, tak Pařížany. Blízko byl Pantheon a nádherné Jardin du Luxembourg. Nikdo nečekal, že by tam mohlo dojít k hroznému vraždě.

Prodáváci z luxusních obchodů byli první, kdo opustili svá místa a spěchali k číslu 11 na rue de Vaugirard. Chtěli vidět pana Smithe, nebo alespoň jeho dílo. Chtěli vidět takzvaného vetřelce na vlastní oči.

Obchody s módním oblečením a kavárny opustili zákazníci i majitelé. Pokud nevyrazili přímo na rue de Vaugirard, zůstali aspoň tam, kde stála černobílá policejní auta a vojenský autobus. Vysoko nad místem činu poletovali holubi, jako by sami chtěli vidět známého zločince.

Naproti Saint-Michel stála Sorbona se svou kaplí, obrovskými hodinami a terasou, dlážděnou kočičími hlavami. Hned před ní parkoval druhý autobus plný vojáků. Studenti procházeli po rue Champollion a pozorovali ho. Úzká ulice byla pojmenována po Jean-Francoisi Champollionovi, francouzském egyptologovi, který rozluštil egyptské hieroglyfy.

Policejní inspektor René Girard se zamračil, když zastavil na rue Champollion a uviděl ten dav. Girard tu davovou posedlost panem Smithem chápal. Byl to strach z neznámého, hlavně strach z náhlé, nečekané smrti, který vyvolával lidský zájem o ty bizarní vraždy. Pan Smith si získal proslulost, protože jeho akce byly naprosto nepochopitelné. Opravdu to vypadalo, jako by byl „vetřelec“.

Inspektor přejížděl zrakem po okolí. Spatřil elektronickou reklamní tabuli, která visela na Lycée St Louis. Dnes nabízela *Tour*

de France Femina a také něco, čemu říkali *Formation d'artristes*. Další šilenství, pomyslel si a cynicky se zasmál.

Všiml si pouličního malíře, který rozjímal nad svým dílem nakresleným křídou na chodníku. Policejního poplachu si nevšímal. To samé by se dalo říct o tulačce, která si ve vodotrysku myla nádobí od snídaně.

Plus pro oba. Právě prošli Girardovým testem normálnosti v moderním světě.

Když stoupal po šedivých kamenných schodech, které vedly k modrým domovním dveřím, byl v pokušení obrátit se k davu čumilů, natěsnaných na rue de Vaugirard, a zařvat: „Vraťte se ke své nádeničině a svým malým životům. Zajděte si na umělecký film v Cinéma Champollion. Tohle tady nemá s vámi nic společného. Smith si vybírá jenom zajímavé a hodnotné vzorky - takže vy se nemusíte ničeho bát.”

Toho rána bylo hlášeno zmizení vynikajícího chirurga z L'École Pratique de Médecine. Jestli pan Smith dodrží své zvyky, najde se lékař za několik dní mrtvý a rozčtvrcený. Přesně tak to bylo s ostatními oběťmi. Bylo to jediné, co všechny vraždy spojovalo. *Zabití rozčtvrcením.*

V nákladně zařízeném chirurgově bytě Girard kývl na pozdrav dvěma policistům a jednomu inspektorovi s nižší hodností. Bylo to nádherné místo s výhledem na Sorbonu, plné starožitného nábytku a uměleckých děl.

No, zlatý chlapec z L'École Pratique de Médecine pořádně narazil. Situace vypadala pro doktora Abela Santa velice bezútěšné.

„Nic, žádné známky souboje?” zeptal se Girard nejbližšího policisty.

„Ani stopa, stejně jako v ostatních případech. Ale ten bohatý parchant je pryč. Zmizel a má ho pan Smith.”

„Nejspíš je ve Smithově kosmické lodi,” podotkl druhý policista, mladý muž s delšími rezavými vlasy a módními slunečními brýlemi.

Girard se otočil jako na obrtlíku. „Vy! Vypadněte odsud! Přijďte se k těm šilencům na ulici a pitomým holubům. Přál bych si, aby pan Smith vzal do své kosmické lodi věs, ale obávám se, že má příliš vysoké nároky.”

Když řekl svoje a vyhodil provinilého policistu, začal se inspektor zabývat dílem pana Smithe. Musel o tom napsat zprávu. Musel tomu šílenství nějak přijít na kloub. Celá Francie a celá Evropa čekala na nejnovější zprávy.

KAPITOLA 77

Velitelství FBI ve Washingtonu leží na Pennsylvania avenue mezi devátou a desátou ulicí. Čas od čtyř do sedmi mně a několika dalším zvláštním agentům včetně Kyla Craiga zabral PACHSOS. PACHSOS je *parta chlapů sedících okolo stolu*. V konferenční místnosti Strategického centra jsme probírali útok na Crosse.

V sedm večer jsme se dozvěděli, že Alex Cross první operaci přežil. Okolo stolu zavládlo nadšení. Řekl jsem Kylovi, že bych se chtěl vrátit do nemocnice svatého Antonína.

„Musím Alexe Crosse navštívit," odpověděl jsem mu. „Potřebuji ho vidět, i když nemůže mluvit, bez ohledu na to, v jakém je stavu."

Za dvacet minut jsem byl ve výtahu, který stoupal do pátého patra nemocnice svatého Antonína. Celé poschodí vypadalo celkem ponuře, což bylo částečně i mimořádnými okolnostmi.

Vstoupil jsem do soukromého pokoje uprostřed chodby. Přišel jsem pozdě. U Crosse už někdo byl.

U lůžka svého přítele bděl detektiv John Sampson. Sampson byl velký a silný, měřil skoro dva metry, ale vypadal

hrozně unaveně, jako by se měl vyčerpáním každou chvíli zhroutit.

Sampson se na mě konečně podíval, pokývl hlavou a obrátil svou pozornost zpět k doktoru Crossovi. V očích měl podivnou směs vzteku a smutku. Vycítil jsem, že ví, co se tady stane.

Alex Cross byl připojený na tolika přístrojích, že pohled na něj musel každého šokovat. Věděl jsem, že mu je něco přes čtyřicet, ale vypadal mladší. To byla jediná dobrá zpráva.

Prostudoval jsem tabulku v nohách jeho postele. Utrpěl velkou ztrátu krve jako následek protržení radiální arterie. Přestala mu fungovat játra, měl spoustu pohmožděnin, hematomů a tržných ran. Měl otravu krve a vážnost jeho zranění mu nedávala šanci na přežití.

Alex Cross byl v bezvědomí. Dlouho jsem se díval do jeho hnědých očí. Jaká tajemství se tam skrývají? Co ví? Viděl tvář svého útočníka? *Kdo ti to udělal? Soneji to nebyl. Kdo se odvážil vstoupit do tvé ložnice ?*

Nemohl mluvit a jeho oči nic neviděly. Neměl tušení, že jsem tam já a detektiv Sampson. Nejspíš by Sampsona ani nepoznal. Smutné.

Doktoru Crossovi se u svatého Antonína dostalo skvělé péče. Poraněné zápěstí bylo ovázané a upevněné na hrazdě. Dostával kyslík průsvitnou hadicí, napojenou na kohout ve zdi. Moderní monitor zobrazoval údaje o jeho pulsu, teplotě, krevním tlaku a EKG.

„Proč ho nenecháte na pokoji?“ promluvil po několika minutách konečně Sampson. „Proč nás tady nenecháte o samotě? Pomocť mu nemůžete. Odejděte, prosím.“

Přikývl jsem, ale ještě několik vteřin jsem se díval Alexi Crossovi do očí. Bohužel mi nemohl nic říct.

Odešel jsem a nechal Crosse a Sampsona samotné. Napadlo mě, jestli Alexe Crosse ještě někdy uvidím. Pochyboval jsem o tom. Nevěřím na zázraky.

KAPITOLA 78

V noci jsem měl jako obvykle plnou hlavu pana Smithe a kromě toho se mi tam usadil i Alex Cross a jeho rodina. Stále jsem si vybavoval různé momenty z nemocnice a domu Crossových. Kdo se to Vplížil do domu? Koho tím Gary Soneji pověřil? Tak nějak to muselo být.

Ony překrývající se záblesky se vymkly mé kontrole. Vůbec se mi ten pocit nelíbil a nevěděl jsem, jestli za těchto stresujících, skoro klaustrofobických okolností, dokážu vést obě vyšetřování.

Právě jsem strávil pekelných čtyřiaadvacet hodin. Přiletěl jsem z Londýna do Spojených států. Přistál jsem na Národním letišti ve Washingtonu a odjel do Quantika ve Virdžínii. Pak mě převezli zpátky do Washingtonu, kde jsem až do deseti do večera luštil záhadný útok na Crosse.

Aby bylo ještě hůř, pokud to vůbec šlo, zjistil jsem, že nemůžu ve svém pokoji v hotelu Hilton & Towers usnout. Myšlenky se mi divoce honily hlavou a bránily mi ve spánku.

Pracovní hypotézy, které jsem večer slyšel od vyšetřovatelů FBI, se mi nelíbily. Byli svázaní rutinou - byli jako

pomalí studenti, kteří hledají odpověď na stropě třídy. Na většinu policejních vyšetřovatelů platila Einsteinova ostrá definice nesmyslnosti, kterou jsem poprvé slyšel na Harvardu: *Nekonečné opakování stejného postupu s nadějí v nové výsledky.*

Stále jsem se v myšlenkách vracel do pokoje, kde došlo k brutálnímu útoku na Alexe Crosse. Něco jsem hledal -ale co to bylo? Viděl jsem zdi, záclony, ložní prádlo a koberec, všechno potřísněné jeho krví. *Co mi tam chybí?*

Nemohl jsem usnout.

Zkusil jsem práci jako sedativum. Většinou to fungovalo. Už dříve jsem začal pracovat na poznámkách a náčrtcích z místa činu. Vstal jsem a udělal několik dalších. Notebook jsem měl po ruce. Nepřestal mě bolet žaludek a v hlavě mi stále bušilo.

Naklepal jsem: *Mohl by být Gary Soneji stále naživu? Zatím nic nevylučuj, ani tu nejabsurdnější možnost.*

Bude-li třeba, exhumovat Sonejiho tělo.

Přečti si Crossovu knihu ~ Příchod pavouka.

Navštiv vězení v Lortonu, kde Soneji seděl.

Po hodině práce jsem počítač odsunul. Byly skoro dvě ráno. V hlavě mi hučelo, jako bych měl hroznou rýmu. Pořád jsem nemohl usnout. Ve třiatřiceti jsem se začínal cítit jako stařec.

Pořád jsem měl před očima zakrvácenou ložnici v domě Crossových. Nikdo si nedokáže představit, jaké to je žít ve dne v noci s takovou představivostí. Viděl jsem Alexe Crosse - tak, jak vypadal v nemocnici svatého Antonína. Pak jsem si vzpomněl na oběti pana Smithe, jeho „pokusné objekty“, jak jim říkal.

Přehrával jsem si ty strašné scény pořád dokola. Vždycky vedly na stejné místo, ke stejnému závěru.

Viděl jsem jinou ložnici. V bytě v Cambridge v Massachusetts, ve kterém jsem bydlel s Isabellou.

Naprosto jasně jsem viděl, jak oné strašné noci běžím chodbou. Pamatoval jsem si, jak mi srdce bušilo v krku

jako sevřená pěst. Pamatoval jsem si každý krok, všechno, co jsem cestou viděl.

Nakonec jsem spatřil Isabellu a pomyslel si, že to musí být sen, hrozná noční můra.

Isabella byla v posteli. Věděl jsem, že je mrtvá. Řezničinu, které jsem byl svědkem, by nepřežil nikdo.

Isabella byla ve svých třiaadvaceti letech brutálně zavražděna. Zemřela v rozkvětu života, dříve, než se mohla stát matkou, manželkou a antropoložkou, jak o tom vždy snila. Nemohl jsem si pomoci, nemohl jsem zastavit. Sklonil jsem se nad tím, co z Isabelly zbylo.

Jak bych mohl kdy zapomenout na něco takového? Jak bych mohl ten pohled vymazat ze své paměti?

Na to byla jednoduchá odpověď: Není to možné.

KAPITOLA 79

Byl jsem znovu na lovu, na nejpouštěnější cestě na světě. Za poslední čtyři roky od Isabelliny smrti toho z mého původního já moc nezbylo.

Jakmile jsem se ráno probudil, zavolal jsem do nemocnice svatého Antonína. Alex Cross byl naživu, ale v kómatu. Jeho stav byl považován za mimořádně kritický. Přemýšlel jsem, jestli je Sampson stále u něj. Podezíral jsem ho, že ano.

Okolo deváté ráno jsem byl zpátky v Crossově domě. Potřeboval jsem podrobněji prozkoumat místo činu, shromáždit všechna fakta, všechny útržky a fragmenty. Snažil jsem si srovnat v hlavě všechno, co jsem v téhle rané fázi vyšetřování věděl. Připomnělo mi to heslo, které bylo často slyšet v Quantiku: *Každá pravda je poloviční, a možná ani to ne.*

Ďábelský duch vstal z hrobu a zaútočil na známého policistu a jeho rodinu v jejich vlastním domě. Onen duch varoval doktora Crosse, že se to stane a není možné tomu nijak zabránit. Byla to ta nejkrutější a nejefektivnější pomsta.

Z nějakého důvodu se ale útočníkovi nepodařilo Crosse zabít. Tahle část celé záhady mi ležela v hlavě nejvíc. To byl klíč!

Těsně před jedenáctou ráno jsem se ocitl ve sklepě Crossova domu. Požádal jsem policii a FBI, aby se tam jejich technici nepletli, dokud nedokončím vlastní vyšetřování. Můj sběr dat byl přesný a metodický proces.

Útočník (nebo útočnice?) se skrýval v suterénu, zatímco nahoře a na zahradě probíhal večírek. Blízko vchodu do sklepa byl nalezen neúplný otisk podrážky. Měla velikost devět. Nebylo to nic, čeho bychom se mohli chytit, alespoň pokud pachatel nechtěl, abychom tu stopu našli.

Jedna věc mi došla hned. *Garyho Sonejiho v mládí zamykali do sklepa. Byl vyloučen z rodinných aktivit, které probíhaly nahoře v domě. Přesně jako tady v Crossově domě.*

Útočník se rozhodně ukrýval ve sklepě. To nemohla být náhoda.

Věděl o Sonejiho výhrůžce? Byla to pekelně znepokojující možnost. Zatím jsem se nepřiklonil k žádné teorii nebo předběžnému

závěru. Potřeboval jsem nejdříve nasbírat co nejvíce faktů. Možná proto, že jsem vystudoval medicínu, jsem přistupoval ke každému případu jako k vědeckému výzkumu.

Nejdřív posbírejte všechna fakta. Fakta jsou vždy na prvním místě.

Ve sklepě bylo ticho a já mohl soustředit veškerou pozornost na své okolí. Snažil jsem se představit si útočníka, jak se tam krčil a nad ním probíhal večírek, a potom, když celý dům ztichl a Alex Cross šel konečně spát.

Ten útočník byl zbabělec.

Nebyl rozzuřený. Jednal chladnokrevně.

Nespáchal ten zločin v pominutí smyslu.

Veřelec zaútočil nejprve na děti, ale nezabil je. Ztloukl Alexovu babičku, ale ušetřil její život. *Proč?* Jen Alex Cross měl zemřít, a ani to se zatím nestalo.

Selhal snad útočník? A kde je teď?

Je stále ve Washingtonu? Pozoruje právě teď Crossův dům? Nebo je v nemocnici svatého Antonína, kde policie hlídá Alexe Crosse?

Když jsem míjel stará kamna na uhlí, všiml jsem si, že jejich kovová dvířka jsou pootevřená. Otevřel jsem je rukou s kapesníkem a podíval se dovnitř. Špatně jsem viděl a vytáhl malou baterku. Bylo tam několik centimetrů světla šedého popela. Někdo tam v poslední době něco spálil, možná noviny nebo časopis.

Proč rozdělával oheň uprostřed léta? přemýšlel jsem.

Na pracovním stole u kamen ležela malá lopatka. Vzal jsem si ji, abych jí prohrabal popel.

Opatrně jsem škrábal po dně kamen.

Zaslechl jsem cinknutí kovu o kov.

Nabral jsem popel na lopatku a vytáhl ji ven. Něco v popelu bylo. Bylo to tvrdé a těžké. Nedělal jsem si velké naděje. Stále jsem jen sbíral fakta a hledal cokoliv, i kdyby to měla být jen lopatka popela. Vysypal jsem popel na pracovní stůl a rozhrnul ho.

Uviděl jsem, do čeho jsem narazil lopatkou. *Ano*, řekl jsem si. Konečně jsem něco měl, první důkaz.

Byl to Crossův ohořelý policejní odznak.

Někdo chtěl, abychom ho našli.

Útočník si chce hrát! pomyslel jsem si. *Hrát si jako kočka s myší.*

KAPITOLA 80

Ile-de-France

Doktor Abel Sante byl normálně klidný člověk. Byl známý v lékařské komunitě jako erudovaný odborník, který se ale nad nikoho nepovyšuje.

Nyní se zoufale snažil, aby se alespoň v myšlenkách přenesl někam daleko od svého těla. Bral by jakékoliv jiné místo ve vesmíru.

Několik hodin už strávil ponořený v myšlenkách na své takřka idylické dětství v Rennes; pak léta studií na Sorboně a L'école Pratique de Médecine; znovu přehrával utkání v tenisu a golfu; prožil opět sedmiletý milostný román s Reginou Beckerovou - milovanou, sladkou Reginou.

Potřeboval být někde jinde, existovat kdekoliv jinde než právě teď. Potřeboval žít minulosti nebo i budoucnosti, jen ne v přítomnosti. Vzpomněl si na *Anglického pacienta* -jak knihu, tak film. Byl teď hrabě Almasy, že? Rozdíl byl jen v tom, že jeho mučení bylo mnohem strašnější než Almasyho hrozné popáleniny. Byl v zajetí pana Smithe.

Myslel teď stále na Reginu a uvědomoval si, jak vášnivě ji miloval a jaký byl blázen, že si ji před lety nevzal. Byl takový arogantní parchant, takový blázen!

Jak zoufale si teď přál žít a vidět znovu Reginu. Život mu na tomhle místě a za tak monstrózních okolností připadal velmi vzácný.

Ne, takové myšlenky nikam nevedou. Vracejí ho zpátky do reality, do přítomnosti. *Ne, ne, ne! Odejdi v myšlenkách někam pryč. Kamkoliv můžeš.*

Přítomnost, to byl tenhle malý prostor, neurčité x na mapě, kde byl nyní držený v zajetí a kde ho nikdo nemůže najít. Ani policie, ani Interpol, ani celá francouzská armáda, ani Angličané, ani Američané, ani Izraelci!

Doktor Sante si dokázal snadno představit, jaká panika zavládla v Paříži a celé Francii. ZNÁMÝ LÉKAŘ A UČITEL UNESSEN! Nějak takhle by mohl znít titul v *Le Monde*. Nebo DALŠÍ HORROR PANA SMITHE V PAŘÍŽI.

Byl si jistý, že po něm pátrají desetitisíce policistů a vojáků. Každou hodinou ale jeho šance klesají. Z novinových článků o neskutečných zločinech pana Smithe dobře věděl, co ho čeká.

Proč já? Dobrotivý Bože, tenhle pekelný monolog se už nedá snášet.

Už ani vteřinu nevydrží v tomhle malém prostoru skoro vzhůru nohama.

Nesnese to. Už ani vteřinu!

Už ani vteřinu!

Už ani vteřinu!

Nemůže dýchat.

Umře přímo tam.

Právě tam, v kuchyňském výtahu mezi poschodími, v bohem zapomenutém domě v Ile-de-France, na předměstí Paříže.

Pan Smith ho do toho výtahu nacpal jako balík špinavého prádla a nechal ho tam - pánbůhví na jak dlouho. Vypadalo to jako několik hodin, ale Abel Sante si už nebyl jistý.

Mučivá bolest přicházela a mizela, ale většinou procházela jeho tělem v silných vlnách. Jeho krk, ramena a hrudník ho nepředstavitelně bolely. Měl pocit, jako by se ho

někdo pokoušel slisovat do krychle. Nikdy před tím netrpěl klaustrofobií, ale teď ano.

To ale nebylo to nejhorší. Nejstrašnější bylo vědět to, co si přála vědět celá Francie, co si přál vědět celý svět.

Znal určité detaily o identitě pana Smithe. Znal přesně, jak Smith mluví. Věřil, že by mohl být filozof, možná univerzitní profesor nebo student.

Dokonce pana Smithe *viděl*.

Vyhlédl z výtahu a díval se do Smithových tvrdých, chladných očí, viděl jeho nos, jeho rty.

A pan Smith si toho všiml.

Teď už není žádná naděje.

„K čertu s tebou, Smithi. Znáš tvoje hnusné tajemství. Teď už vím všechno. Jsi zatracený vetřelec! *Nejsi člověk.*”

KAPITOLA 81

Ty si fakt myslíš, že budeme toho parchanta stopovat? Máš mě za pitomce?" John Sampson se mě takhle ptal, jen aby mě provokoval. Byl oblečený celý v černém na očích měl černé sluneční brýle Ray-Ban. Vypadal, jako by už truchlil. Letěli jsme vrtulníkem Belljet z Washingtonu do Princetonu v New Jersey. Měli jsme spolu teď nějakou dobu pracovat.

„Myslíš si, že to nějak udělal Gary Soneji? Že je Houdini? Nebo si snad myslíš, že ještě žije?" pokračoval Sampson. „Co si sakra myslíš?"

„Ještě nevím," vzdychl jsem. „Pořád ještě sbírám fakta. Je to jediný způsob, jak umím pracovat. *Nemyslím*, že to Soneji udělal. Vždycky jednal sám."

Věděl jsem, že Gary Soneji vyrostl v New Jersey a pak odešel, aby se stal slavným nejbrutálnějším vrahem všech dob. Zdálo se, že jeho řádění ještě neskončilo. Soneji byl neustálá záhada.

Poznámky Alexe Crosse byly velmi rozsáhlé. Považoval jsem za užitečné a zajímavé je projít, ale zatím jsem byl teprve ve třetině. Už jsem zjistil, že Cross je chytrý detek-

tiv, ale ještě lepší psycholog. Jeho hypotézy nebyly jen bystré a nápadité; často byly i správné. To jsou dvě různé věci, které si lidé často neuvědomí.

Vzhlédl jsem od své četby.

„V minulosti jsem měl trochu štěstí s masovými vrahy. Kromě jednoho, kterého bych chtěl chytit ze všech nejvíc," řekl jsem Sampsonovi.

Přikývl, ale nepřestal se mi upřeně dívat do očí. „Toho pana Smithe, co je teď nějaký kultovní hrdina v Londýně, Paříži a Frankfurtu?"

Nepřekvapilo mě, že Sampson ví o probíhajícím vyšetřování. Bulvární plátky byly pana Smithe plné. Jejich články si pohrávaly s myšlenkou, že pan Smith je vetřelec. Dokonce i noviny, jako *New York Times* a londýnské *The Times*, otiskly články, ve kterých policejní autority zvažovaly možnost, že Smith je mimozemská bytost, která přišla na zem studovat lidský druh.

„Ze Smithe se stal ďábelský mimozemšťan. Něco, o čem můžou fanouškové *Akt X* přemýšlet mezi jednotlivými epizodami. Kdo ví, možná je pan Smith návštěvník z kosmu nebo nějakého paralelního světa. Mohu potvrdit, že nemá nic společného s lidskými bytostmi. Byl jsem na místech činu.“

Sampson přikývl. „Ani Gary Soneji neměl se zbytkem lidstva moc společného,“ řekl hlubokým, nezvykle tichým hlasem. „I Soneji byl z jiné planety.“

„Nejsem si jistý, že zapadá do stejného psychologického profilu jako Smith.“

„A proč to?“ zeptal se a přimhouřil oči. „Myslíš si, že tvůj masovej vrah je chytřejší než ten náš?“

„To neříkám. Gary Soneji byl velmi inteligentní, ale dělal chyby. Pan Smith zatím žádnou neudělal.“

„A proto si myslíš, že vyřešíš tuhle hnusnou záhadu? Protože Soneji dělal chyby?“

„Nejsem vědma,“ odpověděl jsem Sampsonovi. „Na to jsem moc dobrý. Stejně jako ty.“

„Udělal Gary Soneji chybu v Alexově domě?“ zeptal se náhle a jeho pronikavé tmavé oči se do mě zavrťaly jako nebozezy.

Hlasitě jsem povzdechl. „Myslím, že někde ano.“

Vrtulník přistál na louce před Princetonem. Kolem letiště plynul po dálnici nepřetržitý proud aut. Dalo se bezpečně tvrdit, že všechno začalo tady. Dům, kde Gary Soneji vyrůstal, byl ani ne deset kilometrů odsud. To bylo ono doupě, kde se zrodila zrůda.

„Jseš si jistej, že Soneji už nežije?“ zeptal se mě Sampson ještě jednou. „Jseš si tím naprosto jistej?“

„Ne,“ přiznal jsem nakonec. „Nejsem si jistý vůbec ničím.“

KAPITOLA 82

Nic nepředpokládej, všechno zpochybňuj. Když jsme dosedli na malém soukromé letišti, cítil jsem, jak se mi ježí vlasy na krku. *Co je tady špatné? Proč mám z Crossova případu tak zvláštní pocit?*

Úzkou stuhu přistávací dráhy obklopovaly hektary borového lesa. Krása okolní přírody, ty úžasné odstíny zeleně mi připomněly něco, co jednou řekl Cézanne: „*Bohatost barev umocňuje celkový dojem.*”

Gary Soneji vyrostl tady, pomyslel jsem si. Bylo by možné, aby byl stále naživu? Ne, tomu nevěřím. Ale mohlo by tady být nějaké spojení?

V New Jersey jsme se setkali se dvěma agenty, kteří nám přivezli modrý sedan lincoln. Zamířili jsme se Sampsonem nejprve do Rocky Hill, kde Soneji vyrůstal, a pak do Lambertville navštívit jeho dědečka. Věděl jsem, že Alex Cross a Sampson byli v Princetonu ani ne před týdnem. Přesto jsem měl nějaké otázky a teorie, které jsem potřeboval prověřit na místě.

Chtěl jsem také vidět celou oblast, kde Soneji vyrůstal a kde byl původ jeho šílenství. Hlavně jsem si chtěl pro-

mluvit s někým, komu Sampson a Cross nevěnovali moc času, s úplně novým svědkem.

Nic nepředpokládej, všechno... a všechny... zpochybňuj.

Pětasedmdesáti lety Walter Murphy, Garyho dědeček, na nás čekal na dlouhé, bílé verandě. Dovnitř nás nepozval.

Z verandy byl hezký výhled na farmu. Všude kolem rostly popínavé růže a ostružiní. Blízká stodola skoro mizela pod porostem škumpy a jedovatého břečťanu.

Cítil jsem Garyho Sonejiho na farmě jeho dědečka, cítil jsem ho všude kolem.

Podle Waltera Murphyho neexistoval ani náznak, že by Gary dokázal vraždit. Nikdy neměl ani tušení.

„Někdy se mi zdá, že už jsem si vzpomněl na to, co se stalo, ale pak to na mě zase dolehne jako na začátku,” řekl nám. Odpolední vánek si pohrával s jeho delšími bílými vlasy.

„Byl jste si s Garym blízký, když vyrostl?" zeptal jsem se opatrně. Prohlížel jsem si jeho statnou postavu. Měl silné paže a vypadal, jako by stále dokázal způsobit nepříjemná zranění.

„Pamatuju si na dlouhé rozhovory, které jsme vedli od jeho chlapeckých let až do chvíle, kdy prohlásil, že unesl ty dvě děti ve Washingtonu." *Prohlásil.*

„Překvapilo vás? Neměl jste o tom ani tušení?"

Walter Murphy se poprvé podíval přímo na mě. Věděl jsem, že ho podráždil můj tón, ironie v mém hlase. Jak daleko si můžu dovolit zajít? Kolik vznětlivosti se v tom starci skrývá? Naklonil jsem se k němu a poslouchal pozorněji. Sledoval jsem každé gesto, každý sval v obličejí. *Sbíral jsem fakta.*

„Gary chtěl žít jako všichni ostatní," vypadlo z něj náhle. „Důvěřoval mi, protože věděl, že ho chápu."

„A co to bylo, co bylo na Garym třeba chápat?" Stařec sklouzl pohledem na mírumilovný borový les kolem farmy. *Cítil jsem v tom lese Sonejiho. Bylo to, jako by se na nás díval.*

„Někdy býval nepřátelský, to je pravda. Měl ostrý jazyk. Dával najevo svou nadřazenost, a spouště lidí tím lezl dost na nervy."

Nedal jsem Waltera Murphymu čas se nadechnout. „Ale ne když byl s vámi?" zeptal jsem se. „Vám na nervy nelezl?"

Jasně modré starcovy oči se vrátily z cest po lese. „Ne, vždycky jsme si byli blízcí. Víím, že to tak bylo, i když někteří psychiatři tvrdili, že Gary nedokázal nikoho milovat. Nikdy jsem se nestal terčem jeho špatných nálad."

Bylo to fascinující odhalení, ale vycítil jsem, že lže. Pohlédl jsem na Sampsona. Díval se na mě jako nikdy předtím.

„Daly se ty jeho výbuchy někdy předvídat?"

„No, víte dobře, že podpálil dům svého otce a macechy. Oni byli uvnitř, stejně jako jeho nevlastní bratr a sestra. On měl být tou dobou ve škole. Byl to dobrý student. Chodil do školy v Highstownu. Měl tam přátele."

„Setkal jste se někdy s jeho přáteli ze školy?" Rychlé tempo mých otázek Waltera Murphyho znervózňovalo. Měl vznětlivou povahu svého vnuka?

Starci se zablesklo v očích. Jeho vztek byl jasně patrný. Možná poznáme opravdového Waltera Murphysho.

„Ne, nikdy si sem nepřivedl své kamarády ze školy. Myslím, že chcete naznačit, že žádné neměl, že chtěl jenom vypadat jako všichni ostatní. Nejste náhodou psycholog?“

„Vlaky?“ nadhodil jsem.

Chtěl jsem vidět, co to s Walterem Murphym udělá. Byl to důležitý test, okamžik pravdy a poznání.

No tak, dědo. Vlaky?

Zadíval se znovu do klidného a krásného lesa. „Hmm. Zapomněl jsem na ně. Fionin syn, její vlastní syn, měl drahé vláčky. Gary nesměl ani vstoupit do místnosti, kde byly. Když mu bylo asi deset, vláčky zmizely. Domečky, kolejnice, všechno bylo pryč.“

„Co se s nimi stalo?“

Walter Murphy se pousmál. „Všichni věděli, že je vzal Gary. Zničil je, nebo je možná někde zakopal. Celé léto ho nepřestali vyslýchat, ale nikdy jim nic neřekl.“

„Bylo to jeho tajemství, jeho moc nad nimi,“ nabídl jsem trochu psychoanalýzy.

Vztah Garyho a jeho dědečka mě začínal znepokojovat. Začal jsem Sonejiho lépe poznávat, a tím se možná i přibližovat k člověku, který byl v Crossově domě. Quantico prověřovalo možnost, že by Sonejiho někdo napodoboval. Líbila se mi teorie spoluviníka - až na to, že Gary Soneji nikdy žádného neměl.

Kdo se to vlížit do domu Crossových ? A jak ?

Četl jsem cestou sem pár poznámek doktora Crosse,“ pověděl jsem dědečkovi. „Garymu se vracela jedna noční můra. Odehrávalo se to tady na vaší farmě. Věděl jste o ní?“

Walter Murphy zavrtěl hlavou. Uhýbal pohledem a rychle mrkal. Něco věděl.

„Potřebuji vaše svolení, abych tu mohl něco udělat,“ prohlásil jsem nakonec. „A dvě lopaty a krumpáče, jestli je máte.“

„A když řeknu ne?“ zvýšil náhle hlas. Bylo to poprvé, co otevřeně odmítl spolupráci.

A pak mi to došlo. Ten muž hrál. Proto toho věděl tolik o Garym. Každý pohled do lesa mu měl pomoci získat sebekontrolu před další replikou. *Garyho dědeček je herec! Jenom ne tak dobrý jako Gary.*

„Pak si obstaráme povolení k prohlídce," opáčil jsem.
„Neuděláme chybu. To povolení si seženeme v každém

KAPITOLA 83

Co má tohle sakra znamenat?" zeptal se Sampson, když jsme se vlekli od zchátralé stodoly k šedému kamennému krbu, který stál na otevřeném prostranství. „Myslíš, že takhle chytíme tu příšeru? Vymlátíme to z toho starýho chlápka?"

Oba jsme nesli lopaty a já měl i rezavý krumpáč.

„Říkal jsem ti to - *fakta*. Ve škole ze mě udělali vědce. Aspoň půl hodiny mi důvěřuj. Ten stařec je tvrdší, než vypadá."

Kamenný krb byl postaven před mnoha lety pro rodinné vaření venku, ale bylo zřejmé, že už ho nikdo dlouho nepoužíval. Skoro celý zmizel pod porostem škumpy.

Hned za krbem byl shnilý dřevěný stůl s lavicemi. Všude rostly borovice, duby a cukrové javory.

„Garymu se opakoval jeden sen, který mě sem přivedl. Odehrával se na tomhle místě, blízko krbu a stolu na dědečkově farmě. Ten sen se několikrát objevil v poznámkách, které si Alex udělal v lortonském vězení."

„Gary se tady měl opejkat, dokud by neměl křupavou kůrčičku," podotkl Sampson.

Zasmál jsem se jeho černému humoru. Bylo to po dlouhé době poprvé, co se mi s někým dobře pracovalo.

Vybral jsem místo na půl cesty mezi krbem a vysokým dubem, který se nakláněl směrem k farmě. Zarazil jsem krumpáč hluboko do země. *Gary Soneji. Jeho aura, jeho d'ábelský duch. Dědeček, který ho chrání. Další fakta.*

„Ve svých bizarních snech," vysvětloval jsem Sampsonovi, „spáchal Gary jako malý chlapec hroznou vraždu. *Možná* pohřbil oběť právě tady. Sám si nebyl jistý. Občas měl pocit, že nedokáže oddělit sny od reality. Chtěl bych věnovat trochu času průzkumu Sonejiho dávného pohřebiště. Možná odhalíme příčinu Garyho noční můry."

„A možná nejsem na Sonejiho noční můry vůbec zvědavěj," poznamenal Sampson a zasmál se. Napětí mezi námi dvěma trochu povolilo, a to bylo dobře.

Zdvihl jsem krumpáč a vši silou ho nechal dopadnout. Opakoval jsem to znovu a znovu, až jsem se dostal do pohodlného pracovního tempa.

Sampson překvapeně pozoroval, jak s krumpáčem zacházím. „Tys už to někdy musel dělat,” konstatoval a dal se do práce po mém boku.

„Ano, žil jsem na farmě v El Toru v Kalifornii. Můj otec, jeho otec a otec mého dědečka byli maloměstští doktoři, ale žili na rodinné koňské farmě. Očekávalo se, že se tam vrátím a otevřu si tam ordinaci, ale nikdy jsem vlastně nedostudoval.”

Oba jsme tvrdě pracovali. Byla to dobrá, poctivá práce: hledání starých těl, lov na duchy ze Sonejiho minulosti. Snaha rozvázat jazyk starému Murphymu.

Sundali jsme si košile a brzy jsem byli pokrytí potem a prachem.

„Je to tady podobný vaší farmě v Kalifornii, kdes žil jako kluk?”

Zasmál jsem se. „Byla to velmi malá farma. Dalo spoustu práce udržet ji v chodu. Moje rodina nevěřila, že by člověk mohl zbohatnout z toho, že se stará o jiné lidi. ‚Neměl bys mít zisk z neštěstí druhých,’ říkával otec. Pořád tomu věří.”

„Brr. To je celá vaše rodina tak divná?”

„To je docela přesný popis.”

KAPITOLA 84

Když jsem kopal na pozemku Waltera Murphyho, vzpomínal jsem na naši farmu v jižní Kalifornii. Živě jsem si vybavoval velkou červenou stodolu a dvě malé ohrady.

Mívali jsme šest koní. Dva byli plemenní hřebci, Fadl a Rithsar. Každé ráno jsem vzal hrábě, vidle a kolečko a čistil stáje; a pak se vypravil k hromadě hnoje. Doplnil jsem píci a seno, vypláchl a znovu naplnil kbelíky na vodu, udělal drobné opravy. Každé ráno mého dětství bylo stejné. Ano, umím zacházet s lopatou a krumpáčem.

Trvalo nám půl hodiny, než jsme se Sampsonem vykopali mělký příkop ke starému buku. Ten rozložitý strom se několikrát objevil v popisu Sonejiho snů.

Skoro jsem čekal, že na nás Walter Murphy zavolá policii, ale nestalo se to. Napůl jsem očekával, že se objeví Gary Soneji. Nestalo se ani to.

„Jaká škoda, že nám ten dobrák Gary nenechal mapu," zalitoval Sampson opékající se na slunci.

„Ve svých snech byl velice konkrétní. Myslím, že chtěl, aby se sem Alex vypravil. Alex nebo někdo jiný."

„Někdo jinej to udělal. My dva. Dopřdele, něco tady je, přímo pod mejma nohama," vyhrkl Sampson.

Přešel jsem k němu a kopali jsme dál, čím dál rychleji. Pracovali jsme bok po boku a crčel z nás pot. *Fakta*, připomínal jsem si. *Cesta k odpovědi vede přes fakta*.

Pak jsem spatřil pozůstatky, které jsme odkryli v mělkém hrobě, jenž Gary vykopal blízko krbu.

„Proboha, to snad není možný!" vykřikl Sampson.

„Zvířecí kosti. Vypadá to jako lebka a stehenní kost psa střední velikosti," řekl jsem mu.

„Fůra kostí!" dodal.

Ještě jsme zvýšili tempo. Ztěžka jsme dýchali. Kopali jsme na plném slunci už skoro hodinu. Bylo asi třicet stupňů, vlhko. Trčeli jsme v díře až po pás.

„Krucí! Zase něco. Připomíná ti to něco z hodin anatomie?" zeptal se Sampson.

Dívali jsme se dolů na části lidské kostry. „Je to dolní a horní čelist. Mohl by to být malý chlapec nebo dívka," uvažoval jsem.

„Takže tohle je práce mladého Garyho? Jeho první oběť? Další dítě?"

„Nevím to jistě. Nesmíme zapomínat na dědečka Waltera. Budeme hledat dál. Jestli to byl Gary, možná nám nechal znamení. Tohle by byly jeho první suvenýry. Byly by pro něj velmi vzácné."

Pokračovali jsme v kopání a po pár minutách jsme našli další úkryt. Ticho narušovalo jenom naše funění.

Byly tam další kosti, možná nějakého velkého zvířete jako jelena, ale možná lidské.

A bylo tam ještě něco, rozhodně památka na mladého Garyho. Bylo to zabalené do alobalu. Opatrně jsem balíček rozbalil.

Dívali jsme se na lokomotivu, bezpochyby tu z vláčků, které byly ukradeny jeho nevlastnímu bratrovi.

Hračka vláčku, která stála na počátku tolika smrtí.

KAPITOLA 85

Christine Johnsonová věděla, že musí jít do školy Sojourner Truthové, ale když tam dorazila, nevěděla, jestli už je připravená pracovat. Byla nervózní, roztržitá a necítila se dobře. Možná jí škola pomůže přestat myslet na Alexe.

Na své ranní obchůzce se zastavila v první třídě, kde učila Laura Dixonová. Laura byla její nejlepší přítelkyně na celém světě a její hodiny byly stimulující a zábavné. Kromě toho se cítila mezi prvňáky dobře. „Lauřina mimina," říkala jim. Nebo „Lauřina něžná koťátka a drzá štěňátka".

„Ale, *podívejte se*, kdo to je, kdo nás přišel navštívit. Nejsme snad ta nejšťastnější první třída na světě?" zvolala učitelka, když spatřila Christine ve dveřích.

Laura měřila jen něco málo přes metr a půl, ale přesto byla *velké* děvče, široké přes prsa a boky. Christine se při jejím přivítání neubránila úsměvu. Problém byl, že při tom měla slzy na krajíčku. Uvědomila si, že ještě není připravená vrátit se do školy.

„Dobrý den, paní Johnsonová!" zvolali prvňáci sborem. Bože, ti byli nádherní! Tak chytří a nadšení, sladcí a milí.

„Dobrý den," usmála se na ně Christine. Začala se cítit trochu lépe. Na tabuli bylo napsané velké písmeno *B* spolu s Lauřinými obrázky Bláznivé Berušky bzučící kolem Batmana.

„Nenechte se rušit," řekla. „Přišla jsem, abych si trochu připomněla abecedu. *B* je jako *Babička Běžící* pro Banán, Broučkové."

Třída se rozesmála. Ucítila, že s nimi navázala spojení. V podobných chvílích si zoufale přála, aby měla vlastní děti. Milovala prvňáčky, milovala děti a ve dvaatřiceti měla už rozhodně nejvyšší čas.

Pak se odněkud zjevila strašná, několik dní stará scéna. Alexe přenášejí na nosítkách k jedné z ambulancí! Přivolali ji tam její přátelé, kteří bydleli v sousedství. Alex byl při vědomí. Řekl: „Christine, jseš tak krásná jako vždycky." A pak ho odvezli.

Při vzpomínce na jeho poslední slova se roztřásla. Číňané mají rčení, které jí už chvíli leželo v hlavě: *Společnost plodí zločiny; zločinci je jenom páchají.*

„Jsi v pořádku?“ zeptala se jí Laura, když viděla, jak se Christine zapotácěla ve dveřích.

„Omluvte nás, dámy a pánové,“ obrátila se ke třídě. „Paní Johnsonová a já si potřebujeme promluvit za dveřmi. Můžete si také povídat. Potichu. Jako opravdové mladé dámy a džentlmeni.“

Laura vzala Christine za paži a vyvedla ji ze třídy na opuštěnou chodbu.

„To vypadám *tak* špatně?“ zeptala se Christine. „Je mi to vidět na obličeji, Lauro?“

Laura ji k sobě přitiskla a teplo rozložitého těla její přítelkyně jí udělalo dobře.

„Nesnaž se být tak proklatě *silná*, nesnaž se být tak statečná,“ řekla Laura. „Dozvěděla ses něco nového? Svěř se Lauře. Řekni mi to.“

Christine mumlala do Lauřiných vlasů. Bylo příjemné být někomu nablízku, někoho se dotýkat. „Pořád je v kritickém stavu. Nikoho k němu nepouštějí, pokud to není nějaké velké zvíře od policie nebo FBI.“

„Christine, Christine,“ zašeptala Laura. „Co s tebou mám dělat?“

„Nic, Lauro. Už jsem v pořádku. Opravdu.“

„Jseš tak silná. Jseš asi ten nejlepší člověk, kterého jsem kdy potkala. Mám tě moc ráda. To je všechno, co mám teď na srdci.“

„To stačí. Děkuju,“ řekla Christine. Cítila se trochu lépe, prázdnota uvnitř už nebyla tak hluboká, ale ten pocit netrval dlouho.

Zamířila zpátky do své kanceláře.

Když zahrnula za roh, spatřila Kyla Craiga, jak na ni čeká před ředitelnou. Rozběhla se chodbou k němu. *To nevypadá dobře*, říkala si. *Bože, jen to ne. Proč Kyle přišel? Co mi chce říct?*

„Kyle, co se děje?“ hlas se jí třásl a div že se nevymkl její kontrole.

„Musím s vámi mluvit,“ řekl a vzal ji za ruku. „Prosím, poslouchajte mě. Pojd'te do vaší kanceláře, Christine.“

KAPITOLA 86

Tu noc jsem ve svém pokoji v hotelu Marriot v Princetonu nemohl znovu usnout. Způsobily to dva případy, které se mi honily v hlavě. Proběhl jsem několik kapitol nudné knihy o vlacích, abych získal fakta.

Začal jsem se seznamovat s nádražáckou terminologií: průchodní vlak, knoflík mrtvého muže, hlásič. Věděl jsem, že vlaky jsou klíčem k záhadě, kterou jsem dostal za úkol vyřešit.

Jakou úlohu hrál Gary Soneji v útoku na Alexe Crosse?

Kdo byl jeho spolupachatelem?

Sedl jsem si ke svému notebooku, který jsem položil na psací stůl v hotelovém pokoji. Jak jsem později vypravoval Kylu Craigovi, sotva jsem se posadil, začal pípat signál, kterým mě počítač upozorňoval, že na mě čeká fax.

Okamžitě jsem věděl, o co jde - ozval se pan Smith. Už přes rok mi pravidelně psal. Kdo stopuje koho? ptal jsem se někdy sám sebe.

Vzkaz byl pro Smithe typický. Přečetl jsem ho řádek po řádku.

Paříž - středa.

Ve Foucaltově knize Disciplína a trest filozof naznačuje, že v modenu době dochází k posunu od trestu individuálního k trestu všeobecnému. Domnívám se, že jde o náhodnou shodu okolností. Chápete, kam bych se mohl při podobných myšlenkách dostat a co by se mohlo stát s mým konečným posláním?

Hrozně mi tady na kontinentu chybíte. Alex Cross nestojí za váš cenný čas a energii.

Na vaši počest jsem unesl tady v Paříži jednoho lékaře! Chirurga, takového, jakým jste se chtěl kdysi stát i vy.

S pozdravem

Pan Smith

KAPITOLA 87

Tímhle způsobem se mnou vrah komunikoval už přes rok. Faxy nebo e-maily přicházely na můj notebook bez ohledu na denní dobu. Já je předával FBI. Pan Smith byl moderní člověk, produkt devadesátých let.

Poslal jsem fax do Quantika, kde ještě pracovalo několik odborníků na profily pachatelů. Dokázal jsem si představit náladu, která tam zavládla: zděšení a frustrace. Moje cesta do Francie byla schválena okamžitě.

Několik minut po odeslání faxu do Quantika mi do pokoje v Marriotu zavolal Kyle Craig. Pan Smith mi dal další příležitost polapit ho. Podobné šance trvaly obvykle jen den, někdy pouze několik hodin. Smith mě vyzýval, abych se pokusil zachránit uneseného lékaře v Paříži.

Ano, opravdu jsem si myslel, že Soneji nesahá panu Smithovi ani po pás. Sonejiho primitivní přístup měl daleko k Smithově inteligenci a metodičnosti.

Nesl jsem tašku a počítač, když jsem spatřil Sampsona. Stál na hotelovém parkovišti. Bylo něco po půlnoci. Přemýšlel jsem, proč je ještě vzhůru.

„Co je sakra tohle, Pierci? Kam si myslíš, že jdeš?“ oslovil mě hlasitým, rozčileným hlasem. Tyčil se nade mnou a jeho stín měřil ve světle lamp dobrých deset metrů.

„Asi před půl hodinou se se mnou spojil Smith. Dělává to těsně před vraždou. Sdělí mi místo a vyzve mě, abych vraždě zabránil.“

Sampson zafuněl. Divoce zavrtil hlavou. On měl v hlavě jen jeden případ.

„Takže tady necháš rozdělanou práci? Anis mi to nechtěl říct, co? Vypařil by ses z Princetonu jako smrad.“ Díval se na mě chladně a nepřátelsky. Ztratil jsem jeho důvěru.

„Johne, nechal jsem ti vzkaz, ve kterém ti všechno Vysvětluju. Je v recepci. Už jsem mluvil s Kylem. Za pár dní budu určitě zpátky. Smith nikdy nečeká dlouho. Ví, že by to bylo příliš nebezpečné. Stejně potřebuju čas, abych si tenhle případ promyslel.“

Sampson se zamračil a nepřestával kroutit hlavou. „Říkals, že by bylo dobrý zajet do věznice v Lortonu. Říkals, že Lorton je jedno z míst, kde mohl Soneji sehnat někoho na tu špinavou práci. Jeho parťák je zřejmě nejspíš z Lortonu.”

„Pořád mám v plánu Lorton navštívit. Právě teď se musím pokusit zabránit vraždě. Smith unesl v Paříži známého chirurga. Chce ho zabít na mou počest.”

Nic z toho, co jsem říkal, Sampsona nezaujalo.

„Věř mi trochu,” naléhal jsem, ale otočil se a odešel.

Neměl jsem příležitost říct mu tu druhou věc, to, co mě znepokojovalo nejvíc. Neřekl jsem to ani Kylu Craigovi.

Isabella pocházela z Paříže. Paříž byla její domov. Nebyl jsem tam od její smrti.

Pan Smith to věděl.

KAPITOLA 88

Bylo to krásné místo a pan Smith ho chtěl zpusťřit, navždy ho zničit ve své mysli. Malý kamenný dům s bílými okenicemi a krajkovými záclonami byl mírumilovný a idylický. Zahradu ohraničoval proutěný plot. Pod osamělou jabloní stál dlouhý dřevěný stůl, kde by se mohli scházet přátelé, rodina a sousedé k jídlu a rozprávění.

Smith opatrně rozložil po linoleu na podlaze prostorné kuchyně stránky *Paris Monde*. Z přehrávače CD Chráptěla Patti Smith - která nebyla jeho příbuzná. Zpívala píseň *Letní kanibalové* a ta do očí bijící ironie se u něj neminula účinkem.

Křičela i přední stránka novin - *Pan Smith unesl chirurga z Paříže!*

A přesně to se stalo, ano, ano.

Idée fixe, utkvělá představa, která ovládla francouzskou veřejnost, byla, že pan Smith je mimozemšťan, který z nějakého neznámého a možná *nepochopitelného* důvodu řadí na zemi. Byl popisován jako „nepozemský“, jako neschopný lidských emocí.

Jeho jméno - pan Smith - pocházelo ze jména „Valentine Michael Smith“, návštěvníka z Marsu ve sci-fi Roberta

Henleina *Cizinec v cizí zemi*. Byla to kultovní kniha, jediná, kterou měl ve svém ruksaku Charles Manson, když ho chytili v Kalifornii.

Studoval francouzského chirurga, který ležel na podlaze skoro v bezvědomí. V jedné zprávě FBI stálo, že *pan Smith zjevně dokáže ocenit krásu. Má cit umělce pro kompozici. Je to patrné ze způsobu, jak aranžuje těla.*

Umělecký cit pro krásu a kompozici. Ano, to byla v podstatě pravda. Kdysi krásu miloval, žil pro ni. Umělecké naaranžování byla jedna ze stop, které nechával pro... pro své následovníky.

Patti Smith dozpívala a okamžitě nastoupili Doors. Lidé jsou divní. I tenhle starý flák dokonale odpovídal jeho náladě.

Smith přešel pohledem po venkovské kuchyni. Jednu celou zeď zabíral kamenný krb. Další stěnu pokrývaly bílé kachlíky se starobylými políčkami, na kterých stály mosazné hrnce, kávové

šálky, starožitné skleničky na džem nebo *confitures fines*, jak jim říkali. Věděl to, věděl skoro všechno o všem. Stál tam starožitný sporák s měděnými knoflíky. A velký porcelánový dřez. Naproti dřezu, hned nad řeznickým špalkem, visela impozantní sbírka kuchyňských nožů. Byly to krásné nože, po všech stránkách dokonalé.

Bránil se pohledu na oběť, že ?

Věděl o tom. Dělal to vždycky.

Nakonec sklonil zrak a podíval se své oběti do očí.

Tak tohle je Abel Sante.

Šťastné číslo devatenáct.

KAPITOLA 99

Obětí byl velmi úspěšný pětatřicetiletý chirurg. Byl to pohledný muž galského typu a ve výborném stavu, i když mu na kostech už nezbývalo mnoho masa. Vypadal jako milý člověk, „úspěšný“ muž, „dobrý“ lékař.

Co je lidské? Co přesně znamená „lidskost“? přemýšlel pan Smith. Byla to zásadní otázka, která se mu stále vracela po výzkumech, jako byl tento, skoro v tuctu zemí celého světa.

Co je lidské? Co to slovo přesně znamená?

Najde konečně odpověď v téhle francouzské kuchyni? Filozof Heidegger věřil, že *naše já je vyjádřené tím, co nás opravdu zajímá*. Měl Heidegger pravdu? Co opravdu zajímalo pana Smithe? To byla docela dobrá otázka.

Francouzský chirurg měl ruce pevně svázané za zády. Nohy měl ohnuté a kotníky přivázané k zápěstím. Zbytek provazu měl ovázaný kolem krku ve smyčce.

Abel Sante si už uvědomil, že každý pohyb, každý pokus o odpor způsobí škrcení. Čím byly nohy unavenější, tím víc ho bolely. Touha je natáhnout byla neodolatelná. Kdyby to udělal, uškrtil by se.

Pan Smith byl připravený. Přesně podle plánu. Pitva začne nahoře a bude postupovat dolů. Přesný postup byl krk, záda, hrudník. Pak břišní dutina, pánevní dutina, genitálie. Hlavu a mozek prozkoumá jako poslední, aby mohlo vytéct co nejvíc krve - *pro maximální efekt*.

Doktor Sante vykřikl, ale nikdo ho tam nemohl slyšet. Byl to zoufalý zvuk, který Smithe také skoro přinutil vykřiknout.

Otevřel hrudník klasickým řezem ve tvaru Y. První řez začínal u ramene, vedl přes prsní bradavky a končil u hrotu hrudní kosti. Další řez pak otevřel celou břišní dutinu až ke stydké kosti.

Brutální vražda nevinného chirurga jménem Abel Sante.

Absolutně nelidská, pomyslel si.

Abel Sante - on byl klíčem k tomu všemu a žádný z policejních mozků na to nemohl přijít. Jako detektivové, vyšetřovatelé a cokoliv jiného stáli všichni za velké kulové. Bylo to tak prosté, jen kdyby se trochu zamysleli.

Abel Sante.

Abel Sante.

Abel Sante.

Pitva skončila a pan Smith si lehl na podlahu k tomu, co zbylo z ubohého doktora Santeho. Přitiskl krvavou mrtvolu ke svému tělu. Dělal to tak s každou svou obětí. Šeptal a vzdychal, šeptal a vzdychal. Bylo to tak pokaždé.

A pak pan Smith hlasitě zasténal. „Je mi to tak líto. Je mi to tak líto. Odpusťte mi, prosím. Odpusťte mi někdo," kvílel v opuštěném venkovském stavení.

Abel Sante.

Abel Sante.

Abel Sante.

Pochopil to někdo ?

KAPITOLA 90

Na palubě letadla American Airlines, které hučelo nad Atlantikem, jsem si všiml, že moje lampička nad sedadlem je jediná, která svítí.

Občas se u mě zastavila letuška, aby mi nabídla kávu nebo něco tvrdšího, ale většinu času jsem jen zíral do temné noci.

Ještě nikdy se neobjevil masový vrah, který by se podobal panu Smithovi v jeho unikátním vědeckém přístupu k násilí. Na tom jsem se shodl s behavioristickým centrem v Quantiku. Souhlasil s tím dokonce i Interpol, ta mezinárodní burza policejních informací.

Komunita policejních psychologů se v zásadě shoduje na několika opakujících se typech vražd a také na hlavních charakteristikách poruch s nimi spojených. Za letu jsem si ty údaje opakoval.

Lidé se *seehizoidní poruchou osobnosti*, jak se jim v současnosti říká, mají introvertní sklony a vyhýbají se sociálním vazbám. Tenhle typ cvoka je klasický samotář. Nemá žádné přátele, jen v některých případech rodinu. Projevuje se u něj neschopnost dávat najevo city přijatelným způsobem. Pro svůj volný čas si obvykle vybírá samotářské aktivity. Má malý nebo žádný zájem o sex.

Narcisti jsou jiní. Projevují jen malý nebo žádný zájem o kohokoliv kromě jich samých, i když ho někdy předstírají. Skutečný narcista není schopný empatie. Při přemrštěném zájmu o vlastní osobu může být velmi nestabilní, je-li kritizován, a má pocit, že si zaslouží zvláštní zacházení. Považuje se za mimořádně úspěšného, mocného, krásného a milovaného.

Lidé *vyhýbající se sociálním vazbám* nenavážou kontakt s ostatními, pokud si nejsou naprosto jistí, že budou akceptováni. Člověk tohoto typu odmítá zaměstnání a situace vyžadující sociální kontakt. Je obvykle tichý a snadno upadne do rozpaků. Je považován za „tiché nebezpečí“.

Lidé se *sadistickou poruchou osobnosti* jsou ze všech nejhorší a nejdestruktivnější. Opakovaně používají násilí a krutost, aby získali moc nad ostatními. Rádi způsobují fyzickou a psychickou bolest. Rádi lžou, hlavně aby ublížili. Jsou posedlí násilím, mučením a hlavně smrtí ostatních.

Tohle všechno mi probíhalo hlavou, když jsem seděl v letadle vysoko nad Atlantikem. Nejvíc jsem se ale zaobíral závěrem, který jsem si udělal o panu Smithovi a o který jsem se už dříve podělil s Kylem Craigem v Quantiku.

V několika obdobích v průběhu toho dlouhého a složitého vyšetřování pan Smith odpovídal charakteristikám *všech čtyř klasických vraždících typů*. Jednou přesně vyhovoval všem detailům určitého typu - a pak se jako by nic změnil na jiný. Mohl by dokonce trpět pátým, zcela novým typem poruchy osobnosti.

Možná měly bulvární plátky pravdu a pan Smith *byl* vetřelec. Nepodobal se žádnému lidskému tvoru. *Zavraždil Isabellu*.

A právě proto jsem v letadle do Paříže nemohl usnout. Právě proto jsem už vůbec nemohl spát.

KAPITOLA 91

Kdo by mohl zapomenout na chladnokrevnou vraždu milovaného člověka? Já ne. Nic za čtyři roky nezmenšilo její drtivý dopad. Takhle to je, přesně tak, jak jsem to řekl na policii v Cambridge.

Bylo okolo druhé ráno. Vlastními klíči jsem si odemkl dveře dvoupokojového bytu na Inman Street v Cambridge. Náhle jsem se zarazil. Vycítil jsem, že něco v bytě není

v pořádku. Detaily uvnitř si pamatuji zvlášť dobře. Nikdy žádný z nich nezapomenu. Plakát na chodbě: *Jazyk je víc než řeč*. Isabella je lingvistka a miluje slova a slovní hříčky. Já také. Je o důležité spojitosti mezi námi dvěma.

Oblíbená Isabellina lampa noguči z rýžového papíru.

Její milované, brožované knížky z domova. Bílé hřebety s černými písmeny, tak upravené a čisté.

V restauraci Jillian's jsem si dal několik skleniček vína se studenty medicíny ze stejného ročníku, kteří nedávno dokončili studium. Potřebovali jsme vypustit tlak po tolika dnech a nocích, týdnech a letech v tlakovém hrnci Harvardu. Porovnávali jsme si poznámky o nemocnicích, kam jsme se chystali nastoupit na podzim. Slibovali jsme si, že

zůstaneme v kontaktu, i když jsme věděli, že to není moc pravděpodobné.

V naší skupince byli i tři nejlepší přátelé z mých studií na medicíně. Maria Jane Ruocová, která bude pracovat v dětské nemocnici v Bostonu, Chris Sharp, jenž brzy odcestuje do Izraele a Michael Fescoe, kterému se podařilo získat místo internisty na Univerzitě New York. I já jsem měl štěstí. Mířil jsem do Massachusettské všeobecné nemocnice, jedné z nejlepších fakultních nemocnic na světě. Má budoucnost byla zajištěná.

Když jsem přišel domů, měl jsem po víně dobrou náladu, ale nebyl jsem opilý. Ještě jeden detail - toužil jsem po Isabelle. Pamatuji si, že jsem si cestou od svého deset let starého volva zpíval *S tebou nebo bez tebe*.

Živě si vybavuji, jak jsem stál v chodbě, jen několik vteřin po tom, co jsem rozsvítil světlo. Isabellina kabelka značky Coach na podlaze.

Její obsah rozesetý po podlaze v metrovém okruhu. Velmi, velmi podivné.

Drobné mince, její oblíbené náušnice značky Georg Jensen, rtěnka, několik krabiček s mejkapem, pudřenka - to všechno na podlaze.

Proč Isabella nezvedla svou kabelku? Zlobí se na me, že jsem si vyšel se svými kolegy z medicíny?

To by se Isabelle nepodobalo. Je to liberální žena, někdy až příliš nezávislá.

Začal jsem otevírat dveře místností a hledat ji. Byt byl uspořádaný jako železniční vagon - malé pokoje po stranách chodby vedoucí k oknu s výhledem na Inman Street.

V chodbě na podlaze ležely části našeho potápěčského vybavení z druhé ruky. Plánovali jsme výlet do Kalifornie. Dvě vzduchové bomby, opasky se zátěží, neoprénové kombinézy, dva páry gumových ploutví.

Popadl jsem vystřelovací harpunu - čistě pro jistotu. *Co jsem čekal?* Neměl jsem tušení. Jak jsem mohl?

Měl jsem čím dál větší strach. „Isabello!“ volal jsem z plných plic. „Isabello? Kde jsi?“

Pak jsem se zarazil a se mnou se zastavil celý svět. Upustil jsem harpunu, která udeřila o dřevěnou podlahu.

To, co jsem spatřil v naší ložnici, zůstane navždy se mnou. Stále vidím a cítím každou odpornou podrobnost. Tam se možná zrodil můj šestý smysl, ten podivný pocit, který se stal součástí mého života.

„Proboha, ne!“ vykřikl jsem dost hlasitě na to, aby mě slyšel pár, který bydlel nad námi. *Tohle není Isabella*, opakoval jsem si. *Nemůže být. Něco takového nemůže být ona.*

A pak jsem poznal ty rozevláté kaštanové vlasy, které jsem tak rád hladil, rty, které mě tolikrát rozesmály, perlový náhrdelník, který si brala, když chtěla vypadat obzvlášť koketně.

Celý můj život se změnil v jediném úderu srdce. Snažil jsem se zjistit, jestli dýchá, jestli žije. Nenašel jsem puls na zápěstí ani na krku. Srdce nebušilo. *To nemůže být Isabella. Tohle se nemohlo stát.*

Už se objevila kyanóza, modré rty a lůžka nehtů. Tělo leželo v kaluži krve. Svěrače se uvolnily, ale tělesné výměšky pro mě za daných okolností nic neznamenalý.

Isabellina krásná pokožka byla vosková, skoro průsvitná. Její světle zelené oči vyschly a zmatněly. Už mě neviděly. Uvědomil jsem si, že už se na mě nikdy nepodívají.

Do bytu nějak dorazila cambridgeská policie. Najednou byli všude kolem a vypadali stejně šokovaně, jak jsem musel vypadat já. Byli tu i mí sousedi, snažili se mě uklidnit a utěšit, snažili se, aby se jim neudělalo špatně.

Isabella odešla. Ani jsme se nerozloučili. Isabella je mrtvá a já tomu nemohu uvěřit. V hlavě mi zněl starý text Jamese Taylora: Ale já stále doufal, že té ještě spatřím, jednou a naposled. Ta píseň se jmenovala Oheň a děšť. Byla to naše píseň. Stále ještě je.

Po Cambridge se pohyboval nebezpečný šílenec. Udeřil ani ne tucet bloků od Harvardské univerzity. Brzy měl dostat jméno: *pan Smith*. Byla to literární narážka, která se mohla objevit jen v univerzitním městě jako Cambridge.

Nejhorší ze všeho, něco na co nikdy nezapomenu a nikdy neodpustím, bylo, že *pan Smith vyřízl Isabelle srdce*.

Probral jsem se ze vzpomínek. Mé letadlo přistávalo na letišti Charlese de Gaulla. Byl jsem v Paříži. Pan Smith také.

KAPITOLA 92

Zapsal jsem se v Hotelu de la Seine. Ze svého pokoje jsem zavolal do nemocnice svatého Antonína ve Washingtonu. Alex Cross byl stále v kritickém stavu. Úmyslně jsem se vyhnul setkání s francouzskou policií nebo krizovým týmem. Stejně by mi nepomohli. Pracuji raději sám.

Pan Smith se zatím spojil se Sureté. Vždycky to takhle dělal; zavolal místní policii, aby se vysmál všem, kteří ho pronásledovali. Špatná zpráva, pokaždé strašná zpráva. *Nikdo z vás mě nedostane. Ani ty, Pierci.*

Prozradil, kde se najde tělo Abela Santa. Dobíral si nás, nazýval nás neschopnými pitomci. Po každé vraždě nás zesměšňoval.

Francouzská policie stejně jako příslušníci Interpolu se shromáždili v hojném počtu u široké brány do Parc de Montsouris. Já tam dorazil po jedné v noci.

Protože existovala možnost, že se tam nahrnou čumilové a tisk, byla zajištěním místa činu pověřena CRS, speciální jednotka francouzské policie.

Spatřil jsem známou inspektorku z Interpolu a zamával na ni. Sondra Greenbergová byla stejně posedlá polapením

pana Smithe jako já. Byla tvrdohlavá a výborná policistka. Měla velkou šanci, že pana Smithe dostane.

Sondra vypadala mimořádně napjatě a nervózně. „Nemyslím, že potřebujeme všechny tyhle lidi, aby nám pomohli," řekl jsem jí, když přišla ke mně. „Neměl by být takový problém to tělo najít, Sandy. Prozradil nám, kde máme hledat."

„Souhlasím s vámi," odpověděla, „ale znáte Francouze. Rozhodli, že se to udělá takhle. *Le grand*, průzkumný oddíl pro *le grand* zločinného veřelce z kosmu." Po tváři jí přelétl cynický úsměv. „Ráda vás vidím, Thomasi. Zahájíme náš malý lov? Jak je na tom vaše francouzština, mimochodem?"

„*Il n'y a rien a voir, Madame, renrez chez, vous!*"

Sandy se zasmála koutkem úst. Několik francouzských policistů se na nás podívalo, jako bychom byli oba blázni. „*Strašně ráda bych*

jela domů. Tak dobře. Můžete říct policajtům, co by měli dělat. A buďte si jistý, že udělají pravý opak."

„Samozřejmě. Jsou to přece Francouzi."

Sandra byla vysoká bruneta se štíhlým tělem na silných nohách, jako by se spojily dva tělesné typy. Byla to Angličanka, chytrá a vtipná a tolerantní, dokonce i k Američanům. Byla to zbožná židovka a militantní lesbička. Rád jsem s ní pracoval, dokonce i ve chvílích, jako byla tato.

Vešli jsme do parku bok po boku. Vzhůru do práce.

„Proč myslíte, že nám posílá vzkazy *oběma*? Proč nás tady chce oba?" zauvažovala nahlas, když jsme kráčeli přes mokré trávník, který se leskl ve světle lamp.

„Jsme hvězdy v jeho podivné galaxii. To je moje teorie. Jsme také představitelé zákona a ty on rád provokuje. Možná k nám cítí i špetku respektu."

„O tom upřímně pochybuju," řekla Sandy.

„Tak se možná rád předvádí, chce se cítit nadřazený. Jak se vám líbí tahle teorie?"

„Ta je podstatně lepší. Možná nás právě teď pozoruje. *Hej, pane Smithi z Marsu! Díváte se na nás? Bavíte se dobře?* Bože, jak já toho parchanta nenávidím!"

Rozhlédl jsem se kolem po tmavých jilmech. Byla tam spousta úkrytů pro někoho, kdo by nás chtěl sledovat.

„Možná tady je. Třeba dokáže měnit tvar svého těla. Možná se proměnil v tamhleten strom, nebo toho policistu, případně tamhletu kašnu," uvažoval jsem.

Začali jsme prohledávat park ve čtvrt na dvě. Ve dvě v noci jsme stále ještě tělo doktora Abela Santa neměli. Všechny nás to znepokojovalo. Bylo mi jasné, že pan Smith chtěl naše pátrání po těle zkomplikovat. Nikdy předtím to neudělal. Většinou se zbavoval těl jako lidé odhazují obaly od prezervativů. *O co panu Smithovi jde?*

Pařížské noviny určitě dostaly tip, že prohledáváme ten malý park. Chtěli čtenářům svých novin naservírovat k snídani čerstvou krev a vnitřnosti. Nad hlavami nám jako supi přelétaly vrtulníky televizních společností. Ulici zahrazovaly policejní zátarasy. Měli jsme všechno kromě oběti.

Dav čumilů už vzrostl na několik set - a to byly dvě hodiny v noci. Sandy se po nich ohlédla. „*Co je tohle za dobu! Pěkná civilizace!* Tohle řekl Cicero, abyste věděl.”

Můj operátor zapípal o půl třetí. Oba jsme se lekli. Pak spustil i její. *Zdvojené operátory. Co je tohle za svět.*

Přišel mi fax, voice-mail nebo e-mail. Byl jsem si jistý, že to je Smith. Pohlédl jsem na Sandy.

„Co sakra ten chlap chce tentokrát?” řekla. Vypadala vyděšeně. „Nebo je to možná ona - co ta ženská chce?”

Vyndali jsme z tašek přes rameno své notebooky.

Sandra už pátrala ve svém počítači po vzkazu. Dostal jsem svůj jako první.

Pierci, stálo ve faxu, vítám vás v opravdové práci, v opravdovém pronásledování. Lhal jsem vám. Tohle je trest za vaši nevěru. Chtěl jsem vás přivést do rozpaků, ať to znamená cokoliv. Chtěl jsem vám připomenout, že nemůžete věřit mně ani nikomu jinému - ani své přítelkyni slečně Greenbergové. Kromě toho opravdu nemám rád Francouze. Hrozně rád jsem je dnes v noci trochu potrápil.

Ubohý doktor Abel Sante je u chrámu v parku Buttes-Chaumont. Je to pravda. Přísahám.

Důvěřujte mi. Cha, cha! Není tohle ten podivný zvuk, který vy pozemšťané vydáváte, když se smějete ? Víte, já se vlastně nikdy nesmál.

S pozdravem

Pan Smith

Sandra Greenbergová vrtěla hlavou a chrlila kletby do nočního vzduchu. Také tu zprávu dostala.

„Park Buttes-Chaumont,” opakovala. Pak dodala: „Říká, že bych vám neměla věřit. *Cha, cha!* Není tohle ten podivný zvuk, který my pozemšťané vydáváme, když se smějeme?”

KAPITOLA 93

Celý přebujelý, těžkopádný vyšetřovací tým se přesouval na severovýchod Paříže k parku Buttes-Chaumont. Sirény policejních aut vydávaly strašidelný zvuk. Pan Smith způsobil v těchto nočních hodinách v Paříži další zmatek.

„Má teď navrch," řekl jsem Sandy Greenbergové, když jsme se řítili pařížskými ulicemi v modrém citroenu, který jsem měl z půjčovny. Pneumatiky vozu kvílely v zatáčkách. Byl to zvuk, který se výborně hodil ke všemu, co souviselo s panem Smithem. „Smith je na vrcholu svých sil, i když doufám, že jeho sláva je pomíjivá. Tohle je jeho chvíle," tlachal jsem dál.

Angličanka se zamračila. „Thomasi, pořád připisujete Smithovi lidské emoce. Kdy vám už konečně dojde, že hledáme *zeleného mužička!*”

„Řídím se ve vyšetřování vlastní zkušeností. Uvěřím tomu, až uvidím zeleného mužička, kterému kape krev z jeho zelené tlamičky.”

Ani jeden z nás se ani okamžik seriózně nezabýval teoriemi o vetřelci, ale vtipy o návštěvníkovi z vesmíru se staly nedílnou součástí tohoto vyšetřování. Pomáhaly nám držet

se na nohou při vědomí, že brzy dorazíme na místo další odporné vraždy.

Byly skoro tři ráno, když jsme dorazili k parku Buttes-Chaumont. Ta pozdní hodina pro mě nic neznamenalala. Stejně bych nemohl usnout.

Park byl opuštěný, ale jasně osvětlený pouličními lampami a reflektory policie a armády. Při zemi se válela modrošedá mlha, ale viditelnost byla dostačující. Park Buttes-Chaumont se rozkládá na obrovské ploše a trochu se podobá Central Parku v New Yorku. Na začátku devatenáctého století tam bylo vykopáno jezírko, do kterého přiváděl vodu kanál St Martin. Pak byla postavena velká skála, která je teď plná jeskyní a vodopádů. Všude je hustý porost, jenž skýtá dobrý úkryt pro cokoliv, včetně mrtvoly.

Trvalo jen několik minut, než nás zavolali policejním rádiem. Doktor Sante byl pravděpodobně nedaleko místa, kde jsme vstoupili do parku. Pan Smith si s námi přestal hrát. Protentokrát.

Sandy a já jsme vystoupili z policejního auta u zahradníkovy domu blízko chrámu a začali stoupat po příkrých kamenných schodech. Policisté a vojáci kolem nás nevypadali jen unaveně a šokovaně - měli strach. Pohled na nalezené tělo s nimi zůstane až do konce jejich životů. Když jsem studoval na Harvardu, četl jsem knihu Johna Webstera *Bílý ďábel*. Podivné Websterovo dílo ze sedmnáctého století bylo plné d'áblů, démonů a vlkodlaků -a všichni byli lidé. Věřil jsem, že pan Smith je lidský démon toho nejhoršího druhu.

Protlačili jsme se hustými keři. Zaslechl jsem odněkud slabé kňučení policejních psů. Pak jsem vpředu uviděl čtyři napjatá, třesoucí se zvířata, která vedla pátrače.

Vypadalo to, že nové místo činu bude mimořádné. Byl odtud krásný výhled na Montmartre a Saint-Denis. Ve dne sem přicházeli lidé pokochat se vyhlídkou, vyvenčit psy, žít život, jak se sluší a patří. Z bezpečnostních důvodů park zavíral v 11:00.

„Tamhle vpředu,“ zašeptala Sandy. „Něco tam je.“

Viděl jsem, jak se k tomu místu blíží v malých skupinkách policisté. Pan Smith tady určitě byl. Tucet nebo více balíčků, každý pečlivě zabalený do novin, byly spořádaně rozložené na trávniku.

„Jste si jistý, že je to ono?“ zeptal se mě jeden inspektor francouzsky. Jmenoval se Girard. „Co to má sakra znamenat? Dělá si z nás legraci?“

„To není vtip, na to můžete vzít jed. Rozbalte jeden z těch balíčků. Jakýkoliv,“ vybídl jsem francouzského policistu. Díval se na mě, jako bych se zbláznil.

„Jak říkáte v Americe,“ prohlásil Girard francouzsky, „tohle je vaše šou.“

„Rozumíte anglicky?“ utrl jsem se na něj. „Ano, rozumím,“ odpověděl okamžitě. „Dobře. Tak se jděte vysrat,“ opáčil jsem svou mateřštinou.

Došel jsem ke strašidelné kupě balíčků nebo spíš „dárků“. Měly různé tvary a každý z nich byl pedantsky zabalený do novin. Umělec pan Smith. Velký kulatý balík vypadal jako hlava.

„Francouzské řeznictví. To je téma pro dnešní noc. Je to pro něj jenom maso," utrousil jsem k Sandy Greenbergové. „Posmívá se francouzské policii." Rukama v gumových rukavicích jsem opatrně rozbalil jeden z balíčků. „Proboha, Sandy!" Nebyla to tak úplně hlava. *Byla to jen půlka hlavy!* Hlava doktora Abela Santa byla pečlivě oddělena od těla jako vybraný kus masa. Byla rozseknutá napůl. Obličej byl umytý. Promlouvala k nám jen polovina Santeho úst -jediné oko odráželo okamžik nepopsatelné hrůzy. „Máte pravdu. Je to pro něj jen maso," řekla Sandy. „Jak to můžete vydržet, pokaždé ho správně odhadnout?" „Nemůžu," zašeptal jsem. „Je to k nevydržení."

KAPITOLA 94

Na předměstí Washingtonu zastavil sedan FBI, aby vyzvedl Christine Johnsonovou u ní doma. Byla připravená a čekala za dveřmi. Objímala se pažemi jako vždy v poslední době. Měla strach. Vypila dvě sklenice vína a dalo jí dost práce, aby zůstalo jen u nich.

Když spěchala k autu, rozhlížela se kolem, jestli ji nepronásleduje nějaký novinář. Byli jako psi na čerstvé stopě. Vytrvalí, někdy neuvěřitelně necitelní a hrubí.

Černý agent, kterého už znala, příjemný, inteligentní muž jménem Charles Dampier, vyskočil z auta a otevřel jí zadní dvířka. „Dobrý večer, paní Johnsonová," pozdravil ji slušně jako některý z žáků její školy. Zdálo se jí, že se do ní trochu zakoukal. Byla zvyklá, že se k ní muži takhle chovají a snažila se být milá

„Děkuji," řekla a posadila se na sedadlo potažené šedou kůží. „Dobrý večer, pánové," řekla Charlesovi a řidiči, muži jménem Joseph Denjeau.

Cestou nikdo nepromluvil. Oba agenti měli zřejmě instrukce nenavazovat hovor, pokud by sama nezačala. *Žijí v podivném, studeném světě,* pomyslela si Christine. *A teď v něm asi žiju i já, a vůbec se mi to nelíbí.*

Než agenti přijeli, vykoukala se. Seděla ve vaně se sklenicí červeného vína a rekapitulovala svůj dosavadní život. Znala velmi dobře své dobré, špatné a nejhorší vlastnosti. Věděla, že se v minulosti vždycky bála skočit do něčeho po hlavě, i když to často chtěla udělat a teď tomu byla tak blízko. Měla v sobě rozhodně něco divokého, pozitivně divokého. Během svého manželství s Georgem na šest měsíců opustila manžela. Odletěla do San Francisca a studovala fotografii v Berkeley, kde žila v malém bytě v kopcích. Nějakou dobu jí samota vyhovovala, měla čas na přemýšlení a prosté zaznamenávání krás života fotoaparátem.

Vrátila se k Georgovi, učila a nakonec sehnala místo ve škole Sojourner Truthové. Možná to bylo dětmi, které tam učila, ale úplně si tu školu zamilovala. Milovala děti a uměla to s nimi. Hrozně toužila mít vlastní.

V myšlenkách byla ve škole u svých žáků. Nejspíš to způsobila ta pozdní hodina a druhá sklenička merlotu. Černý ford sedan projížděl prázdnými půlnočními ulicemi. Byla to obvyklá trasa z Mitchellville do centra Washingtonu. Přemýšlela, jestli je to rozumné, ale předpokládala, že se vyznají ve své práci.

Christine se občas ohlédla, aby zjistila, jestli je někdo nesleduje. Připadala si při tom trochu hloupě, ale nemohla si pomoci.

Byla součástí případu, který byl nebezpečný a zajímavý pro tisk. Vůbec nerespektovali její pocity a soukromí. Reportéři se objevovali ve škole a vyzvídali u učitelů. Volali jí domů tak často, že si nakonec nechala přidělit číslo, které nebylo v seznamu.

Zaslechla houkání policejní sirény nebo ambulance a ten nepříjemný zvuk ji vytrhl ze zamyšlení. Povzdechla si. Už byli skoro na místě.

Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Sklonila hlavu na hrud. Byla unavená a cítila, že by se potřebovala vyplakat.

„Jste v pořádku, paní Johnsonová?“ zeptal se jí agent Dampier. *Má oči i vzadu. Pozoruje mě,* pomyslela si Christine. *Všechno sleduje, ale to je asi v pořádku.*

„Je mi dobře.“ Otevřela oči a pokusila se o úsměv. „Jsem jenom trochu unavená, to je všechno. Moc brzo jsem vstávala a chodila pozdě spát.“

Agent Dampier zaváhal a pak řekl: „Je mi líto, že se tohle muselo stát.“

„Děkuji,“ zašeptala. „Vaše laskavost mi to podstatně ulehčila. A vy jste opravdu dobrý řidič,“ pochválila agenta Denjeaua, který většinou mlčel, ale teď se rozesmál.

Sedan FBI vyjel po příkré betonové rampě a vjel zezadu do budovy. Jak už věděla, byla to vrata pro zásobování. Všimla si, že se zase objímá pažemi. Celý ten noční výlet jí připadal tak neskutečný.

Oba agenti ji doprovodili nahoru až ke dveřím. Pak ustoupili a ona vešla dovnitř.

Potichu zavřela dveře a opřela se o ně. Srdce jí divoce bušilo jako poslední dobou často.

„Ahoj, Christine,“ řekl Alex. Došla k němu, pevně ho objala a všechno bylo náhle o tolik lepší. Všechno začalo zase dávat smysl.

KAPITOLA 95

Hned první ráno poté, co jsem se vrátil do Washingtonu, jsem se rozhodl znovu navštívit Crossův dům na Páté ulici. Potřeboval jsem si ještě jednou projít Alexovy poznámky o Garym Sonejim. Měl jsem čím dál silnější pocit, že Alex Cross svého útočníka znal, že se s ním už někdy dříve setkal.

Když jsem řídil přecpanými washingtonskými ulicemi, probíral jsem se v duchu fyzickými důkazy. První důležitá stopa byl fakt, že se v ložnici, kde byl Cross napaden, nenašly skoro žádné známky chaosu nebo nepřičetného řádění. Bylo úplně zřejmé, že násilník jednal naprosto chladnokrevně.

Dalším důležitým faktem bylo použití přehnaného násilí. Cross byl udeřen nejméně šestkrát před tím, než byl postřelen. To na první pohled nekorespondovalo se stavem, v jakém bylo místo činu, ale mě to tak nepřipadalo. Ten, kdo přišel do domu, Alexe Crosse hluboce nenáviděl.

Jakmile se dostal do domu, choval se vetřelec stejně, jak by se choval Gary Soneji. Útočník se ukryl ve sklepě. Pak napodobil útok, který už jednou Soneji na tento dům podnikl. Nebyly nalezeny žádné zbraně, což znamenalo, že

útočník jednal s jasnou hlavou. Neodnesl si ani nic na památku.

Zůstal tam Alexův policejní odznak. Útočník chtěl, abychom ho našli. Co nám tím chtěl říct - že je hrdý na to, co spáchal?

Nakonec jsem se vrátil k nejvýraznější a nejsmysluplnější stopě ze všech. Uvědomil jsem si to hned, jak jsem dorazil na Pátou ulici a začal sbírat data.

Útočník nechal Alexe Crosse a jeho rodinu naživu. I kdyby Cross nakonec zemřel, zůstane faktem, že násilník odešel z domu, aniž by se přesvědčil, že je Cross mrtvý.

Proč to udělal? Mohl Crosse zabít. Nebo bylo součástí jeho plánu nechat ho naživu? Jestli ano, proč?

Odhal tuhle záhadu, zodpověz tuhle otázku - a vyřešíš celý případ.

KAPITOLA 96

Dům byl tichý a smutný, jak bývají domy, kde chybí nějaký důležitý člen rodiny. Viděl jsem Nanu pracovat horečnatě v kuchyni. Vůně pečícího se chleba, smaženého kuřete a pečených sladkých brambor se linula celým domem a byla velmi uklidňující. Babička byla zabraná do práce a já ji nechtěl rušit.

„Je v pořádku?“ zeptal jsem se Sampsona. Souhlasil, že se se mnou v domě sejde, i když se na mě pořád zlobil, že jsem před několika dny odjel od nedokončené práce.

Pokrčil rameny. „Nedokáže připustit, že by se Alex nemusel vrátit. Jestli umře, nevím, co to s ní udělá.“

Vyšli jsme se Sampsonem potichu do schodů. Byli jsme v chodbě, když se ve dveřích do jedné z ložnic objevily Crossovy děti.

Ještě jsem se s Damonem a Jannie nesetkal, ale slyšel jsem o nich. Byly to krásné děti, i když jim modřiny po napadení ještě nezmizely. Vypadaly dobře po Alexovi. Z očí jim vyzařovala inteligence.

„Tohle je pan Pierce,“ představil mě Sampson. „Je to náš přítel.“

„Pracuji se Sampsonem,“ vysvětlil jsem jim. „Snažím se mu pomoci.“

„Opravdu, strejdo Johne?“ zeptala se holčička. Chlapec se na mě díval. Neměl strach, ale byl opatrný. Damonovy velké hnědé oči mi připomněly jeho otce.

„Ano, pracuje se mnou a je moc dobrej,“ řekl Sampson. Jeho chvála mě překvapila.

Jannie přišla blíž ke mně. Byla to ta nejkrásnější holčička, i přes škrábance a modřiny na bradě a tváři. Její matka musela být nádherná žena.

Podala mi ruku. „No, nemůžete být tak dobrý jako můj táta, ale můžete bydlet v jeho ložnici. Ale jenom dokud se nevrátí.“

Poděkoval jsem Jannii a kývl na Damona. Následující hodinu a půl jsem strávil nad Crossovými podrobnými poznámkami o Garym Sonejim. *Hledal jsem Sonejiho spolupachatele.* Nejstarší poznámky byly z doby před čtyřmi lety. Byl jsem přesvědčený, že ať Crosse napadl kdokoliv, neudělal to náhodou. Muselo tady být silné spojení

se Sonejim, *kteřý tvrdil, že vždycky pracuje sám*. Byl to složitý problém, se kterým si ani v Quantiku nikdo nevěděl rady.

Když jsem konečně sešel dolů, Sampson a Nana byli v kuchyni. Klidná a uklizená místnost byla velmi útulná. Vyvolala u mě vzpomínky na Isabellu, která hrozně ráda vařila a byla dobrá kuchařka, vzpomínky na domov a náš společný život.

Nana se na me podívala stejně pronikavě jako posledně. „Vás si pamatuju," řekla. „Vy jste ten, kdo mi pověděl pravdu. Už jste na něco přišel? Vyřešíte to?" zeptala se.

„Ne, ještě jsem to nevyřešil, Nano," pověděl jsem jí znovu pravdu. „Ale myslím, že Alex mohl. Gary Soneji zřejmě měl celou dobu partnera."

KAPITOLA 97

V hlavě se mi neustále honila znepokojující myšlenka: *Komu můžeš věřit? Komu můžeš opravdu důvěřovat? Míval jsem takového člověka - Isabellu.*

Vrtulník FBI Belljet Ranger se mnou a Sampsonem na palubě odstartoval následující ráno. Měli jsme zabaleno na několik dní.

„Tak kdo je ten Sonejiho parťák? Kdy mi ho představíš?“ zeptal se mě Sampson ve vzduchu.

„Už ses s ním potkal,“ řekl jsem mu.

Dorazili jsme do Princetonu před polednem a šli navštívit muže jménem Simon Conklin. Sampson a Cross už ho vyslýchali. Alex Cross si napsal o Conklinovi několik stran poznámek během vyšetřování senzačního únosu dvou dětí před několika lety: Maggie Rose Dunneové a Michaela „Skrčka“ Godberga. FBI se těmi materiály nikdy pořádně nezabývala. Chtěla ten případ co nejdříve uzavřít.

V poslední době jsem si ty poznámky přečetl několikrát. Simon Conklin a Gary vyrůstali ve stejné venkovské ulici několik kilometrů od Princetonu. Oba kamarádi se považovali za nadřazené nad ostatními dětmi a většinou dospě-

lých. Gary nazýval sebe a Conklina „borci“. Připomínali Leopolda a Loeba, vysoce inteligentní výrostky, kteří spáchali slavnou vraždu v Chicagu.

Jako kluci došli Simon Conklin a Gary k závěru, že cena lidského života je jen bublina, nafouknutá lidmi u moci. Buď se budete řídit jejich pravidly, nebo si vytvoříte vlastní.

Cross ve svých poznámkách dvakrát podtrhl, že *Gary byl pátý od konce ve své třídě v Princetonské střední škole, než přestoupil do školy Peddie. Simon Conklin byl číslo jedna a šel na Princetonskou univerzitu.*

Několik minut po poledni jsme se Sampsonem vystoupili z auta na hliněném parkovišti u pustého nákupního střediska mezi Princetonem a Trentonem v New Jersey. Bylo vlhké vedro a všechno bylo vybělené sluncem.

„Princetonská vzdělání Conklinovi rozhodně prospělo," poznamenal Sampson se sarkasmem v hlase. „Udělalo to na mě dojem."

V posledních několika letech se Conklin zmožil na knihkupectví pro dospělé v tomhle zchátralém nákupním centru. Obchod se nacházel v jednopatrové budově z červených cihel. Dveře do obchodu byly natřené na černo. Nápis na dveřích hlásal PRO DOSPĚLÉ.

„Jakýs měl pocit ze Simona Conklina? Pamatuješ se na něj dobře?" zeptal jsem se, když jsme kráčeli ke dveřím. Tušil jsem, že tam bude zadní východ, ale nemyslel jsem si, že by před námi utekl.

„Simon byl rozhodně třídní magor. Jeden čas byl dost vysoko na mém seznamu podezřelých v případě Unabomber. Jestlipak má alibi na noc, kdy došlo k útoku na Alexe."

„Určitě ho bude mít," zamumlal jsem. „Je to chytrák, na to nezapomínej."

Vstoupili jsme do ošumělého krámu a ukázali odznaky. Conklin vyšel zpoza vyvýšeného pultu. Byl vysoký, pokřivený a vyhublý. Jeho světle hnědé oči se na nás nepřítomně dívaly. Byl nesympatický od prvního pohledu.

Na sobě měl seprané modré džínsy a koženou vestu pobitou cvoky na holém těle. Kdybych neznal osobně

několik podobných existencí z Harvardu, nedokázal bych si představit, že mohl vystudovat Princetonskou univerzitu a takhle skončit. Všude kolem něj byly umělé vagíny, vibrátory, pumpy k vyvolání erekce, pouta. Simon Conklin se mezi své zboží docela dobře hodil.

„Návštěvy vás pitomců se mi začínaj líbit. Nejdřív mi vadily, ale fakt si zvykám," prohlásil místo pozdravu. „Vás si pamatuju, detektive Sampson. Ale vy jste v týmu nováček. Musíte být nedokonalá náhražka Alexe Crosse."

„Ne tak úplně," řekl jsem. „Jenom se mi zatím nechtělo strkat hlavu do téhle špinavé díry."

Conklin vydal chrchlavý zvuk, který měl zřejmě napodobovat smích. „Tak vám se nechtělo. To znamená, že máte pocity, podle

ktorejch se někdy chováte. Jak podivné! Tak to musíte bejt z Kriminálního programu investigativní analýzy FBI, nemám pravdu?"

Odvrátil jsem se od něj a prohlížel si obchod.

„Ahoj," pozdravil jsem muže, který si prohlížel polici se španělskými muškami a jinými afrodiziaky. „Našel jste dneska něco, co by se vám líbilo? Jste místní? Já jsem Thomas Pierce od FBI."

Muž si zamumlal něco nesrozumitelného pod vousy a vzal nohy na ramena. Na odchodu pustil dovnitř trochu slunečního svitu.

„Ale no tak. To od vás nebylo hezký," řekl Conklin. Znovu si odchrchlal.

„Někdy se ode mně nedá nic hezkého čekat," odpověděl jsem.

Conklin reagoval širokým zívnutím, při kterém mu zakrúpalo v pantech. „Když byl Alex Cross postřelenej, byl jsem celou noc s přítelkyní. Vaši pečlivý pohůnkové už s Danou mluvili. Byli jsme na mejdanu v Hopewellu až asi do půlnoci. Mám na to řadu svědků."

Přikývl jsem a zatvářil se stejně znučeně jako on. „Ještě jedno, stejně slibné téma - co se stalo s Garyho vláčky? S těmi, které ukradl svému nevlastnímu bratrovi?"

Conklin už se nesmál. „Hele, tyhle kecy už mě trochu unavujou. Nudí mě hrabat se v tý starý historii. Gary a já jsme byli kámoši do dvanácti. Pak už jsme spolu nepekli. On měl svý kamarády a já svý. *Tečka*. A teď odtud rychle vypadněte."

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, ne, Gary nikdy neměl jiné přátele. Nechtěl se zdržovat s kdekákým póvlem. Vás a sebe považoval za něco lepšího. Řekl to Alexu Crossovi. Myslím, že jste byli s Garym přátelé až do jeho smrti. Proto jste nenáviděl doktora Crosse. Měl jste důvod zaútočit na jeho dům. Měl jste motiv, Conkline, a *jste jediný* člověk, kdo ho měl."

Conklin zachrchlal nosem a koutkem úst. „A když to dokážete, půjdu přímo do basy. Ale to vy nemůžete. *Dana. Hopewell. Několik svědků*. Mějte se, blbečkové."

Vyšel jsem z krámu. Zůstal jsem stát ve vedru na parkovišti a čekal, až se ke mně připojí Sampson.

„Co to sakra děláš? Proč jsi jen tak odešel?" ptal se.

„Conklin je možná vůdce," řekl jsem. „Možná byl Soneji jeho *následovník*."

KAPITOLA 98

Dříve nebo později se skoro každé policejní vyšetřování stane hrou na kočku a myš. U těch obtížných a dlouhých se to stane vždycky. Nejdřív se ale musí rozhodnout: *Kdo je kočka? A kdo myš?*

Několik následujících dní jsme se Sampsonem Simona Conklina sledovali. Dali jsme mu najevo, že tam jsme, že ho pozorujeme a číháme na něj za nejbližším rohem. Chtěl jsem zjistit, jestli tlak přinutí Conklina k nějaké akci a neudělá třeba chybu.

Conklin na to reagoval veselým úsměvem a zdviženým prostředníkem. To bylo v pořádku. Jeho radar nás zaregistroval. Věděl, že jsme tam a sledujeme každý jeho (krok. Bylo znát, že ho znervózňujeme. Rozehrávat jsem hru. John Sampson se po několika dnech musel vrátit do Washingtonu. Očekával jsem to. Washingtonské policejní oddělení ho nemohlo nechat pracovat tak dlouho na jednom případě. Kromě toho Alex Cross a jeho rodina potřebovali Sampsona doma.

Zůstal jsem v Princetonu sám, přesně tak, jak mi to vyhovovalo.

Simon Conklin odešel v úterý večer z domu. Sledoval jsem ho ve svém fordů. Brzy jsem se nechal zpozorovat. Pak jsem zůstal v hustém provozu na dálnici pozadu a nechal ho jet.

Vrátil jsem se k jeho domu a zaparkoval mimo hlavní ulici pod borovicemi. Co nejrychleji jsem prošel hustým lesem. Věděl jsem, že nemusím mít moc času.

Nepoužil jsem baterku ani jiné světlo. Věděl jsem, kam jdu. Byl jsem nabitý energií. Hrál jsem svou hru a dobře jsem znal svou roli. Můj šestý smysl pracoval naplno.

Dům byl postavený ze dřeva a cihel a v přední stěně měl podivná šestiúhelníková okna. O dům občas bouchla některá z uvolněných, oprýskaných okenic. Nejbližší sousedi bydleli asi dva kilometry daleko. Nikdo mě neviděl, jak páčím dveře do kuchyně a vcházím dovnitř.

Věděl jsem, že by se Simon Conklin mohl otočit a jet za mnou - kdyby byl tak chytrý, jak si o sobě myslí. Nebál jsem se toho. Měl jsem o Conklinovi a jeho návštěvě Crossova domu pracovní teorii a potřeboval jsem ji prověřit.

Když jsem páčil zámek, vzpomněl jsem si na pana Smithe. *Smith je posedlý studiem lidí, pronikáním do jejich Životů.*

Vnitřek domu byl naprosto nesnesitelný: domov Simona Conklina páchl jako nábytek od Armády spásy, postříkaný proti švábům a potopený do fritézy u McDonald's. Vlastně to bylo ještě horší. Přitiskl jsem si na nos a ústa kapesník a začal prohledávat to špinavé doupě. Měl jsem strach, že tam najdu mrtvolu. Všechno bylo možné.

Každý pokoj a každý předmět byl ulepený a pokrytý prachem. To nejlepší, co by se dalo říct o Simonu Conklinovi, bylo, že je vášnivý čtenář. Ve všech místnostech se povalovaly otevřené knihy, několik jich bylo na posteli.

Zdálo se, že si potrpí na sociologii, psychologii a filozofii: Marx, Jung, Bruno Bettelheim, Malraux, Jean Baudrillard. Nenatřené police sahaly od podlahy až ke stropu a byly nacpané na ležato narovnanými knihami. Můj

původní dojem z toho domu byl, že ho už někdo prohledal přede mnou.

Všechno zapadalo do toho, co se stalo v Crossově domě.

Nad Conklinovou postelí visela zarámovaná fotografie dívky od Vargase s podpisem modelky a otiskem rtěnky na zadku.

Pod postelí byla zastrčená puška. Byl to Browning BAR - stejný model, jaký použil Soneji ve Washingtonu. Přes tvář mi přelétl úsměv.

Simon Conklin věděl, že ta puška je jen nepřímý důkaz, že neříká nic o jeho vině a nevině. *Chtěl, aby se našla. Chtěl, aby byl nalezen Crossův odznak. Rád si hraje.*

Sešel jsem po rozvrzaných dřevěných schodech do sklepa. Světlo jsem nechal zhasnuté a rozsvítil svou malou baterku.

Ze sklepa nevedla žádná okna. Byl tam prach, pavučiny a hlasitě kapající dřež. Na šňůře u stropu visely zkroucené fotografie.

Srdce mi bušilo dvojnásobnou rychlostí. Byly tam fotografie nahého Simona Conklina, které vypadaly, že byly pořízené někde v domě.

Namátkou jsem posvítil do všech koutů sklepa. Podlaha byla špinavá a tvořily ji velké kameny, na kterých byl ten starý dům postavený. Bylo tam uskladněné staré lékařské vybavení: chodítko,

hliníkové misky, kyslíková bomba s připojenými hadicemi, přístroj na určování glukózy.

Můj zrak zabrousil na vzdálenější stranu, k jižní stěně domu.
Sonejiho vláčky!

Byly v domě Garyho nejlepšího přítele, jeho jediného přítele na celém světě, muže, který zaútočil na Crossovu rodinu ve Washingtonu. Byl jsem si tím jistý. Byl jsem si jistý, že jsem ten případ vyřešil.

Byl jsem lepší než Alex Cross.

Vždycky jsem to říkal.

Pravda vyšla najevo.

Kdo je kočka? A kdo myš?

PÁTÁ ČÁST - KOČKA A MYŠ

KAPITOLA 99

Na letišti v Quantiku stála neformální skupinka asi tuctu nejlepších agentů FBI. Hned za nimi čekaly na start dva černé vrtulníky. Agenti se nemohli tvářit vážněji a pozorněji, ale také zmateněji.

Když jsem si stoupl před ně, třásl se mi nohy a kolena mi narážela o sebe. Nikdy jsem nebyl nervóznější a méně jistý sám sebou. Na žádný jiný případ jsem se také nesoustředil víc.

„Pro ty z vás, kteří mě neznají," řekl jsem a odmlčel se, ne pro efekt, ale kvůli nervům, „jsem Alex Cross."

Snažil jsem se, aby viděli, že jsem fyzicky v pořádku. Měl jsem na sobě volné khaki kalhoty a modrou košili s dlouhými rukávy a rozepnutým límečkem. Udělal jsem, co jsem jenom mohl, abych zakryl všechny ty šrámy a modřiny.

Přišel čas odkrýt mnoho složitých záhad. Záhad okolo zbabělého útoku na můj dům ve Washingtonu a jeho pachatele, záhad spojených s masovým vrahem panem Smithem a Thomasem Piercem od FBI.

Zmatek z tváří některých agentů nezmizel. Zdálo se, že je mé zjevení šokovalo.

Nemohl jsem jim to mít za zlé, ale také jsem věděl, že to, co se stalo, bylo nezbytné. Byl to jediný způsob jak toho ďábelského vraha dostat. Byl to plán, kterým jsme se museli řídit až do posledního okamžiku.

„Jak vidíte, pověsti o mé hrozící smrti byly poněkud přehnané. Vlastně mi je docela dobře," usmál jsem se. Trochu to prolomilo ledy mezi mnou a agenty.

„Oficiální prohlášení z nemocnice svatého Antonína -,přežití nepravděpodobné', ,velmi špatný stav', ,vysoce nepravděpodobné, že

doktor Cross překoná svá zranění' -byly někdy vyložené lži, vytvořené pro Thomase Pierce. Kdybyste k tomu měli nějaké výhrady, obraťte se na Kyla Craiga," řekl jsem.

„Ano, je to moje vina," dodal Kyle. Stál po mém boku spolu s Johnem Sampsonem a Sondrou Greenbergovou z Interpolu. „Alex to takhle nechtěl. Vlastně se do toho nechtěl zaplést vůbec, jestli si dobře pamatuji."

„To je pravda, ale už se stalo. Jsem v tom až po krk, stejně jako budete brzy vy. Kyle a já vám všechno vysvětlíme."

Nadechl jsem se a pokračoval. Moje nervozita už skoro zmizela.

„Před čtyřmi lety našel absolvent Harvardské lékařské fakulty Thomas Pierce svou přítelkyni zavražděnou v jejich bytě v Cambridgi. Policie nezjistila, že by s tím měl něco společného. FBI to později potvrdila. Ted vám povím, jak si s Kylem myslíme, že to bylo, co se té noci v Cambridgi stalo."

KAPITOLA 100

Thomas Pierce strávil večer s přáteli v baru Jillian's v Cambridge. Jeho přátelé byli čerství absolventi medicíny a pili nepřetržitě již od druhé hodiny odpoledne.

Pierce zval Isabellu, ať jde do baru s nimi, ale odmítla se slovy, ať se dobře baví a odpočine si. Zasloužil si to. Ten večer přišel do bytu, kde spolu bydleli Pierce a Isabella, doktor Martin Straw. Straw a Isabella měli poměr už šest měsíců. Slíbil, že kvůli ní opustí svou manželku a děti.

Isabella spala, když Pierce vstoupil do bytu na Inman Street. Věděl, že tam Martin Straw už dříve byl. Před časem je spolu viděl a pak je několikrát sledoval na jejich procházkách po Cambridgi a jednodenním výletě na venkov.

Když otevřel dveře do bytu, cítil každou buňkou svého těla, že tam Straw opět byl. Strawův deodorant byl nezaměnitelný a Thomasi Piercovi se chtělo rvát. Nikdy Isabellu nepodvedl, nikdy se o to ani nepokusil.

Tvrdě spala v jejich posteli. Několik okamžiků nad ní stál a ani se nepohnula. Vždycky se mu líbilo, jak spí. Rád se na ni takhle díval. Dříve si její výraz ve spánku pletl s nevinností.

Poznal, že Isabella pila víno. Cítil ho z místa, kde stál.

Použila ten večer parfém. Pro Martina Strawa.

Byl to parfém Jean Patou's Joy - velmi drahý. Koupil jí ho k minulým vánocům.

Thomas Pierce se rozplakal s obličejem v dlaních.

Isabelliny dlouhé hnědé vlasy byly rozpuštěné a volně splývaly po polštáři. Pro Martina Strawa.

Martin Straw si vždycky lehal na levou stranu postele. Měl posunutou nosní přepážku, kterou bylo možné snadno narovnat, ale i lékaři odkládají operace. Nemohl moc dobře dýchat pravou nosní dírkou.

Thomas Pierce to věděl. *Studoval* Martina Strawa, snažil se ho pochopit, pochopit to, co v něm bylo lidské.

Pierce věděl, že musí jednat, a nesmí mu to trvat dlouho.

Dopadl na Isabellu celou vahou a silou. Náčiní už měl připravené. Bojoval s ní, ale přemohl ji. Svýma silnýma rukama objal její labutí šíji. Nohama se opřel o matraci pro lepší rovnováhu.

Při souboji se odhalila její ňadra a připomněla mu, jak je Isabella nádherná a sexy, jak se k sobě dokonale hodili jako Romeo a Julie z Cambridge. Taková pitomost, tak nesmyslný mýtus. Dojem lidí, kteří si neviděli ani na špičku nosu. Nikdy ho nemilovala jako on ji. Isabella dokázala, že poprvé a naposledy v životě k někomu něco cítil.

Thomas Pierce se na ni podíval. Isabelliny oči byly jako křišťálová zrcadla. Malá, krásná ústa měla pootevřená. Její plet' byla jak satén.

Byla teď bezmocná, ale mohla sledovat, co se děje. Isabella si byla vědoma svého zločinu a věděla, že přijde trest.

„Nevím, co to vlastně dělám," řekl konečně. „Je to jako bych byl mimo své tělo a pozoroval sám sebe. A přesto... nedokážu vyjádřit, jak moc naživu se cítím."

Všechny noviny, časopisy, televizní a rozhlasové zprávy popsaly to, co se stalo, do nejhroznějších detailů, ale nikdo neznal pravdu, pocit, jaký měl, když se díval do očí umírající Isabelly.

Vyřízl Isabelle srdce.

Držel v dlaních její srdce, které ještě tlouklo, ještě žilo, a díval se, jak umírá.

Pak probodl srdce harpunou z potápěčské výstroje. Poněkud nezvyklý „*piercing*" a první stopa, kterou po sobě zanechal. Úplně první stopa ze všech.

Šestým smyslem sledoval, jak Isabellin duch opouští její tělo. Pak se mu zdálo, že i jeho duše odešla. Uvěřil, že té noci zemřel i on.

Z jeho smrti se v Cambridgi zrodil Smith.

Thomas Pierce byl pan Smith.

KAPITOLA 101

Thomas Pierce je pan Smith," řekl jsem agentům, kteří se shromáždili v Quantiku. „Nepochybujte o tom, prosím. Mohlo by to být nebezpečné jak pro vás samotné, tak pro zbytek týmu. Pierce je Smith a zabil už devatenáct lidí. Bude zabíjet znovu."

Mluvil jsem teprve krátce, ale teď jsem zmlkl. Ze skupiny zazněla otázka, vlastně několik otázek. Nemohl jsem jim to mít za zlé - sám jsem byl plný otázek.

„Můžu vás tady na moment zarazit? Opravdu došlo k útoku na vaši rodinu?" zeptal se mladý agent ostříhaný na ježka. „*Opravdu jste byl zraněn?*"

„K útoku na můj dům *došlo*. Z důvodu, který nám není jasný, se útočník zastavil těsně před spácháním vraždy. Má rodina je v pořádku. Můžete mi věřit, že bych chtěl zjistit, kdo a proč na mě zaútočil, víc než kdokoliv jiný. Chci toho parchanta dostat, ať je to kdokoliv."

Zvedl jsem ruku v obvazu, aby ji všichni viděli. „Dostal jsem kulku do zápěstí. Druhá mi pronikla do břišní dutiny, ale prošla skrz. Jaterní arterie nebyla porušena, jak tvrdili doktoři. Koupil jsem to pořádně, ale moje EKG nikdy nevykazovalo ‚známky snížené aktivity‘. Byla to všechno

komedie pro Pierce. Kyle? Chceš zaplnit některé z mezer, které jsi sám pomohl vytvořit?"

Byl to Craigův plán a na něm bylo, aby ho agentům vysvětlil.

„Alex mluví o Piercovi pravdu. Je to chladnokrevný vrah a to, co chceme dnes večer udělat, je nebezpečné a neobvyklé, ale tato situace to vyžaduje. Už několik týdnů se Interpol a FBI snaží nastražit nepropustnou past na pana Smithe, o kterém si myslíme, že je Thomas Pierce," zopakoval Kyle Craig. „Nedokázali jsme ho přistihnout při ničem usvědčujícím a nechceme udělat něco, co by ho mohlo vyplašit."

„Je to strašidelný parchant, to vám povím," řekl John Sampson z místa po mém boku. Poznal jsem, že se drží zpátky a potlačuje svůj vztek. „A je to *opatrný* parchant. Když jsem s ním dělal, nepodařilo se mi ho při ničem nachytat. Hrál svoji roli dokonale."

„Ty taky, Johne," pochválil ho Kyle. „Detektiv Sampson byl také zasvěcen do naší lsti," vysvětlil.

Ještě před několika hodinami byl Sampson s Piercem v New Jersey. Znal ho lépe než já, i když ne tak dobře jako Kyle a Sondra Greenbergová z Interpolu, která začala Pierce podezírat jako první.

„Jak se chová, Sondro," obrátil se Kyle ke Greenbergové. „Čeho jste si všimla?"

Inspektorka Interpolu byla vysoká působivá žena. Pracovala na tom případě v Evropě už dva roky. „Thomas Pierce je arogantní hajzl. Věřte mi, posmívá se nám. Je stoprocentně sebejistý. Je také neustále ve střehu. Pořád se ohlíží přes rameno. Někdy si i já myslím, že není člověk. Řekla bych, že se brzy zhroutí. Tlak, který jsme na něj vyvinuli, účinkuje."

„Je to čím dál tím zřejmější," navázal na ni Kyle. „Na začátku byl Pierce naprosto klidný. Všechny nás oklamal. Byl to stejný profesionál jako kterýkoliv agent, kterého jsme kdy měli. Cambridgeská policie ho ani na okamžik

nepodezírala, že zabil Isabellu Calaisovou. Nikdy neudělal chybu. Jeho žal nad její smrtí byl ohromující."

„Je skutečnej, dámy a pánové," promluvil opět Sampson. „Je neskutečně chytřej a taky dobřej vyšetřovatel. Má vynikající instinkty a disciplínu. Odvedl dobrou práci, když přišel na Simona Conklina. Myslím, že soupeří s Alexem."

Kyle se mnou mluvil o panu Smithovi, než začalo Sonejiho řádění. Mluvili jsme spolu znovu, když jsem vzal Rosie do Quantika na testy. Spolupracoval jsem s ním na neoficiální bázi. Spolu se Sondrou Greenbergovou jsem mu pomáhal vytvořit profil Thomase Pierce. Když jsem byl postřelen ve svém domě, Kyle měl starost a spěchal do Washingtonu. Útok ale nebyl zdaleka tak zlý, jak si všichni mysleli nebo jak jsme tvrdili.

Byl to Kyle, kdo rozhodl využít příležitosti. Až do té doby byl Pierce nepolapitelný. Kdyby se nám podařilo zaměstnat ho tímhle případem, *mým* případem, mohli bychom ho sledovat a udržovat pod tlakem. Kyle věřil, že Pierce nedokáže odolávat dlouho. Velké ego, úžasná sebedůvěra. Kyle měl pravdu.

„Pierce se brzy zhroutí," opakovala znovu Sondra Greenbergová. „Nevím, co se děje v jeho hlavě, ale je blízko zlomu."

Souhlasil jsem s Greenbergovou. „Řeknu vám, co se stane dál. Obě osobnosti začnou splývat. Pan Smith a Thomas Pierce se brzy spojí v jednu osobu. Thomas Pierce je vlastně ta část, která nejspíš zmizí. Myslím, že na *Simona Conklina pošle pana Smithe*.

Sampson se naklonil ke mně a zašeptal: „Řekl bych, že přišel čas, aby ses seznámil s panem Piercem a panem Smithem."

KAPITOLA 102

Bylo to tady. Konec. Muselo to tak být. Všechno, co nás napadlo, bylo v sedm hodin na místě v Princetonu. Thomas Pierce v minulosti prokázal svou nepolapitelnost. Mistrovsky přecházel ze své skutečné identity do role pana Smithe a zpět. Bylo ale jasné, že se blíží jeho zhroucení.

Nikdo nevěděl, jaké triky používá při své černé magii. Nebyli na to žádní svědkové. Nikdo to nepřežil.

Kyle Craig měl strach, že nikdy nechytíme Pierce při činu a nikdy ho nebudeme moci zadržet na dobu delší než čtyřiaadvacet hodin. Kyle byl přesvědčený, že je Pierce chytřejší než Gary Soneji, chytřejší než kdokoliv z nás.

Kyle měl námitky proti tomu, aby byl Thomas Pierce pověřen případem pana Smithe, ale dostal příkaz shora. Sledoval Pierce, poslouchal ho a byl čím dál tím přesvědčenější, že s tím Pierce má něco společného - přinejmenším se smrtí Isabelly Calaisové.

Zdálo se ale, že Pierce nikdy neudělal chybu. Zahladil všechny své stopy. Pak přišel zlom. Pierce byl viděn ve Frankfurtu ve stejný den, kdy tam zmizela oběť pana Smithe. Předpokládalo se, že je v Římě.

To stačilo, aby Kyle povolil prohlídku v Piercově bytě v Cambridgi. Nic se tam nenašlo. Kyle povolal odborníky na počítače. *Podezírali* Pierce, že si vzkazy od pana Smithe posílal sám, ale nemohli to dokázat. Pak byl Pierce viděn v Paříži v den, kdy zmizel doktor Sante. V jeho zprávě stálo, že strávil celý den v Londýně. Byl to nepřímý důkaz, ale Kyle věděl, že Pierce je vrah.

Já také.

Ted stačilo to dokázat.

V oblasti Princetonu bylo na padesát agentů FBI. Bylo to poslední místo na světě, kde by člověk hledal šokující zločin nebo konec dlouhé šňůry vražd.

Sampson a já jsem čekali na předním sedadle tmavého sedanu, zaparkovaného v anonymně vypadající ulici. Nebyli jsme součástí hlavního vyšetřovacího týmu, ale zůstávali jsme nablízku. Ani chvíli jsme nebyli od Pierce dál než na dva kilometry. Sampson sebou celý

večer podrážděně šil. Z celého případu se stala osobní záležitost mezi ním a Piercem.

I já měl dobrý důvod vypravit se do Princetonu osobně. Chtěl jsem dostat Simona Conklina. Naneštěstí byl teď mezi mnou a Conklinem Pierce.

Parkovali jsme několik bloků od hotelu Marriot, kde Pierce bydlel.

„Pěkný plán," mumlal si pro sebe Sampson, když jsme seděli a čekali.

„FBI už zkusila skoro všechno ostatní. Kyle si myslí, že se tohle podaří. Má pocit, že Pierce nedokáže odolat pokušení vyřešit útok na moji rodinu. Je to pro něj vyvrcholení souboje. Kdo ví?"

Sampson přivřel oči. Znal jsem ten pohled - ostrý a chápavý. „Jo, a ty nemáš s tou krávovinou nic společného, co?"

„Možná jsem nadhodil, že by můj případ mohl zaujmout Piercovo velké ego a jeho nafoukanost ho přivede do maléru."

Sampson obrátil oči v sloup, jak to dělal od doby, kdy mu bylo deset let. „Jo, možná to tak bylo. Mimocho-

dem, dělá se s ním ještě hůř než s tebou. Protivnej jako sračka."

Čekali jsme ve vedlejší ulici v Princetonu, až univerzitní město zahálí noc. Bylo to jako děja vu. John Sampson a Alex Cross na hlídce.

„Máš me pořád rád," prohlásil Sampson a ušklíbl se. Neříká takové věci často, a když ano, je lepší být ve střehu. „Máš mě rád - že jo, Zlatíčko?"

Položil jsem mu ruku na stehno. „Jasně že jo, brácho."

Pak mě praštil do ramene - *tvrdě*. Paže mi strnula. Prsty mě začaly brnět. Ten chlap ale *umí* praštit.

„Takhle chci praštit Thomase Pierce! Takhle praštím Pierce!" rozeřval se Sampson v autě.

„Praštit Thomase Pierce," přidal jsem se k němu. „A taky pana Smithe!"

Praštit pana Smithe a pana Pierce, zpívali jsme oba jednohlasně.
Jo!

Byli jsme zase spolu. Jako dřív.

KAPITOLA 103

Thomas Pierce se cítil nepřemožitelný, nikdo ho nemohl zastavit. Čekal ve tmě bez hnutí, jako v tranzu. Myslel na Isabellu, viděl její krásnou tvář, viděl její úsměv, slyšel její hlas. Seděl v obývacím pokoji, dokud se nerozsvítilo světlo a do místnosti vstoupil Simon Conklin.

„Veřelec v domě," zašeptal Pierce. „Nepřipomíná ti to něco? Už ti to zapaluje, Conkline?"

Držel v ruce .357 Magnum a mířil jím na Conklinovo čelo. Jednou kulkou ho mohl prohodit dveřmi a srazit z verandy.

„Co to...?" vytřeštil Conklin oči oslepené jasným světlem. Pak se zamračil. „Tohle je nezákonný vniknutí!" vykřikl. „Nemáte žádný právo být v mém domě. Vypadněte odtud!"

Pierce se neubráníl úsměvu. *Dokázal* pochopit dobrý vtip, jen v něm někdy nenašel to pravé potěšení. Vstal ze židle. Pistolí nepřestal mířit na Conklina.

V obývacím pokoji nebylo moc místa, protože byl přeplněný policemi s knihami, novinami a časopisy. Všechno bylo roztříděné podle data a oboru. Byl si celkem jistý, že tenhle, ne zas tak jednoduchý Simon, je posedlý pořádkem.

„Dolů," zavelel. „Jdeme k tobě do *sklepa*."

Dole už bylo rozsvíceno. Thomas Pierce všechno připravil. Uprostřed sklepení stálo lehátko. Odklidil hromady vědeckofantastických románů a knih s radami pro přežití, aby pro něj udělal místo.

Nebyl si jistý, ale měl pocit, že je Conklin posedlý zánikem lidské rasy. Hromadil knihy, časopisy a novinové články, které jeho utkvělou představu podporovaly. Na stěně byla přišpendlená titulní stránka časopisu. Stálo tam: *Pohlavní změny u ryb - simultánní a sekvenční hermafrodité*.

„Co to má znamenat?" zaječel Conklin, když viděl, co Pierce připravil.

„Tohle říkají všichni," řekl Thomas Pierce a strčil do něj. Conklin se zapotácel dolů po schodech.

„Myslíte si, že se bojím?" vyštěkl Conklin. „Z vás strach nemám."

Pierce přikývl a zvedl obočí: „Slyšel jsem tě. Hned s tím něco udělám.”

Tvrdě Conklina postrčil a díval se, jak padá ze zbývajících schodů. Pak pomalu sešel k tělu ležícímu na podlaze. „Tak už se mě začínáš bát?*" zeptal se.

Udeřil Conklina hlavní pistole a díval se, jak mu teče z hlavy krev. „Už se bojíš?”

Sklonil se ke Conklinovu chlupatému uchu.

„Nevíš, co je to bolest. Poznal jsem to na tobě,” zašeptal. „Jsi vlastně srab. To tys byl v Crossově domě, ale nedokázals zabít Alexe Crosse, nedokázals zabít jeho rodinu. Selhals. Zvorals to. To už *taky* vím.”

Thomas Pierce cítil uspokojení z konfrontace. Chtěl Conklina „studovat”, pochopit jeho lidskou podstatu. Poznat Simona Conklina znamenalo dozvědět se něco o sobě samém.

Díval se Conklinovi zblízka do obličeje. „Nejdřív chci, abys mi pověděl, žes to byl ty, kdo se vplížil do Crossova domu. *Udělals to!* Teď chci, abys to přiznal. To, co tady řekneš, *nebude* použito proti tobě u soudu. Zůstane to mezi námi.”

Simon Conklin se na něj podíval jako na úplného šílence. *Dobrý postřeh.*

„Jste blázen. To nemůžete udělat. U soudu to nebude mít žádnou váhu,” vyjekl Conklin.

Pierce se zatvářil překvapeně. Podíval se na Conklina, jako kdyby šílenec by *on*. „Neříkal jsem ti přesně totéž? Tys neposlouchal? Mluvím si tady sám pro sebe? Ne, nebude to mít žádnou váhu u *jejich* soudu. Tohle je ale *muj* soud. Zatím svoji při prohráváš, Simone. Ale jsi chytrý. Jsem si jistý, že se v následujících několika hodinách se budeš snažit mnohem víc.”

Simon Conklin zalapal po dechu. Na jeho hrud' mířil lesklý nerezový skalpel.

KAPITOLA 104

Podívej se na mě! Soustřed' se na to, co říkám, Simone. Nejsem jenom další panák od FBI v obleku... položím ti důležitou otázku a chci, abys na ni popravdě odpověděl. V Crossově domě jsi byl ty. To ty jsi zaútočil na Crosse. Odtud můžeme začít."

Jediným pohybem levé ruky zvedl Pierce Conklina z podlahy. Jeho síla Conklina šokovala.

Pierce odložil skalpel a připoutal Conklina pevně k lehátku.

Když byl Simon Conklin spoutaný a bezmocný, naklonil se Pierce k němu. „Ještě něco - nelíbí se mi, jak se považuješ za něco lepšího. Věř mi, *nejsi lepší než ostatní*. Překvapuje mě, že jsem se zatím nevyjádřil dost jasně. Jsi vzorek, Simone. Teď ti něco předvedu."

„Ne!" zaječel Conklin. Bezmocně se díval na Pierce, který mu náhle rozřízl horní část hrudníku. Nemohl tomu uvěřit. Simon Conklin nepřestával řvát.

„Už se dokážeš lépe soustředit, Simone? Vidíš, co mám tady na stole? Je to kazeťák. Chci jenom, aby ses přiznal. Řekni mi, co se stalo v Crossově domě. Chci slyšet všechno."

„Nechte mě být," zašeptal Conklin slabě.

„Ne! Tohle se musí stát. Už nikdy tě nenechám být. Dobře, zapomeneme na skalpel a kazeťák. Chci, aby ses soustředil na *tohle*. Obyčejná plechovka koly. *Tvoje kola, Simone.*"

Zatřásl jasně červenou plechovkou, pořádně protřepal její obsah. Pak sklonil Conklinovi hlavu dozadu a strčil mu neškodně vypadající plechovku pod nos. Se zasyčením ji otevřel. Hnědá voda s bublinkami vytryskla ven. Projela Conklinovi nosem až do mozku. Byl to trik, který používala při výsleších armáda. Způsobovalo to mučivou bolest, a platilo to na každého.

Simon Conklin se začal dusit. Nemohl přestat kašlat. „Doufám, že dokážeš ocenit fantazii, s jakou pracuji. Umím použít jakýkoliv předmět v domácnosti. Už se chceš přiznat? Nebo by sis dal ještě trochu koly?"

Simon Conklin vytřeštil oči, až mu málem vypadly z dulků. „Řeknu, co budete chtít. Jenom prosím přestaňte."

Thomas Pierce pokýval hlavou. „Chci jenom pravdu.

Chci fakta. Chci se dozvědět, že jsem vyřešil případ, ve kterém Alex Cross selhal."

Zapnul magnetofon a přidržel ho Conklinovi pod vousatou bradou. „Pověz mi, co se stalo."

„Byl jsem to já, kdo zaútočil na Crossovu rodinu. Ano, ano, byl jsem to já," vychrlil ze sebe Simon Conklin. „Gary mě k tomu přinutil. Řekl, že když to neudělám, někdo si pro mě přijde. Umučí me a zabije. Někdo, koho znal z lortonského vězení. Je to pravda, přísahám. Gary byl vůdce, ne já."

Thomas Pierce byl náhle skoro něžný. Promluvil tichým, uklidňujícím hlasem. „Tohle mi taky došlo, Simone. Nejsem idiot. Tak Gary tě k tomu přinutil. A pak, když ses dostal do Crossova domu, nemohl jsi ho zabít, je to tak? Snil jsi o tom, ale pak jsi to nemohl udělat."

Simon Conklin přikývl. Byl vyčerpaný a vyžděšený. Přemýšlel, jestli tohohle šílence neposlal Gary, a usoudil, že by to tak mohlo být.

Pierce se k němu přiblížil s plechovkou koly, aby ho donutil pokračovat. Napil se a poslouchal. „Pokračuj, Simone. Vypravuj mi o sobě a o Garym."

Conklin plakal jako malé dítě, ale začal mluvit. „Jako kluci jsme toho spoustu zažili. Byli jsme pořád spolu. Byl jsem u toho, když Gary podpálil jejich barák. Vevnitř byla jeho macecha se svejma dvěma dětma. Jeho fotr taky. Hlídal jsem ty dvě děti, co unesl ve Washingtonu. Byl jsem v Crossově domě. Měl jste pravdu! Zrovna tak to mohl bejt Gary. Všechno naplánoval on."

Pierce konečně vypnul magnetofon a odložil ho. „To bylo mnohem lepší, Simone. Už ti věřím."

To, co právě Simon Conklin řekl, ukončilo vyšetřování. Pierce dokázal, že je lepší než Alex Cross.

„A teď ti něco povím. Překvapí tě to, Simone. Myslím, že to oceníš."

Zvedl skalpel a Simon Conklin se pokusil vykrotit z pout. Věděl, co přijde.

„Gary Soneji byl ve srovnání se mnou nevinátko," prohlásil Thomas Pierce. „*Já jsem pan Smith.* "

KAPITOLA 105

Sampson a já jsme se řítili Princetonem. Cestou jsme překročili všechny rychlostní limity. Agenti, kteří sledovali Thomase Pierce, ho dočasně ztratili. Nepolapitelný Pierce - nebo pan Smith - unikal. Teď si mysleli, že ho znovu našli a je v domě Simona Conklina. Zmatek nad zmatek.

Několik okamžiků poté, co jsme přijeli, dal Kyle pokyn k útoku na dům. Sampson a já jsme měli být na místě jako *zapoz - zatracení pozorovatelé*. Byla tam i Sondra Greenbergová. Také jako *zapoz*.

Půl tuctu agentů, Sampson, já a Sondra jsme běželi přes dvůr. Rozdělili jsme se. Někteří šli do zchátralého domu předem, ostatní zadem. Pohybovali jsme se rychle a efektivně, s pistolemi a puškami v rukou. Všichni jsme měli na sobě bundy s velkým nápisem *FBI* na zádech.

„Myslím, že je tady," řekl jsem Sampsonovi. „Myslím, že se brzy seznámíme s panem Smithem!"

Obývací pokoj byl ještě temnější a pochmurnější, než jsem si ho pamatoval ze své předchozí návštěvy. Zatím jsme nikoho neviděli, ani Simona Conklina, ani pana Smithe. Dům byl vzhůru nohama a strašně páchl.

Kyle nám dal rukou znamení a my se rozběhli po celém domě.

„Nevidím zlo, neslyším zlo," zamumlal Sampson vedle mě, „ale stejně tady je."

Chtěl jsem dostat Pierce, ale ještě víc jsem chtěl dostat Simona Conklina. Bylo mi jasné, že to byl Conklin, kdo vnikl do mého domu a napadl mou rodinu. Čas na terapii -pro mě. Možná bychom si mohli promluvit o Garym Sonejim a o „borcích", jak si říkali.

Jeden agent vykřikl: „*Sklep! Rychle dolů! Tudy!*"

Lapal jsem po dechu a všechno mě bolelo. Pravý bok mě pekelně pálil. Následoval jsem ostatní po úzkých točitých schodech. „Proboha!" slyšel jsem Kyla zezdola.

Spatřil jsem Simona Conklina ležet na starém lehátku na podlaze. Muž, který zaútočil na mě a mou rodinu, byl rozřezaný na kusy. Díky nespočetným hodinám anatomie na Univerzitě Johna Hopkinse jsem byl na ten hrozný pohled lépe připravený než ostatní. Simonův

hrudník, žaludek a podbřišek byly otevřené jako při velmi podrobné pitvě.

„Někdo ho vykuchal," zamumlal jeden agent FBI a odvrátil se od těla. „Proč, proboha?"

Simon Conklin neměl obličej. Nahoře na lebce měl velký řez, který odřízl vlasovou část kůže. Skalp byl pak přetažen přes obličej.

Conklinovy dlouhé černé vlasy visely tam, kde měla být brada. Vypadalo to jako plnovous. Podezíral jsem Pierce, že to má nějaký zvláštní význam. *Co pro něj znamená zahalení obličeje, pokud vůbec něco?*

Ve sklepe byly nenatřené dřevěné dveře, další východ, ale žádný z agentů, kteří venku hlídali, nikoho neviděl vycházet. Několik agentů se pokusilo Pierce pronásledovat. Zůstal jsem uvnitř s rozčtvrcenou mrtvolou. Ve svém stavu bych nedohonil ani babičku Nanu. Poprvé v životě jsem pochopil, co to znamená připadat si starý.

„Mohl tohle udělat před několika minutami?" zeptal se Kyle Craig. „Alexi, mohl tohle udělat rychle?"

„Jestli je tak šílený, jak si myslím, tak mohl. Nezapomeň, že tohle dělal na medicíně, když nemluvím o ostatních obětech. Musí mít neuvěřitelnou sílu. Neměl vybavení z márnice, žádné elektrické pily. Použil jen nůž a své ruce."

Stál jsem u lehátka a díval se na to, co zbylo ze Simona Conklina. Myslel jsem na zbabělý útok na mou osobu a rodinu. Chtěl jsem ho dostat, ale ne takhle. Tohle by si nezasloužil nikdo. Jenom v Dantovi byli prokletí vystaveni takhle krutým trestům.

Naklonil jsem se blíž a prohlížel si Conklinovy pozůstatky. *Proč měl Thomas Pierce na Conklina takový vztek? Proč ho takhle potrestal?*

Suterén domu byl strašidelně tichý. Sondra Greenbergová byla bledá a opírala se o zeď. Řekl bych, že je na mrtvolu zvyklá, ale na něco takového by si asi nezvykl nikdo.

Musel jsem si odkašlat, než jsem znovu promluvil: „Odřízl frontální kvadrant lebky," prohlásil jsem. „Provedl frontální kraniotomii. Vypadá to, jako by se Pierce vrátil k medicíně."

KAPITOLA 106

Znal jsem Kyla Craiga už deset let a přátelé jsme byli skoro stejně dlouho. Ještě u žádného případu jsem ho neviděl tak zdrceného, ať byl sebesložitéjší a sebeohavnější. Thomas Pierce zničil jeho kariéru, nebo si to Kyle alespoň myslel. Možná měl pravdu.

„Jak nám sakra může pořád unikat?“ řekl jsem. Následující ráno jsme byli ještě v Princetonu a snídali v tamním občerstvení. Jídlo bylo vynikající, ale já prostě neměl hlad.

„Nejtěžší na tom je, že ví přesně, co uděláme. Předvídá každý náš krok. Byl jedním z nás.“

„Možná je mimozemšťan,“ nadhodil jsem Kylovi, který unaveně přikývl.

Kyle dojídal svá míchaná vajíčka beze slova. Hlavu měl skloněnou nad talířem. Neuvědomoval si, jak směšně ve své depresi vypadá.

„Ta vajíčka musí být opravdu dobrá,“ prohodil jsem, abych přehlušil škrábání Kylovy vidličky o talíř.

Vzhlédl ke mně se svým obvyklým bezvýrazným pohledem. „Zvorál jsem to, Alexi. Měl jsem sebrat Pierce, dokud to šlo. Mluvili jsme o tom dole v Quantiku.“

„Po pár hodinách bys ho zase musel pustit. Co bys dělal pak? Nemohl bys ho sledovat věčně.“

„Ředitel Burns chtěl, abych Pierce odvolal, ale já rezolutně odmítl. Myslel jsem, že ho dostanu. Slíbil jsem to Burnsovi.“

Zavrtěl jsem hlavou. Nemohl jsem uvěřit vlastním uším. „Ředitel FBI schválil potrestání Pierce? Probůh.“

Kyle si přejel jazykem rty. „Ano, a nejen Burns. Dostalo se to až do kanceláře generálního prokurátora a víbůh kam ještě. Přesvědčil jsem se, že Pierce je Smith. Myšlenka, že agent FBI je mnohonásobný vrah, jim moc nesesedla. Ted už ho nikdy nechytíme. Nemáme žádné stopy, nic, čeho bychom se mohli chytit. Jenom se nám posmívá.“

„No, to nejspíš ano,“ souhlasil jsem. „Svým způsobem s námi soupeří. Libuje si v pocitu nadřazenosti. I když jsou v tom ještě další faktory.“

Od chvíle, kdy jsem se dozvěděl o tomhle složitém případu, jsem přemýšlel o možnosti, že je zde nějaký umělecký základ. Byl jsem si dobře vědom, že každá vražda byla jiná a co hůř, vypadaly náhodně. Z toho důvodu bylo skoro nemožné Pierce dostat. Čím víc jsem ale přemýšlel o té sérii vražd a o minulosti Thomase Pierce, tím víc jsem ho podezíral, že všechny vraždy mají stejný základ, určité poslání. FBI to uniklo. Ted to unikalo i mně.

„Co chceš dělat, Alexi?“ zeptal se nakonec Kyle. „Pochopím, když od toho dáš ruce pryč.“

Pomyslel jsem na svou rodinu, na Christine Walkerovou a věci, o kterých jsme spolu mluvili, ale neviděl jsem žádnou možnost jak se z toho hrozného případu vyvléct. Trochu jsem se také bál pomsty ze strany Pierce. Nedalo se odhadnout, jak bude teď reagovat.

„Zůstanu několik dní s vámi. Budu nablízku, Kyle. Nic víc neslibuji. Kruci, co to povídám! Ztraceně!“ Uhodil jsem do stolu, až několik talířů poskočilo.

Kyle mi věnoval svůj první úsměv toho rána. „Takže co máš v plánu? Řekni mi, co uděláš.“

Pokýval jsem hlavou. Pořád jsem nemohl pochopit, co to vlastně dělám. „Mé plány jsou následující. Ted pojedu domů do Washingtonu. S tím se nedá nic dělat. Zítra nebo pozítří poletím do Bostonu. Chci vidět Piercův byt. On chtěl také vidět můj dům, ne? Pak uvidím, Kyle. Drž prosím své techniky na uzdě, než se do toho bytu podívám já. Ať se tam porozhlédnou, vyfotí si, co chtějí, ale ať s ničím nehýbou. Pan Smith je velice pořádný muž. Chci vidět, jak vypadá místo, kde Pierce bydlel, a co tam pro nás zase přichystal.“

Kylovi se vrátil na tvář jeho vážný, bezvýrazný pohled, kterému jsem vlastně dával přednost. „Nedostaneme ho, Alexi. Vyplašili jsme ho. Ted bude mnohem opatrnější. Možná se ztratí, jak to někteří vrazi dělají, prostě zmizí z povrchu zemského.“

„To by bylo hezké,“ poznamenal jsem. „Ale nemyslím, že se to stane. Je tady společný základ. Jenom jsme ho ještě nenašli.“

KAPITOLA 107

Jak říkali na Divokém západě, na koně, který vás shodil, musíte hned vyskočit znovu. Strávil jsem dva dny ve Washingtonu, ale připadalo mi to jako několik hodin. Všichni se do mě pustili, že jsem se zapletl do toho pronásledování. Nana, děti, Christine. Budiž.

Nasedl jsem na první let do Bostonu a byl jsem v Piercově bytě v Cambridge okolo deváté ráno. I když nerad, vrátil se drakobijec do boje.

Původní Kylu v plán na polapení Pierce byl na konzervativní FBI dost odvážný, ale takový nejspíš být musel. Otázka byla - dokázal se Thomas Pierce nějak dostat z oblasti Princetonu? Nebo byl stále ještě tam?

Zamířil zpátky do Bostonu? Odletěl do Evropy? Nikdo to nevěděl jistě. Bylo také možné, že o Piercovi, nebo o panu Smithovi, dlouho neuslyšíme.

Byl tam společný základ. Jen ho najít.

Pierce a Isabella Calaisová spolu žili tři roky v bytu v prvním patře domu v Cambridgi. Vstupní dveře vedly do kuchyně. Pak následovala dlouhá chodba jako ve vagonu. *Všude byly památky na Isabellu Calaisovou.* Byl to podivný pocit, jako by se měla každou chvíli objevit ve dveřích některého z pokojů.

V každé místnosti visely její fotografie. Při své první rychlé prohlídce bytu jsem jich napočítal dvacet.

Jak mohl Pierce snést mlčenlivý pohled ženy, který ho ze všech stran obviňoval z brutální vraždy?

Na fotografiích měla Isabella krásné, dlouhé hnědé vlasy. Měla milý a nádherně přirozený obličej. Bylo snadné pochopit, jak se do ní mohl zamilovat. Její hnědé oči se ale na některých obrázcích dívaly někam do dálky, jako by byla duchem nepřítomná.

Ze všeho, co jsem v bytě viděl, mi šla hlava kolem. Snažil se nám Pierce naznačit, že vůbec nic necítí - žádnou vinu, žádný stesk ani lásku?

Když jsem o tom přemýšlel, samotného mě přepadl smutek. Dokázal jsem si představit, jaká muka musel prožívat každý den svého života, ve kterém nikdy nepoznal skutečnou lásku nebo

hluboký cit. Myslel si snad Pierce ve svém šílenství, že když každou oběť rozřeže na kusy, najde tak pro sebe odpověď?

Třeba byl opak pravdou.

Bylo možné, že Pierce potřeboval cítit její přítomnost, *prožít* všechno s tou nejsilnější představitelnou intenzitou? Miloval Thomas Pierce Isabellu Calaisovou víc, než kdy myslel, že jsem schopen milovat? Cítil, že by ho láska k ní mohla spasit? Když se dozvěděl o jejím poměru s doktorem Martinem Strawem, dohnalo ho to k šílenství a k tomu nejstrašnějšímu činu - vraždě jediného člověka, kterého kdy miloval?

Proč byly její fotografie rozvěšené po celém bytě? Proč mučil Thomas Pierce sám sebe neustálou vzpomínkou na ni?

Isabella Calaisová se na mě dívala, když jsem prohledával každou místnost v bytě. Co se mi to snažila říct?

„Co je zač, Isabello?“ zašeptal jsem. „Co se chystá udělat?“

KAPITOLA 108

Zahájil jsem podrobnější prohlídku bytu. Soustředil jsem pozornost nejen na Isabelliny věci, ale také na Piercovy. Protože oba byli studenti, nepřekvapily me skripta a učebnice, které ležely všude kolem.

Našel jsem podivný stojánek se zazátkovanými zkumavkami s pískem. Byly na nich nálepky se jmény různých pláží: *Laguna, Montauk, Normandie, Parma, Virgin Corda, Oahu*. Zamyslel jsem se nad tím, že Pierce uzavřel do zkumavek něco tak nezměrného, nekonečného a náhodného, aby tomu dal řád a smysl.

A na jakém principu byly organizovány vraždy pana Smithe? Co by je mohlo vysvětlit?

V bytě byla uložena horská kola Zaskar a přilby. Isabella a Thomas podnikali společné výlety po New Hampshiru a Vermontu. Byl jsem si čím dál víc jistý, že ji hluboce miloval. Pak se jeho láska změnila v nenávisť tak zuřivou, že si ji dokázalo představit jen několik z nás.

Vybavilo se mi, že první policejní zprávy přesvědčivě popisovaly Piercův smutek na místě činu jako „nepředstíratelný“. Jeden z detektivů napsal: *Je šokovaný, překvapený, naprosto zdrcený. Thomas Pierce není považován za podezřelého.*

Co ještě, co ještě? Musela tam být nějaká stopa, nějaký společný činitel.

Na zdi v chodbě visel záramovaný citát. *Bez Boha jsme odsouzeni ke svobodě.* Že by Sartre? Zřejmě ano. Uvažoval jsem, čím myšlení vlastně vystihoval. Myslel to Pierce vážně nebo to bral jako vtip? Slovo *odsouzeni* mě zaujalo. Byl Thomas Pierce odsouzený člověk?

V ložnici stála knihovnička se zachovalou třísvazkovou knihou H. L. Meckena *Americký jazyk*. Stála v horní polici. Bylo to zjevně ceněné vlastnictví. Možná to byl dar. Vzpomněl jsem si, že se Pierce na univerzitě kromě medicíny zabýval také filozofií. Filozofické texty byly po celém bytě. Četl jsem jejich hřbety: *Jacques Derrida, Foucault, Jean Baudrillard, Heidegger, Habermas, Sartre.*

Bylo tam také několik slovníků: francouzský, německý, anglický, italský a španělský. Kompaktní dvojdílný *Oxfordský anglický slovník* měl tak malá písmena, že se prodával s lupou.

Přímo nad Piercovým psacím stolem viselo schéma lidského řečového ústrojí. A citát: *Jazyk je víc než řeč*. Na stole leželo několik knih od lingvisty a aktivisty Noama Chomského. Pamatoval jsem si, že Chomsky přišel s myšlenkou komplexu biologických komponentů umožňujících jazykovou akvizici. Mysl chápal jako soubor mentálních orgánů. *Myslím*, že to byl Chomsky.

Přemýšlel jsem, jestli mohou mít Chomsky nebo schéma lidského řečového ústrojí něco společného s panem Smithem a se smrtí Isabelly Calaisové.

Byl jsem ponořený v myšlenkách, když mě vyděsilo hlasité bzučení. Přicházelo z kuchyně na druhém konci chodby.

Myslel jsem, že jsem v bytě sám, a bzučení mě polekalo. Vytáhl jsem glock z podpažního pouzdra a rozběhl se úzkou chodbou.

Když jsem vstoupil do kuchyně, pochopil jsem, co to bzučí. Přinesl jsem tam s sebou notebook, který Pierce nechal ve svém hotelovém pokoji v Princetonu. *Nechal ho*

tam schválně jako další stopu? Zdrojem hluku byl signál vycházející z počítače.

Posílá nám vzkaz? Fax nebo voice-mail? Nebo možná někdo posílá vzkaz Piercovi? Kdo by to mohl být?

Nejdřív jsem zkusil voice-mail.

Byl to Pierce.

Jeho hlas byl silný, klidný a skoro uklidňující. Byl to hlas člověka, který se dokáže ovládat za každé situace. Za těchto okolností bylo strašidelné poslouchat ho o samotě v jeho bytě.

Doktore Crossi - alespoň si myslím, že mě posloucháte vy. Tohle je podobný vzkaz, jaké jsem dostával, když jsem stopoval pana Smitha.

Samozřejmě ty vzkazy sloužily jako matoucí stopy a posílal jsem je sám. Chtěl jsem oklamat policii a FBI. Kdo ví, možná se mi to pořád daří.

Tak či tak, tohle je první vzkaz pro vás — Anthony Bruno, Brielle, New Jersey.

Proč si nepřijedete ke mně na pobřeží zaplavat? Došel jste už k nějakým závěrům o Isabelle ? Je pro to všechno velmi důležitá. Jste v Cambridgi správně.

Smith / Pierce

KAPITOLA 109

Na mezinárodním letišti v Loganu na mě čekal vrtulník FBI, aby mě dopravil do Brielle v New Jersey. Let jsem strávil zabraný v myšlenkách o Piercovi, jeho bytu, Isabelle Calaisové, jejich bytu, jeho studiu biologie a moderní filozofie, Noamu Chomském. Nepovažoval bych to za možné, ale Pierce už zastínil Garyho Sonejiho a Simona Conklina. Pohrdal jsem Piercem a vším, co s ním souviselo. Způsobily to vlastně fotografie Isabelly Calaisové.

Vetřelec? poznamenal jsem si do bloku, který mi ležel na klíně. *Odcizil se? Ale čemu? Idylické dětství v Kalifornii. Nezapadá do žádného psychologického profilu, který jsme použili dříve. Je původní. Libuje si ve své původnosti, že?*

Žádná spojitost vražd s nějakým psychologickým motivem. Vraždy vypadají náhodně! Oddává se jenom vlastní originalitě.

Doktor Sante, Simon Conklin, teď Anthony Bruno. Proč oni ? Patří Conklin mezi ostatní?

Zdá se nemožné předpovědět další Piercův krok. Jeho další vraždu.

Proč jel na pobřeží v New Jersey ?

Napadlo mě, že vlastně pochází z města na pobřeží. Pierce vyrůstal poblíž Laguna Beach v jižní Kalifornii. Vrací se svým způsobem domů? Připomíná mu pobřeží v New Jersey domov tak, jak by si přál?

Měl jsem teď slušné množství informací o jeho mládí v Kalifornii předtím, než odjel na východ. Žil na farmě nedaleko od slavných pozemků ranče Irvin. V rodině měl tři generace lékařů. Dobří, pracovití lidé. Jeho sourozenci si vedou dobře a žádného z nich by ani ve snu nenapadlo, že by Thomas mohl spáchat tak ohavné vraždy.

FBI tvrdí, že pan Smith je chaotický a nepředvídatelný, načmáral jsem do svého bloku.

Co když se mýlí? Většinu jejich údajů o Smithovi shromáždil Pierce. Pierce vytvořil pana Smithe a pak udělal jeho profil.

V myšlenkách jsem stále procházel jejich bytem. Jejich domov byl tak čistý a uspořádaný. Otáčel se okolo Isabelly -její fotografie,

šaty, dokonce i parfémy zůstaly na svém místě. Vůně L'Air du Temps a Je Reviens byly v bytě patrné ještě při mé návštěvě.

Thomas Pierce ji miloval. *Pierce miloval.* Pierce cítil vášeň a cit. To byl další bod, ve kterém se FBI mýlila. Vraždil, protože si myslel, že ji ztrácí, a nedokázal to snést. Byla Isabella jediný člověk, který kdy Pierce miloval?

Na místo zapadl další kousek skládačky. Ta myšlenka mě tak překvapila, že jsem ji ve vrtulníku pronesl nahlas: „*Její srdce napíchnuté na harpuně! ‚Piercoval‘ její srdce! Proboha! Přiznal se ke své první vraždě! Přiznal se!* ”

Zanechal stopu, ale policie ji přehlédla. Co jsme ještě přehlédli? K čemu se teď chystá? Co v jeho mysli pan Smith představuje? Má to všechno představovat jeho? Je to symbol? Vytvořil pro nás něco jako nový jazyk? Nebo je to mnohem jednodušší? Pierce nechal stopu. Chtěl být chycen. Chycen a potrestán.

Zločin a trest.

Proč jsme ho nemohli chytit?

Přistál jsem v New Jersey kolem páté odpoledne. Kyle na mě čekal. Seděl na kapotě tmavomodrého auta a pil z láhve pivo Samuel Adams.

„Už jste našli Anthonyho Bruna?“ zavolal jsem, když jsem se k němu blížil. „Našli jste to tělo?“

KAPITOLA 110

Pan Smith se vypravil k moři. Znělo to jako nepříliš nápaditá pohádka pro děti. Měsíc svítil dost na to, aby Thomas Pierce viděl na cestu při své procházce po pruhu bílého písku na pláži Point Pleasant. Nesl s sebou tělo, tedy to, co z něj zbylo. Nesl Anthonyho Bruna na zádech a ramenou.

Kráčel na jih od populárního Jenkinsonova mola a novějšího mořského akvária. Pláž na jedné straně ohraničovaly budovy zábavního parku. Malé šedé stavby vypadaly ve svém schátralém stavu smutně a opuštěně.

Jako obvykle mu v hlavě zněla hudba - nejprve Elvis Costello a jeho *Clubland*, pak *Beethovenova klavírní sonáta č. 21* a nakonec *Mother Mother* od Tracyho Bonhama. Bestie v jeho nitru nebyla ani zdaleka klidná, ale alespoň na chvíli se stáhla.

Bylo čtvrt na čtyři ráno a na pláži ještě nebyli ani rybáři. Zatím viděl jen policejní hlídkové auto. Policie v tomhle přímořském městečku byla spíš dobrý vtip.

Pan Smith proti policajtům z grotesek.

Celá tahle pobřežní oblast mu připomínala Lagunu Beach nebo alespoň jeho turistickou část. Pořád si dokázal

vybavit krámky pro surfaře, které doma lemovaly Pacifickou pobřežní dálnici.

Měl velkou sílu - tělo zemědělského dělníka. Nesl Anthonyho Bruna na jednom rameni bez velké námahy. Vyřízl z něj všechny životně důležité orgány, takže už to vlastně ani Anthony nebyl. Spíš jeho skořápka bez srdce, střev, jater, plic a mozku.

Thomas Pierce přemýšlel o probíhajícím vyšetřování FBI. Proslulí agenti FBI jsou přeceňováni od slavných dob Johna Dillingera a Bonnie a Clyde. Poznal to za ta léta, kdy pozoroval, jak FBI pronásleduje pana Smithe. Nikdy Smithe nechytí, ani za sto let.

FBI ho hledala na špatných místech. Rozhodně měli sílu, která spočívala v množství a možnostech. Budou určitě na všech letištích, pro případ, že by se rozhodl zamířit zpátky do Evropy. A co jejich divoké karty v pátrání, lidé jako Alex Cross? Cross mu šlapal na paty, o tom není pochyb. Možná má na víc, než se zdá. Pierce nikdy

nevěřil Kylovi, když mu říkal, že Cross možná útok na svou osobu nepřezíje. Věděl, že je to lest. V každém případě byl rád, že se toho Alex Cross také účastní. Rád s ním soutěžil.

Mrtvá váha na jeho zádech a rameni se začala pronášet. Bylo skoro ráno, blížil se rozbřesk. Nebylo by dobré, kdyby ho někdo viděl, jak se vleče po pláži Pleasant Point s vykuchaným tělem na rameni.

Nesl Anthonyho Bruna ještě padesát metrů k bílé věži plavčíka. Vyšplhal po vrzajících příčlích a usadil tělo na sedačku.

Obnažené pozůstatky těla byly vystavené celému světu na odiv. Hezký pohled. *Anthony je stopa*. Kéž by tak někdo z vyšetřovacího týmu měl alespoň půlku mozku a dokázal ji správně používat!

„Nejsem vetřelec. Chápete to?“ překřičel Pierce hukot moře.

„Jsem člověk. Jsem naprosto normální. Tak jako vy.“

KAPITOLA 111

Byl to souboj mozků - Pierce proti nám ostatním. Když jsem byl v jeho bytě v Cambridgi, odjel tým agentů FBI do jižní Kalifornie, aby se tam setkal s Piercovou rodinou. Matka a otec žili stále na stejné farmě mezi Lagunou a El Toro, kde Pierce vyrůstal.

Henry Pierce měl stále lékařskou praxi a většina pacientů pocházela z řad farmářů žijících v té oblasti. Žil skromně a pověst rodiny byla bez poskvrny. Pierce měl staršího bratra a sestru, lékaře v severní Kalifornii, kteří tam byli také vážení za svou práci pro chudé.

Ani jediný člověk, se kterým agenti mluvili, si nedokázal představit, že by Thomas Pierce mohl být vrah. Vždycky to byl dobrý syn a bratr, talentovaný student, který měl mnoho přátel a žádné nepřátele.

Thomas Pierce neodpovídal žádnému profilu masového vraha, který jsem znal. Byl naprosto původní.

Bez poskvrny byl termín, který byl pro zprávu FBI typický. Možná Pierce nechtěl být bez poskvrny.

Znovu jsem si prošel novinové články a zprávy o Piercovy v době brutální vraždy Isabelly Calaisové. Neustále jsem se probíral kartami deset na patnáct centimetrů,

na kterých byly napsané ty z faktů, které byly nejvíce matoucí.

Laguna Beach — turistické přímořské centrum, podobné Point Pleasant a Bay Head. Vraždil v minulosti Pierce v Laguně?

Piercův otec je lékař. Pierce to nedotáhl na „doktora Pierce“, ale jako student prováděl pitvy.

Hledá při vraždění svou lidskou podstatu ? Studuje lidské bytosti, protože se bojí, že sám je nelidský?

Studoval na univerzitě dva obory: biologii a psychologii. Obdivovatel linguisty Noama Chomského. Nebo jsou to Chomského politické práce, které Pierce zaujaly? Hraje na počítači slovní a matematické hry.

Co nám ještě chybí?

Co jsem přehlédl?

Proč Pierce zabil všechny ty lidi?

Byl přece „bez poskvrny“, ne?

KAPITOLA 112

Pierce ukradl v luxusním přímořském centru Bay Head v New Jersey tmavě zelený kabriolet BMW. Na rohu East avenue a Harris Street spojil dráty od zapalování a šlohl auto tak hladce jako kapsář na pláži Point Pleasant peněženku. Na jemnou práci rukama měl výbornou kvalifikaci.

Vyrazil bez velkého spěchu na západ přes Brick Town směrem na dálnici Garden State Parkway. Celou cestu si pouštěl hudbu - Talking Heads, Alanis Morissette, Melissu Etheridge, Blind Faith. Hudba mu pomáhala *něco cítit*. Bylo to tak vždycky, od dob, kdy byl chlapec. Za hodinu a čtvrt vjel do Atlantic City.

S požitkem se nadechl. Okamžitě si ji zamiloval -jeho nestydaté pozlátko, nevraživost, bezduchou prolezlost hříchem. Cítil se tam jako „doma“ a přemýšlel, jestli se ti géniové od FBI už vypravili do Laguna Beach.

Když vjížděl do Atlantic City, napůl očekával, že uvidí nádherně udržované plochy trávníků klesající k oceánu, surfery s vlasy vyšisovanými od sluníčka a volejbalisty hrající od svítání do soumraku.

Ale ne, tohle bylo New Jersey. Jižní Kalifornie, jeho skutečný domov, byla tisíce kilometrů daleko. Nesměl se nechat zmást.

Zapsal se v hotelu Bally's Park Place. Ve svém pokoji začal vyřizovat telefonní hovory. Chtěl si objednat jídlo na pokoj. Stál u panoramatického okna a pozoroval, jak vlny Atlantiku narážejí do pláže. Dál po pláži viděl hotel Trump Plaza. Na hlavní budově byla drze přilepená střešní apartmá jako raketoplány připravené ke startu.

Ano, dámy a pánové, jistě ze zde je pojítka. Proč na to nikdo nemůže přijít? Proč mu nikdy nikdo nerozumí?

Ve dvě v noci poslal Thomas Pierce svým pronásledovatelům další voice-mail: *Inez v Atlantic City.*

KAPITOLA 113

K čertu s ním! Půldruhého dne poté, co jsme objevili tělo Anthonyho Bruna, jsme od Pierce dostali nový vzkaz. Už si vybral další oběť.

Okamžitě jsme vyrazili. Přiřítlo se nás do Atlantic City asi dvacet a modlili jsme se, aby tam ještě byl, aby někdo, kdo se jmenuje Inez, nebyl ještě rozřezán na kusy, „prostudován“ panem Smithem a odhozen jako pytel odpadků.

Podél dálnice do Atlantic City stály obří billboardy s reklamami na hotely a kasina: Caesar Atlantic City, Harrah's, Merv Griffin's Resort Casino Hotel, Trumpův hrad, Trump Tadžmahál. Volat 1 - 800-GAMBLER. Zábava právě začínala.

Inez, Atlantic City, znělo mi v hlavě. Zní to podobně jako Isabella.

Rozbili jsme stan v oblastní úřadovně FBI, která byla jen několik bloků od starého Ocelového mola a takzvané „Velké dřevěné cesty“. Normálně byli v té malé kanceláři jen čtyři agenti. Jejich specializací byl organizovaný zločin a hazard a uvnitř FBI byli považováni za malé ryby. Nebyli připravení na divokého, nepředvídatelného vraha, který kdysi býval velmi dobrým agentem.

Někdo koupil balík novin, které se teď vršily na konferenčním stolku. Titulky plátků z New Yorku, Philadelphie a New Jersey se podobaly jako vejce vejci.

VRAH Z VESMÍRU NAVŠTÍVIL POBŘEŽÍ V JERSEY...
ZABIJÁK Z FBI V ATLANTIC CITY... HON NA PANA SMITHE:
Stovky agentů se sjely na pobřeží New Jersey... MONSTRUM ŘADÍ
V NEW JERSEY!

Sampson dorazil na pláž z Washingtonu. Chtěl Pierce dostat za každou cenu stejně jako my. On, Kyle a já jsme dali hlavy dohromady, abychom vymysleli, jaký bude další krok pana Smithe. Pracovala s námi také Sondra Greenbergová z Interpolu. Byla unavená po letu a měla kruhy pod očima, ale znala Pierce a viděla většinu obětí v Evropě.

„Není to nějaká rozštěpená osobnost?“ zeptal se Sampson. „Smith a Pierce?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Zdá se, že se dokáže ovládat za všech okolností. Smithe vytvořil za nějakým zvláštním účelem.“

„Souhlasím s Alexem,“ ozvala se Sondra Greenbergová z protější strany stolu. „Ale jaký je ten účel?“

„Ať je to cokoliv, funguje to,“ zapojil se do hovoru Kyle. „Přinutil nás pronásledovat pana Smithe kolem půlky zeměkoule. Ještě nikdo neudělal z FBI takové blbce.“

„Ani ten veliký Herbert Hoover?“ mrkla na něj Sondra.

„No,“ připustil Kyle, „jako čirý psychopat byl Hoover kapitola sama pro sebe.“

Byl jsem opět na nohách a v pohybu. Bok mě bolel, ale nechtěl jsem, aby o tom někdo věděl. Pokusili by se poslat mě domů a přišel bych o všechnu legraci. Raději jsem přecházel z místa na místo - někdy to pomůže.

„Snaží se nám něco říct. Podivným způsobem s námi komunikuje. *Inez*? To jméno nám připomíná Isabellu. Je Isabellou posedlý. Měli byte vidět jeho byt v Cambridgi. Je Inez náhradou za Isabellu? Je Atlantic City náhradou za Laguna Beach? Přivedl Isabellu domů? Proč by to dělal?“

Takhle to pokračovalo dál a dál: výstřely naslepo, volné asociace, nejistota, strach, nesnesitelná frustrace. Nezdálo

se mi, že by od rána až do pozdního večera padlo něco hodnotného, ale kdo to měl poznat.

Pierce se s námi už spojit nepokusil. Žádné další hlasové vzkazy. Trochu mě to překvapilo. Kyle se bál, že odjel a že nás bude vláčet za sebou, dokud se z toho úplně nezblázníme. Šest nás zůstalo v oblastní kanceláři až do časného rána. Spali jsme v šatech, na židlích, stolech a na podlaze.

Přecházel jsem po kanceláři a občas vyšel ven do mlhy. Pro chvíli největšího zoufalství jsem si koupil sáček karamel a teď jsem dělal všechno proto, aby mi bylo zle.

Jaký logický systém používá? Pan Smith je jeho výtvar, jeho pan Hyde. Jaké je Smithovo poslání? Proč je tady? přemýšlel jsem a někdy si i povídal pro sebe, když jsem se procházel po opuštěné promenádě před kanceláří.

Je Inez Isabella?

Nemohlo to být tak prosté. Pierce by to pro nás tak nezjednodušil.

Inez není Isabella. Isabella byla jenom jedna. Tak proč Pierce pořád zabíjí?

Když jsem se ocitl na místě, kde promenáda přecházela v náměstí Park Place, ozářil mi tvář úsměv. *Monopoly. Nějaká podobná hra? Je to tak?*

Vrátil jsem se do kanceláře FBI a trochu se prospal. Těch pár hodin mi ale nestačilo.

Pierce byl tam.

A s ním i pan Smith.

KAPITOLA 114

Rovinatá, písčitá krajina luk... a kilometrů skvělých pláží. Zářící slunce, třpytící se vlny, pěna a plachty na obzoru. To napsal před sto lety o Atlantic City Walt Whitman. Jeho slova byla napsaná na stánku s pizzou a hot-dogy. Whitmana by asi moc nepotěšilo, kdyby je viděl na tak nedůstojném místě.

Kolem desáté jsem se vydal na další procházku po promenádě. Byla sobota, slunce pálilo a pláž byla už posetá opalujícími se lidmi.

Inez jsme ještě nenašli. Neměli jsme ani jedinou stopu. Nevěděli jsme ani, kdo to je.

Měl jsem nepříjemný pocit, že nás Thomas Pierce pozoruje nebo že bych na něj mohl náhle narazit v upoceném davu. Měl jsem s sebou svůj operátor pro případ, že by se nás pokusil kontaktovat.

V tom okamžiku jsme nemohli nic jiného dělat. Pierce -pan Smith byl pánem situace a našich životů. Šílenec ovládající celou planetu. Alespoň to tak vypadalo.

Zůstal jsem stát poblíž mola Steeplechase a hotelu Resorts Casino. Lidé si hráli v příboji pod horkým sluncem. Zdálo se, že se dobře baví a nestarají se o zbytek světa.

Přesně tak to mělo být. Připomnělo mi to Jannie a Damona, mou rodinu a Christine. Zoufale si přála, abych téhle práce nechal. Nemohl jsem jí to mít za zlé, ale nevěděl jsem, jestli bych to dokázal. Přemýšlel jsem, proč je tomu tak. *Doktore, uzdrav se sám.* Možná to jednou udělám.

Když jsem pokračoval ve své procházce po promenádě, snažil jsem se přesvědčit sám sebe, že jsme pro chycení Pierce udělali, co jsme mohli. Prošel jsem kolem restaurace Fralinger's a cukrárny. A kolem starého obchodu s ořechy, kde ve třicetistupňovém vedru poskakoval člověk převlečený za pana Buráka.

Musel jsem se usmát, když jsem před sebou uviděl Ripleyovo muzeum, věřte nevěřte, kde může návštěvník spatřit kadeř vlasů George Washingtona nebo ruletu vyrobenou z fazolí. Ne, *nemohl jsem tomu uvěřit.* Myslím, že tomu nevěřil ani zbytek krizového týmu, ale byli jsme tam.

Z myšlenek mě vytrhl operátor, který mi vibroval v kapse u kalhot. Doběhl jsem k nejbližšímu telefonu a zavolał do kanceláře.

Pierce nám nechal další vzkaz. Kyle a Sampson už byli na promenádě. Pierce byl blízko mola Steel. Tvrdil, že Inez je s ním! *Řekl, že je stále ještě můžeme zachránit.*

Pierce zvlášť zdůraznil je.

Nemohl jsem tam jen tak pobíhat. V boku mi bolestivě bušilo. Ještě nikdy jsem nebyl takhle z formy, nikdy v životě, a ten pocit se mi vůbec nelíbil. Takhle zranitelně a takřka bezmocně jsem se ještě necítil.

Náhle jsem si uvědomil: vlastně se Pierce a pana Smithe bojím.

Když jsem se přiblížil k molu Steel, měl jsem šaty prosáklé potem a lapal po dechu. Sundal jsem si košili a prodíral se davem do půl těla nahý. Tlačil jsem se kolem starých autobusů a novějších dodávek, kolem kol pro dva a běžců.

Po těle jsem měl náplasti a obvazy a musel jsem vypadat, jako bych utekl z místní pohotovosti. Ale i tak bylo na takovéhle pláži v Atlantic City těžké upoutat na sebe pozornost. Zmrzlinář, který nesl na rameni krabici, křičel:

„Projeďte se jazykem po sjezdovce! Přeneste se do polární zimy!"

Díval se na nás Pierce odněkud a smál se? Mohl to být ten zmrzlinář nebo kdokoliv jiný v davu.

Zastínil jsem si oči dlaní a rozhlédl se po pláži. Zahlédl jsem, jak se davem prodírá policie a FBI. Na pláži muselo být nejméně padesát tisíc lidí. Z jednoho blízkého hotelu ke mně slabě doléhalo cinkání hracích automatů.

Inez. Atlantic City. Proboha!

Šílenec řádící blízko slavného mola Steel.

Díval jsem se po Kylovi a Sampsonovi, ale neviděl jsem ani jednoho. Pátral jsem po Piercovi, po Inez, po panu Smithovi.

Zastavil mě hlas, který oznamoval: „*Tady je FBI.*"

KAPITOLA 115

Hlas vycházel z reproduktoru z jednoho z hotelů nebo možná z policejní sítě amplionů. „Tady je FBI," oznámil Kyle Craig.

„Na pláži je teď několik našich agentů. Spolupracujte s nimi stejně jako s místní policií. Udělejte všechno, o co vás požádají. Není žádný důvod k panice. Prosím, spolupracujte s policií."

Obrovský dav náhle podivně ztichl. Všichni se rozhlíželi kolem a hledali FBI. Ne, nebyl žádný důvod k panice -dokud nenajdeme Pierce. Dokud neobjevíme pana Smithe, jak někoho operuje uprostřed tohoto prázdninového davu.

Tlačil jsem se ke slavnému zábavnímu molu, kde jsem jako malý kluk viděl proslulého potápějícího se koně. Lidé stáli v mírném příboji a rozhlíželi se po pobřeží. Připomnělo mi to film *Čelisti*.

Thomas Pierce měl celé místo pod kontrolou.

Černý vrtulník Belljet se vznášel asi padesát metrů nad pláží. Druhý se blížil ze severovýchodu. Přiblížil se k prvnímu a pak odlétl směrem k hotelovému komplexu Tadžmahál. Ve vrtulnících jsem zahlédl ostřelovače.

Stejně tak Pierce a lidé na pláži. Věděl jsem, že na blízkých hotelích jsou střelci. Pierce to věděl také. Pierce byl

od FBI. Věděl všechno co my. Byl to trumf, kterým přebíjel naše karty. Vyhrával.

Poblíž mola vypukl zmatek. Jedni lidé se tlačili blíž, aby lépe viděli, a druzí se snažili uniknout jak nejrychleji mohli. Vyrázil jsem kupředu.

Hluk v davu opět stoupl na obvyklou úroveň. Někde hráli z kazetáku En Vogue. Ve vzduchu visel pach cukrové vaty, piva a hot-dogů. Rozběhl jsem se k molu Steel a věnoval tichou vzpomínku starým dobrým časům, kdy tam jako atrakce sloužil potápějící se kůň a slonice Lucy, a ne šílený vrah.

Uviděl jsem před sebou Sampsona a Kyla.

Skláněli se nad něčím. *Bože, bože, ne! Inez, Atlantic City.* Srdce mi málem vyskočilo z hrudi.

Nevypadalo to dobře.

Na hrudi staršího muže plakala mladá tmavovlasá dívka. Ostatní se tlačili kolem mrtvého těla, které bylo nepořádně zabalené do plážových ručníků. Nedokázal jsem si představit, jak se tam dostalo - ale bylo tam.

Inez, Atlantic City. Musela to být ona.

Zavražděná žena měla světlé vlasy a vypadala na něco přes dvacet. Bylo to těžké poznat. Její plet' byla zarudlá a vosková. Oči jí vyschly a ztratily lesk. Rty a lůžka nehtů měla bledé. Provedl na ní operaci - žebra a chrupavky byly vyříznuté, takže byly vidět plíce, jícen, trachea a srdce.

Inez zní jako Isabella.

Pierce to věděl.

Nevyřízl Inez srdce.

Vedle těla byly srovnané vaječníky a vejcovody. Vypadaly jako souprava náušnic a náhrdelníku.

Náhle někdo ukázal na cosi nad oceánem.

Otočil jsem se, zastínil si oči dlaní a zahleděl se do dálky. Ze severu přilétalo pomalu podél pobřeží letadlo. Byl to druh letadla pronajímáný pro reklamní účely. Většina nápisů na dvanáctimetrových praporech propagovala hotely, místní bary a kasina.

Vlajka vlající za ocasem brumlajícího letadla se blížila. Nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Byl to další vzkaz. *Pan Smith odchází! Zamávejte mu.*

KAPITOLA 116

Následujícího dne časně ráno jsem zamířil zpátky do Washingtonu. Potřeboval jsem vidět, vyspat se ve vlastní posteli, být daleko, předaleko od Thomase Pierce a jeho ďábelského stvoření - pana Smithe.

Ukázalo se, že Inez byla společnice z místní agentury. Pierce si ji nechal poslat do svého pokoje v hotelu Belly's Park Place. Začínal jsem věřit, že Pierce teď *dokáže navázat důvěrný vztah jen se svými oběťmi*, protože co jiného by ho nutilo páchat tyhle hrozné vraždy? Proč Inez? Proč pobřeží v Jersey?

Musel jsem tomu na několik dní nebo alespoň hodin uniknout. Měl jsem čas jen do okamžiku, kdy dostaneme další jméno, další místo, kam budeme muset vyrazit.

Zavolal jsem z Atlantic City Christine a zeptal se jí, jestli by k nám nechtěla zajít dneska na večeři. Řekla, že ano a ráda. Řekla, že se na mě těší. Nic bych neslyšel raději. Byla to ta nejlepší medicína na moji bolest.

Zvuk jejího hlasu mi nepřestával znít v hlavě celou cestu domů do Washingtonu. Těší se na me.

Damon, Jannie a já jsme strávili rušné dopoledne přípravami na večírek. Nakupovali jsme potraviny v Citronelle a pak v K-martu. *Veni, vidi, visa.*

Skoro se mi podařilo vytlačit Pierce z mysli, ale přesto jsem si vzal na nákupy pistoli v podpažním pouzdře.

V K-martu vyrazil Damon dopředu, aby našel R. C. Colu a tortillové čipsy. Měli jsme s Jannií možnost pořádně si promluvit. Věděl jsem, jak zoufale to potřebuje. Má nádhernou představivost a já se nemohl dočkat, až uslyším, co má na srdci.

Jannie dostala za úkol tlačit nákupní vozík. Jeho držadlo měla přesně v úrovni očí. Dívala se na nekonečnou řadu kukuřičných lupínků a hledala nejvýhodnější značku. Babička Nana ji učila vybranému umění nakupování potravin a většinu potřebné matematiky zvládne z hlavy.

„Tak povídej,“ vybídl jsem ji. „Muj čas je tvůj čas. Táta je doma.“

„Pro dnešek.“ Rána na solar, skoro knock-out.

„Není snadné být zelený," řekl jsem. Byl to náš starý vtip, věta, kterou říkal žabák Kermit. Dneska jenom pokrčila rameny. Tentokrát to nebude snadné.

„Máte na mě s Damonem vztek?" zeptal jsem se potichu. „Pověz mi pravdu, kamarádko."

Trochu změkla. „Ale, tak zlý to není, tati. Děláš, co můžeš," řekla a konečně se na mě podívala. „Snažíš se, vid? Jenom to není lehký, když pořád někam jezdíš. Stýská se mi po tobě."

Potrásl jsem hlavou, usmál se a přemýšlel, po kom zdělila svoje myšlení. Nana by přísahala, že po ní.

„Vyhovují ti naše plány na večeri?" sondoval jsem opatrně terén.

„Ab - so - lut - ně!" rozzářila se náhle. „Je to paráda! *Miluju* večírky!"

„A co Damon? Nevadí mu, že Christine večer přijde?" zeptal jsem se své informátorky.

„Má trochu strach, protože je to ředitelka naší školy. Ale je taky v pohodě. Znáš Damona."

Přikývl jsem. „To je. Takže s večerí nejsou žádné problémy? Ty nemáš ani trochu strach?"

Jannie zavrtěla hlavou. „Ne. Proto ne. Z večere nemůžu mít strach. Večere je prostě večere."

Pánové, ta byla chytrá na svůj věk. Bylo to jako bavit se s vtipným dospělým. Už teď byla básník a filozof.

„Musíš ho pořád honit? Toho pana Smithe?" zeptala se mě nakonec Jannie. „Myslím, že musíš," odpověděla si na vlastní otázku.

Zopakoval jsem její vlastní větu: „Dělám, co můžu." Jannie si stoupla na špičky. Sklonil jsem se k ní, ale ne tak hluboko jako dřív. Políbila mě na tvář, dala mi *mlaskanec*, jak tomu říkala.

„Jseš sladoušek," řekla. Bylo to slovo, které používala Nana a ona ho adoptovala.

„Tadý!" zavolal na nás Damon od limonád. Hlavu mu rámovaly červené, modré a bílé láhve a plechovky Pepsi. Přitáhl jsem si Damona blíž a políbil ho na čelo. Udělali jsme v samoobsluze malé představení. Hezké představení. Bože, jak jsem je oba miloval a jaké neustálé dilema pro mě představovali. Pistole v podpaží vážila aspoň

tunu a páčila jako pohrabáč vytažený z ohně. Chtělo se mi ji zahodit a už nikdy se jí nedotknout.

Věděl jsem ale, že to neudělám. Thomas Pierce byl stále na svobodě, spolu s panem Smithem a ostatními. Z nějakého důvodu jsem měl pocit, že zodpovídám za jejich zneškodnění.

„Zpátky na zem, tati," řekla Jannie. Trochu se mračila. „Vidíš? Už jsi byl zase pryč. Byl jsi s panem Smithem, vid?"

KAPITOLA 117

Christine tě může zachránit. Jestli to někdo dokáže, jestli vůbec mužů být v téhle fázi života spasen.

Dostal jsem se k ní asi o půl sedmé večer. Řekl jsem jí, že ji v Mitchellville vyzvednu. Bok mě zase bolel a cítil jsem se dost zničeně, ale tenhle okamžik bych za nic nevyměnil.

Přišla mi otevřít v oranžových šatech a lodičkách na podpatku. Vypadala ještě o něco líp než skvěle.

Objal jsem ji přímo tam na zápraží z červených cihel. Kolem rostly bílé a červené popínavé růže. Přitiskl jsem si Christine pevně k hrudi a políbili jsme se.

Ztratil jsem se v jejích sladkých rtech a náruči. Hladil jsem ji po tvářích, nosu, víčkách.

Otevřel jsem oči a uviděl, že se na mě dívá. Měla ty nejkrásnější oči, jaké jsem kdy viděl. „Miluju, jak mě objímáš, Alexi," zašeptala, ale její oči říkaly mnohem víc. „Miluju tvé doteky."

Zacouvali jsme do domu a znovu se políbili.

„Máme čas?" Zasmála se.

„Pššš. Jenom blázen by si ho neudělal. My blázní nejsme."

„Jistě že jsme."

Mandarínkově oranžové šaty spadly na podlahu. Její kůže byla jemná jako hedvábí. Použila parfém Shalimar, který jsem měl moc rád. Měl jsem pocit, jako bych tam s ní už takhle byl, možná ve snu. Bylo to, jako bych si ten okamžik představoval už dlouhou dobu a najednou byl tady.

Pomohla mi rozepnout svou bílou krajkovou podprsenku. Rukou společnou a nerozdílnou jsme svlékli přiléhavé kalhotky. Pak byla nahá až na provázek s červeným opálem kolem krku. Vzpomněl jsem si na báseň, něco magického o nahotě milenců a drahém kameni. Baudelaira? Kousl jsem ji jemně do ramene. Oplatila mi to.

Měl jsem takovou erekci, až to bolelo, ale ta bolest byla nádherná a měla svou vlastní hrubou sílu. Miloval jsem tu ženu celým tělem a duší.

„Abys věděla," zašeptal jsem, „trochu z tebe blázním."

„Ale. Jenom trochu?"

Přejížděl jsem jí rty po ěadrech, po břiše. Políbil jsem ji lehce mezi stehny a ona začala potichu volat mé jméno. Vnikl jsem do Christine vestoje u zdi obývacího pokoje.

„Miluju tě," zašeptal jsem.

„A já miluju tebe, Alexi."

Byla silná, jemná a půvabná, všechno současně. Tančili jsme, ale ne jen v metaforickém smyslu. Opravdu jsme *tančili*.

Miloval jsem zvuk jejího hlasu, píseň, kterou zpívala, když jsme byly takhle spolu.

Pak jsem se rozezpíval i já. Znovu jsem našel svůj hlas, poprvé po mnoha letech. Nevímjak dlouho jsme byli takhle spolu. Na čase vůbec nezáleželo. Něco z toho byla věčnost a něco bylo naprosto současné.

Christine a já jsme byli úplně promočení. Dokonce i zeď za námi byla mokrá. Počáteční divoká jízda dostala postupně pomalejší rytmus, který byl ještě silnější. Věděl jsem, že bez téhle vášně nemá žádný život cenu.

Skoro jsem se v ní nehýbal. Pronikl jsem hlouběji a Christine jako by mě celého pohltila. Začali jsme se zase

pohybovat a snažili se dostat blíž. Christine vyvrcholila a já vzápětí po ní. Tančili jsme a zpívali. Cítil jsem, jak se rozpouštím uvnitř Christine a oba jsme šeptali *ano, ano, ano, ano, ano, ano*. Nikdo nás tam nemohl vyrušit, ani Thomas Pierce, ani nikdo jiný.

„Hej, řekl jsem ti, že tě miluju?"

„Ano, ale řekni mi to znovu."

KAPITOLA 118

Děti jsou mnohem chytřejší, než za jaké je zpravidla považujeme. Děti vědí skoro o všem, a často to vědí dřív, než to my uděláme.

„Jdete *pozdě*! Píchlí jste, nebo jste se jenom oňuchávali?“ chtěla vědět Jannie, když jsme se objevili mezi dveřmi. Umí říct hrozně věci tak, že jí to projde. Ví to a zkouší to každou chvíli.

„Čmuchávali jsme se,“ odpověděl jsem. „Spokojená?“

„Ano, jsem,“ usmála se Jannie. „Vlastně ani *pozdě* nejdete. Přišli jste úplně akorát. Dokonalý načasování.“

Večeře s Nanou a dětmi byla veselá a uklidňující událost. Přesně takhle má rodinný život vypadat. Společně jsme prostřeli stůl, naservírovali jídlo a snědli ho v báječné atmosféře. Měli jsme stejky z mečouna, pečené brambory, letní hrášek, máslové vdolečky. Všechno bylo horké a dokonale připravené Nanou, Jannie a Damonem. Jako dezert přišel na stůl Nanin světově proslulý citronový koláč. Upekla ho hlavně pro Christine.

Nejlepší slovo, které mě napadlo pro popis té chvíle, bylo *radost*. Přesně vyjadřovalo atmosféru kolem stolu. Viděl jsem ho v rozzářených očích Nany, Damona a Jannie

i Christine. Při jídle jsem ji pozoroval a napadlo mě, že by se mohla stát někým slavným ve Washingtonu, kýmkoliv by chtěla. Vybrala si práci učitelky a já ji za to miloval.

Opakovali jsme historky, které se vyprávěly v naší rodině už léta a vždycky se objeví při podobných příležitostech. Nana celý večer zářila a byla velmi zábavná. Dala nám svou nejlepší radu pro stárnutí: „Když proti němu nemůžete nic dělat, zapomeňte na něj.“

Později večer jsem hrál na piano písně rhythm-and-blues. Měl jsem trochu problémy se zápěstím, ale vedl jsem si dobře. Jannie se předváděla a ukázala nám, jak se tančí cakewalk na džezovou verzi Blueberry Hill. Dokonce i Nana se nechala přemluvit ke krátkému jitterbugu, s protesty „opravdu neumím tancovat, a nikdy jsem to neuměla“. Šlo jí to dokonale.

Jeden okamžik, jeden obrázek se mi vryl do paměti a zůstane tam až do mé smrti. Stalo se to hned potom, co jsme dojedli večeři a uklízeli kuchyni.

Myl jsem ve dřezu nádobí, a když jsem se natáhl pro další talíř, zarazil jsem se v půlce pohybu jako zasažený bleskem.

Christine držela Jannii v náručí a oběma jim to úžasně slušelo. Neměl jsem tušení, jak se tam dostala, ale obě se smály a vypadaly úplně přirozeně. Jako nikdy předtím jsem pochopil, o co Jannie a Damon přicházejí, když vyrůstají bez matky.

Radost - to bylo to slovo. Je snadné ho vyslovit, ale někdy velmi těžké v životě najít.

Ráno jsem se musel vrátit do práce.

Byl jsem drakobijec.

KAPITOLA 119

Uchýlil jsem se do ústraní, abych se tam v tichosti zaobíral Thomasem Piercem a panem Smithem. Měl jsem pro Kyla několik nápadů, které se týkaly možných budoucích pohybů Thomase Pierce. Agenti sledovali Piercův byt v Cambridgi. Agenti tábořili u domu jeho rodičů u Laguna Beach, a dokonce i u hrobu Isabelly Calaisové.

Pierce Isabellu vášnivě miloval! Byla pro něj jediná na celém světě! Isabella a Thomas Pierce! To byl klíč - Piercova posedlost jeho milou.

Trpí nesnesitelnou vinou, napsal jsem si do bloku.

Jestli je má hypotéza správná, jaké stopy nám potom chybějí?

V Quantiku se tým psychologů FBI snažil vyřešit ten problém na papíře. Byli to lidé, kteří dříve s Piercem úzce spolupracovali. Vůbec nic z Piercovy minulosti neodpovídalo psychopatickým vrahům, se kterými měli co dělat v minulosti. Pierce nebyl nikdy týrán, ani fyzicky nebo sexuálně. V jeho minulosti nebyl žádný druh násilí, alespoň nikdo o ničem nevěděl. Žádné varování, žádný náznak šílenství až do okamžiku, kdy začal řídit. *Byl naprosto*

jedinečný. Nepodobal se žádnému šílenci z dřívějšíka. Nebyl tady žádný precedens.

Napsal jsem si: *Thomas Pierce byl hluboce zamilovaný. Ty jsi také zamilovaný.*

Co to znamená zabít jediného člověka na světě, kterého milujete?

KAPITOLA 120

Nedokázal jsem v sobě najít k Piercovi žádnou sympatii nebo minimum klinické empatie. Pohrdal jsem jím, jeho krutými, chladnokrevnými vraždami. Žádným z vrahů, které jsem v životě dostal, jsem nepohrdal více - dokonce ani Sonejim. Kyle Craig a Sampson měli podobné pocity a stejně tak i většina FBI. Ted jsme to byli my, kdo zuřil. Byli jsme posedlí touhou Pierce zastavit.

Následujícího dne jsem opět pracoval doma. Zavřel jsem se se svým počítačem, několika knihami a svým blokem. Přerušil jsem práci, jen abych odvedl Damona a Jannii do školy a pak jsem rychle posnídal s Nanou.

Měl jsem plnou pusou ztracených vajec a topinky, když se ke mně naklonila přes kuchyňský stůl a zahájila jeden ze svých lstivých útoků.

„Budu mít pravdu, když řeknu, že o mém případě nechceš mluvit?“ zeptala se.

„Radši bych mluvil o počasí nebo Čemkoliv jiném. Tvoje zahrada vypadá nádherně. Máš hezký účes.“

„Všichni máme Christine rádi, Alexi. Moc jsme si ji oblíbili. Pro případ, že bys to chtěl vědět a zapomněl se na

to zeptat. Je to ta nejlepší věc, která tě potkala po smrti Marie. Takže, co s tím chceš dělat? Jaké máš plány?“

Obrátil jsem oči v sloup, ale musel jsem se nad Naniným útokem za rozbřesku usmát.

„Nesmíš ji ztratit, Alexi,“ varovala mě Nana. „Ale ty stejně nebudeš poslouchat starou praštěnou ženskou. Co vlastně vím? Jenom tady vařím a uklízím.“

„A mluvíš,“ řekl jsem s plnou pusou. „Nezapomeň na mluvení, stařeno.“

„To není jenom mluvení, chlapečku. Podrobná psychologická analýza, občas nezbytné povzbuzení a kvalifikované rady.“

„Mám nějaký plán,“ prohodil jsem a nechal ji při tom.

„Dej si pozor, ať je to dobrý plán,“ nenechala si Nana vzít poslední slovo. „Alexi, jestli ji ztratíš, nikdy to sám nepřekonáš.“

Procházka s dětmi a rozhovor s Nanou mi vlily sílu do žil. Když jsem znovu usedal k práci u svého psacího stolu, měl jsem čistou hlavu a byl jsem jako vyměněný.

Začal jsem pokrývat stěny ložnice poznámkami, teoriemi a začátky *ještě dalších* teorií o Thomasi Piercovi. Celá ta výzdoba mě začala zavalovat. Pokoj na první pohled vypadal, jako bych věděl, co dělám, ale první pohled často klame. Měl jsem stop stovky a přitom ani jednu.

Vzpomněl jsem si na něco, co pan Smith napsal v jednom ze vzkazů Piercovi a co Pierce potom předal FBI. *Bůh v nás je to, co tvoří zákony a může je měnit. A Bůh je v nás.*

Ta slova se mi zdála povědomá a konečně se mi podařilo vystopovat jejich zdroj. Byl to citát od Josepha Campbella, amerického mytologa folkloristy, který učil na Harvardu, když tam Pierce studoval.

Snažil jsem se podívat na záhadu z jiného pohledu. Zvláště mě zajímala dvě východiska.

Za prvé, Pierce se zajímá o jazyk. Studoval na Harvardu lingvistiku. Obdivuje Noama Chomského.

Za druhé, Pierce má výjimečný smysl pro organizaci. Vytvořil falešný obraz, že pan Smith jedná chaoticky. Záměrně zavedl FBI a Interpol na scestí.

Pierce nám od začátku nechával stopy. Některé z nich velmi jasné.

Chce se nechat chytit. Proč nepřestane sám ? Vražda. Trest. Trestá Thomas Pierce sebe, nebo všechny ostatní? Právě teď trestal nejvíc ze všech mě. Možná jsem si to zasloužil.

Okolo třetí jsem se šel projít a vyzvednout Damona a Jannie ve škole Sojourner Truthové. Ne že by potřebovali někoho, kdo by je vodil domů. Jenom se mi po nich hrozně stýskalo. Potřeboval jsem je vidět, nemohl jsem se udržet.

Kromě toho mě bolela hlava a chtěl jsem vypadnout z domu, pryč od svých myšlenek.

Na školním dvoře jsem uviděl Christine. Stála uprostřed hloučku dětí. Vzpomněl jsem si, že chce mít sama děti. Vypadala tak šťastně a viděl jsem, že ji děti mají rádi. Kdo by také neměl? Dokázala vypadat tak přirozeně, když v modrém kostýmku otáčela švihadlem.

Usmála se, když mě uviděla přicházet přes školní dvůr plný dětí. Její úsměv me hřál u srdce.

„Podívejme, kdo si to vyrazil na čerstvý vzduch," řekla. „Když jsem byl na střední škole," vyprávěl jsem jí, zatímco stále točila svým koncem růžového švihadla, „měl jsem tam přítelkyni. Bylo to ve druhém a třetím ročníku."

„Hmmm. Pěkná katolická dívka? Bílá blůza, plédová sukně, boty na nízkém podpatku?"

„Byla moc milá. Ted se zabývá botanikou. Poslouchej, ano? Chodíval jsem celou cestu až na South Carolina avenue jen pro tu šanci, že uvidím Jeanne na pár minut po škole. Byl jsem beznadějně zamilovaný."

„To musela udělat ta bílá blůza. Snažíš se mi naznačit, že jsi zamilovaný znovu?" zasmála se Christine. Děti nás nemohly slyšet, ale smály se s ní.

„Jsem víc než zamilovaný. Planu jako stoh."

„To je fajn," prohodila, točila dál švihadlem a smála se na děti, „protože já taky. A až tenhle případ skončí, Alexi..."

„Cokoliv budeš chtít, stačí říct."

Oči se jí rozzářily ještě víc než obvykle. „Jeden klidný víkend. Třeba v nějakém hotýlku na venkově nebo na podobně zapadlém místě."

Tolik jsem si přál Christine obejmout. Chtěl jsem ji políbit, ale na přeplněném školním dvoře to dost dobře nešlo.

„Stane se," řekl jsem. „Slibuju."

„Vezmu tě za slovo. *Planeš*, to je hezké. O tom víkendu uvidíme, jaké z tebe budou šlehat plameny."

KAPITOLA 121

Doma jsem pracoval na Piercově případu až do večere. S Nanou a dětmi jsem snědl hamburgry a letní salát. Vyslechl jsem si pár poznámek o tom, jaký jsem nevyléčitelný workoholic. Nana mi ukrojila kus koláče a já se znovu uchýlil do svého pokoje. Dobře najedený, ale přesto nespokojený.

Nemohl jsem si pomoci - měl jsem strach. Thomas Pierce už si možná vybral další oběť. „Pitvu“ provede třeba dneska v noci. Každým okamžikem nám může poslat zprávu.

Znovu jsem si přečetl všechny poznámky, které jsem pověsil na zeď. Měl jsem pocit, jako bych měl odpověď na jazyku a šlel jsem z toho. Lidské životy visící na vlásku.

„Piercoval“ srdce Isabelly Calaisové.

Jeho byt v Cambridgi je svatyně zasvěcená jí.

Vrátil se „domů“, když přijel na pláž Point Pleasant. Mohli jsme ho tam dostat - kdybychom byli dost chytrí, kdybychom byli dobří jako on.

Co jsme přehlédli, FBI a já?

Hrál jsem slovní hry s vybranými stopami.

Vždycky své oběti probodává. Přemýšlel jsem, jestli není impotentní nebo se nestal impotentním a nemohl mít s Isabellou pohlavní styk.

Pan Smith operuje jako doktor - kterým Pierce skoro byl - kterým je jeho otec a sourozenci. Jako doktor selhal.

Šel jsem spát brzy, kolem jedenácté, ale nemohl jsem usnout. Potřeboval jsem na případ zapomenout. Nakonec jsem zavolał Christine a hodinu jsme si povídali. Když jsem mluvil a naslouchal hudbě jejího hlasu, nemohl jsem nepomyslet na Pierce a Isabellu Calaisovou.

Pierce ji miloval. Byl posedlý láskou. Co by se stalo, kdybych teď ztratil Christine? Co se stalo s Piercem po vraždě? Zešlel ?

Když jsem zavěsil, vrátil jsem se k případu. Na okamžik mě napadlo, že by se mohl řídit Homérovou *Odyseou*. Mířil domů po sérii tragédií a nešťastných náhod? *Ne, v tom to nebylo.*

Jaký je klíč k jeho kódu? Jestli jenom chtěl, abychom se všichni zbláznili, podařilo se mu to.

Začal jsem si hrát se jmény obětí. Začal jsem Isabellou a skončil u Inez. I, kterým všechno začalo a I, které kruh uzavírá? Uzavřený kruh? Kruhy? Podíval jsem se na hodiny na stole - bylo skoro půl druhé, ale pokračoval jsem dál.

Napsal jsem I.

I. Znamená to něco? To by mohl být začátek. Osobní zájmeno I - já? Vyzkoušel jsem několik kombinací s prvními písmeny jmen.

I-S-U...R C-A-D...

I-A-D...

Po následujících písmenech - IMU - jsem se zarazil. Zíral jsem na papír. Vzpomněl jsem si na „pierce“, na to jak to bilo do očí. Ta nejjednodušší slovní hříčka.

Isabella, Michaela, Ursula. To byla jména prvních tří obětí - popořadě. *Můj ty bože!*

Podíval jsem se na jména všech obětí - v tom pořadí, v jakém je Pierce zabíjel. Podíval jsem se na křestní jméno, prostřední jméno, příjmení. Srdce mi bušilo. Něco tam bylo. Pierce nám dal další stopu, vlastně sérii stop.

Celou dobu jsme to měli přímo před očima. Nikdo to nepochopil, protože se zdálo, že Smithovi vraždy nemají žádný společný základ. Ale byl to sám Pierce, kdo s tou teorií přišel.

Psal jsem dál a používal vždy jedno z jmen každé oběti. Začínalo to IMU. Pak R jako Robert. D jako Dwyerová. *Byl* tam nějaký vzorec pro výběr jmen? Mohla to být aritmetická řada.

Byla tam vazba mezi jmény Pierce - Smith. Jeho mise začala oné noci v Cambridgi. Byl šílený, ale řídil se

jedním vzorcem. Vycházel ze své lásky k slovním hříčkám. Thomas Pierce se chtěl nechat chytit! Něco se ale změnilo. Nemohl se rozhodnout. Proč?

Podíval jsem se na to, co jsem složil. „Zkurvysyn,“ mumlal jsem si. „Tohle je věc. Má svůj rituál.“ / - Isabella Calaisová M - Stephanie Michaela Aptová U - Ursula Daviesová R - Robert Michael Neel D - Brigid Dwyerová E - Mary Ellen Klauková R - Robin Anne Schwartzová E - Clark Daniel Ebel D - David Hale

II - Isadore Morrisová S - Theresa Anne Secrestová A -Eliabeth Allison Granganová B - Barbara Maddalenová E - Edwin Mueller L - Laurie Carnier L - Lewis Lavine A - Andrew Klauk C - inspektor Derek Cabott

A - doktor Abel Sante L - Simon Lewis Conklin A -Anthony Bruno -/ Inez Marquezová 5-?

Stálo tam: I MURDERED ISABELLA CALAIS -zabil jsem Isabellu Calaisovou.

Tak nám to usnadnil. Od samého začátku se nám posmíval. Pierce chtěl, abychom ho zastavili, chtěl být chycen. Tak proč sakra nepřestane sám? Proč ta šňůra brutálních vražd stále pokračuje?

Zabil jsem Isabellu Calaisovou.

Vraždy představovaly přiznání a možná už Pierce skoro skončil. Co se stane teď? A kdo je S?

Je to Smith osobně? Má S znamenat Smith ?

Zabije symbolicky Smithe a ten pak zmizí navždy?

Zavolal jsem Kyla Craigovi a pak Sampsonovi a řekl jim, co jsem zjistil. Byly dvě hodiny ráno a ani jeden z nich neslyšel můj hlas ve sluchátku zvlášť rád. Nevěděli co s tou slovní míchanicí dělat. Ani já ne.

„Nejsem si jistý, co nám tím dává najevo a co to dokazuje, Alexi," přiznal Kyle.

„Ani já ne. Zatím ne. Říká to jenom, že se chystá zabít někoho, jehož jméno začíná na S."

„George Steinbrennera," zamumlal Kyle. „Stroma Thurmonda. Stinga."

„Vrať se do postele," řekl jsem.

Mozek mi pracoval na plné obrátky. Spánek nepřipadal v úvahu. Napůl jsem očekával další vzkaz od Pierce, možná ještě teď v noci. Dělal si z nás legraci od samého začátku.

Chtěl jsem poslat vzkaz jemu. Možná bych mohl komunikovat s Piercem přes noviny nebo televizi? Potřebovali jsme se dostat z defenzivy a sami zaútočit.

Ležel jsem v temnotě své ložnice. Mohlo by S být pan Smith? přemýšlel jsem. V hlavě mi bušilo. Byl jsem víc než vyčerpaný. Konečně jsem začal usínat. Těsně před usnutím mi to došlo.

Napřímil jsem se v posteli. Byl jsem náhle úplně vzhůru. „S není Smith.“ Věděl jsem, kdo S je.

KAPITOLA 122

Thomas Pierce byl v Concordu v Massachusetts. Pan Smith tam byl také. *Konečně jsem pronikl do jeho hlavy.*

Sampson a já jsme číhali v hezké, malebné uličce poblíž domu doktora Martina Strawa, muže, který býval Isabelliným milencem. Martin Straw bylo ono S v hádance.

FBI nastražila v domě past na Pierce. Tentokrát tam neposlali celou armádu agentů. Báli se, že by mohli Pierce vyplašit. Kyle Craig byl velmi opatrný, a měl proto všechny důvody. Nebo v tom snad bylo ještě něco jiného?

Cekali jsme tam celé dopoledne a část odpoledne. Concord je uzavřené, jakoby stísněné město, které dokáže stárnout s elegancí. Někde blízko stály domy, kde bydleli Thoreau a Alcott. Snad na každém druhém domě visela tabulka s datem postavení.

Cekali jsme na Pierce. Čekali jsme dlouho a vytrvale, skoro celou věčnost. Možná jsem se s tím S zmýlil.

Konečně zazněl z vysílačky v našem autě hlas. Byl to Kyle. „Zahlédli jsme Pierce. Je tady. Ale něco tu nehraje, Alexi. Zamířil zpátky k dálnici dvě,” řekl Kyle. „Nejede k Strawovi. Zahlédl něco, co se mu nelíbilo.”

Sampson se na mě podíval: „Říkal jsem ti, že je opatrnější. Má dobrý instinkty. Je to zatracený Mart’an, Alexi.”

„Něčeho si musel všimnout,” souhlasil jsem. „Je tak dobřej, jak Kyle vždycky tvrdil. Ví, jak FBI pracuje.”

Kyle a jeho tým chtěli nechat Pierce vejít do Strawova domu a pak ho sebrat. Doktor Straw, jeho žena a děti byli přestěhováni jinam. Potřebovali jsme proti Piercovi přesvědčivé důkazy, čím víc, tím lépe. Bez nich bychom nejspíš případ u soudu prohráli.

Na krátkých vlnách zapraskal hlas: „Zamířil na dálnici dvě. Něco ho vyplašilo. Utíká!”

„Má vysílačku! Odposlouchává nás!” popadl jsem mikrofon a varoval Kyla. „Přestaňte používat vysílačky. Pierce poslouchá. Tak nás odhalil.”

Nastartoval jsem motor a vystřelil od obrubníku. Na přelidněné Lowell road jsem to vytáhl na stovku. Měli jsme to k dálnici dvě nejbliž ze všech. Pořád by se nám mohlo podařit Pierce odříznout.

V protisměru nás minulo nablýskané stříbrné BMW. Jeho řidič na nás divoce troubil. Nemohli jsme mu to mít za zlé - stovka byla v té úzké ulici velmi nebezpečná. Všechno jako by se z vrtochu šílence náhle vymklo naší kontrole.

„Tamhle je!“ zařval Sampson.

Piercovo auto mířilo do Concord Center, té nejobydlenější části města. Jel na plný plyn.

Svištěli jsme kolem domů v koloniálním stylu, luxusních obchodů a nakonec jsme se dostali na Monument square. Koutkem oka jsem zahlédl radnici, hotel Concord Inn - a pak ukazatel na dálnici dvě - a další.

Náš sedan předjížděl auto za autem. Kolem nás kvílely brzdy. Ostatní auta troubila. Jejich řidiči byli po právu rozčilení a vyděšení automobilovou honičkou, která ohrožovala všechny na ulici.

Sampson a já jsme ani nedýchali. Ručička tachometru se blížila ke sto deseti.

Vlétli jsme na dálnici a skoro jsem ztratil kontrolu nad vozem. Mé zápěstí bylo pořád ještě příliš slabé. Plynový pedál byl až na podlaze. Byla to naše nejlepší šance dostat Thomase Pierce, možná poslední. A on to věděl také.

Jeli jsme skoro sto padesát a předjížděli ostatní auta, jako by stála. Piercův thunderbird musel jet aspoň sto čtyřicet. Všiml si nás příliš brzy.

„Teď toho hajzla dostaneme!“ hulákal na mě Sampson. „Je s ním ámen!“

Vlétli jsme do díry v asfaltu a auto se na okamžik ocitlo ve vzduchu. Dopadli jsme na kola s hlasitým zaskřípěním. Bokem mi projela pronikavá bolest. Rozbolela mě hlava. Sampson mi nepřestával vykřikovat do ucha něco o Piercově konci.

Viděl jsem před námi nadskakovat kufr jeho thunderbirdu. Dětilo nás od něj jen několik aut.

Je připravený na všechno, varoval jsem sám sebe. Věděl, že se tohle může stát.

Konečně jsem Pierce dohonil a zařadil se vedle něj. Obě auta se řítily kupředu sto padesátkou. Pierce se po nás rychle ohlédl.

Cítil jsem zvláštní rozjařenost. V hlavě mi hučel adrenalin. *Možná ho máme.* Na vteřinu nebo dvě jsem byl stejně šílený jako Pierce.

Pierce mi zasalutoval pravou rukou. „Doktore Crossi," zavolal na mě otevřeným okénkem, „konečně jsme se setkali!"

KAPITOLA 123

Vím, že se FBI chce pomstít!" překřikoval Pierce svištění větru. Vypadal naprosto klidně. „Jděte na "V to, doktore Crossi. Chci, abyste to udělal. Chyťte si mě, Crossi!"

„Nejde o žádnou pomstu!" řval jsem na něj. „Zastavte auto! Nikdo na vás nebude střílet!"

Pierce se ušklíbl - byl to jeho nejlepší vražedný úsměšek. Světlé vlasy měl pevně svázané do ohonu. Na sobě měl černý rolák. Vypadal úspěšně - místní právník, majitel obchodu, doktor.

„A proč sem FBI poslalo tak malý oddíl," křičel. „Chtěli mě odrovnat. Zeptejte se svého kámoše Kyla Craiga. Proto mě chtěli dostat do Strawova domu!"

Mluvil jsem s Thomasem Piercem?

Nebo s panem Smithem?

Byl v tom ještě nějaký rozdíl?

Zaklonil hlavu dozadu a vybuchl smíchy. Byla to ta nejšílenější věc, kterou jsem kdy viděl. Výraz jeho obličeje, gesta, jeho klid. Provokoval nás, abychom ho zastřelili ve stopadesátikilometrové rychlosti na dálnici blízko Concordu. Přál si havarovat a uhořet.

Najeli jsme na úsek dálnice, po jejíchž obou stranách rostl hustý jedlový les. Dostihla nás dvě auta FBI. Přilepila se Piercovy na paty a snažila se ho dostat ze silnice. Opravdu chtěla FBI Pierce zabít?

Jestli to měli v úmyslu, tohle bylo to pravé místo - malý provoz, kolem žádné domy.

Nejlepší místo k likvidaci Thomase Pierce.

Přišel ten pravý čas.

„Víš, co musíme udělat," obrátil se ke mně Sampson.

Víme o více než dvaceti lidech, které zabil, připomínal jsem si, a snažil si to zdůvodnit. Nikdy se nevzdá.

„Zastav!" zavolal jsem znovu na Pierce.

„Zabil jsem Isabellu Calaisovou," zaječel na mě s brunátným obličejem. „Nemůžu přestat. Nechci přestat. Líbí se mi to! Zjistil jsem, že to mám rád, doktore Crossi!"

„Zastav, krucinál!" vybuchl Sampson. Držel v ruce pistoli a mířil na Pierce. „Rezníku! Ty sračko!"

„Zabil jsem Isabellu Calaisovou a nemůžu přestat vraždit. Slyšíš, co říkám, Crossi? Zabil jsem Isabellu Calaisovou a nemůžu přestat vraždit.“

Pochopil jsem jeho slova v celé jejich hrůze. Poprvé mi to došlo.

Přidal další písmena na svůj seznam obětí. Pierce vytvořil nové, delší heslo: Zabil jsem Isabellu Calaisovou a nemůžu přestat vraždit. Jestli unikne, bude vraždit znovu a znovu. Možná Pierce opravdu není člověk. Už nás přesvědčil, že je sám svým bohem.

Pierce měl v ruce pistoli. Vystřelil na nás.

Strhl jsem volant prudce vlevo, abych nás dostal z dráhy kulky. Auto se naklonilo doleva. Pevně jsem sevřel volant. Tušil jsem, že se převrátíme.

Piercův thunderbird sjel jako blesk z dálnice na vedlejší cestu. Nevím, jak se mu to podařilo v rychlosti, kterou jel. Možná mu bylo jedno, jestli to dokáže nebo ne.

Podařilo se mi postavit náš sedan zpátky na všechna čtyři kola. Auta FBI, která jela za Piercem, odbočku přejela. Nikdo nedokázal zastavit. Následovalo kvílení brzd

a obracení smykem do protisměru. Ztratili jsme Pierce z dohledu. Získal náskok.

Řítily jsme se teď po křivolaké polní cestě. Našli jsme thunderbird opuštěný asi tři kilometry od dálnice.

Srdce mi bolestivě bušilo v hrudi. *Pierce nebyl v autě. Pierce tam nebyl.*

Les po obou stranách cesty byl hustý a skýtal množství úkrytů. Vystoupili jsme se Sampsonem z auta.

S pistolemi v rukou jsme doběhli k hustému jedlovému houští. Bylo skoro nemožné prodrat se podrostem. Po Piercovi nebylo ani vidu, ani slechu.

Pierce zmizel.

KAPITOLA 124

Thomas Pierce se zase rozplynul jako pára nad hrncem. Byl jsem skoro přesvědčený, že žije v nějakém paralelním světě. Možná je vetřelec.

Sampson a já jsme mířili na Loganovo mezinárodní letiště. Vraceli jsme se do Washingtonu. Dopravní špička v Bostonu mařila naše plány.

Byli jsme ještě asi kilometr od Callahanova tunelu, když jsme uvízli v proudu aut, který se skoro nehýbal. Obklopoval nás řev motorů. Boston se nám posmíval za náš neúspěch.

„Tohle je metafora celého případu, toho mizerného honu na Pierce," prohlásil Sampson o celém tom blázinci. Na Sampsonovi je dobré to, že na problémy reaguje se stoickým klidem nebo humorem. Odmítá se v nich hnípat.

„Něco mě napadá," řekl jsem pomalu, abych ho varoval.

„Věděl jsem, že si poletuješ někde ve svém soukromém vesmíru. Věděl jsem, že nejseš tady se mnou v autě a neposloucháš, co vykládám."

„Jestli pojedeme dál, tak se zasekneme v tom tunelu."

Sampson přikývl. „No jo. Jsme v Bostonu. Nechci se vláčet zejtra zase zpátky, abych se honil za nějakým tvým tušením. Radši to uděláme hned. Zfoukneme to pěkně za tepla."

Vyjel jsem ze stojícího proudu aut. „Řekl bych, že pomalu přihořívá."

„Povíš mi, co tím sleduješ? Mám si zase oblíknout neprůstřelnou vestu?"

„Záleží na tom, co si myslíš o mých tušeních."

Jel jsem podle zelených ukazatelů na Storrow drive a mířil ven z Bostonu, směrem, ze kterého jsme přijeli. Provoz v tomhle směru byl stejně hustý. V naší době je všude příliš mnoho lidí, chaosu a stresu.

„Radši si tu vestu oblékni," poradil jsem Sampsonovi.

Nehádal se se mnou. Natáhl se za sedadla a vytáhl naše vesty.

Při řízení jsem se nasoukal do té své. „Myslím, že to Thomas Pierce chce skončit. Řekl bych, že je na to připravený. Viděl jsem mu to na očích."

„Měl příležitost v Concordu. *„Zastav! Zastav, Pierci!“* Nezní ti to povědomě?"

Pohlédl jsem na Sampsona. „Potřebuje mít všechno pod kontrolou. S mělo znamenat Straw, ale S je také Smith. Je pro něj důležité, aby to dokončil."

Koutkem oka jsem zahlédl, jak na mě Sampson zírá. „A co? Co to má sakra znamenat?"

„Chce skončit u S. Nemůže jinak. Přesně tak to vymyslel, a přesně tak se to musí stát. Je to hra, kterou je posedlý. Nemůže ji přestat hrát. Řekl nám to. Pořád ještě hraje."

Sampsonovi to zjevně nebral rozum. Teprve před hodinou nám Pierce o vlasek unikl. Riskoval by to znovu? „Myslíš, že je takovej blázen?"

„Myslím, že jo, Johne. Jsem si tím jistý."

KAPITOLA 125

Na Inman Street v Cambridgi se shromáždilo půl tuctu policejních aut. Modrobílé křižníky stály před domem, kde kdysi bydlel Thomas Pierce s Isabellou Calaisovou a kde byla Isabella před čtyřmi lety zavražděna.

Před žulovým průčelím budovy parkovaly sanitky. Sirény kvílely a vrhaly blesky. Kdybychom se před Callahanovým tunelem neotočili, byli bychom o to přišli.

Sampson a já jsme ukázali své policejní odznaky a spěchali dovnitř. Nikdo nás nezastavil. Nikdo by to nedokázal.

Pierce je nahoře.

A s ním i pan Smith.

Hra dospěla ke svému konci.

„Někdo sem zavolal oddělení vražd," řekl nám jeden z uniformovaných policistů u schodů. „Slyšel jsem, že toho chláпка nahoře dostali. Je to magor, jak má vypadat."

„Víme o něm všechno," ujistil ho Sampson.

Výtah byl zablokovaný, tak jsme vyběhli do prvního patra po schodech.

„Myslíš, že Pierce zavolal tuhle bandu na sebe sám?" zeptal se Sampson, když jsme běželi nahoru. Nemohl jsem

popadnout dech, šilhal jsem bolestí a už mě nic nemohlo překvapit.

Tak takhle si přál, aby to skončilo. Nevěděl jsem, co si mám o Thomasi Piercovi myslet. Šokoval mě stejně jako ostatní. Byl jsem u konce s nápady, alespoň těmi logickými. Ještě nikdy země nenosila vraha, jako byl Pierce. Byla to ta *nejmimozemštější* lidská bytost, s jakou jsem se kdy setkal.

„Posloucháš mě, Alexi?" ucítil jsem na rameni Sampsonovu ruku.

„Promiň," řekl jsem. „Nejprve jsem si myslel, že Pierce nemá žádný cit, že je to jenom další psychopat. Chladnokrevné, náhodné vraždy." „A teď?"

Byl jsem uvnitř Piercovy mysli.

„Ted' mě napadá, že Pierce možná cítil *všechno*. Řekl bych, že právě z toho se zbláznil."

Úzká, křivolaká domovní chodba byla plná policistů, kteří se tam motali s otevřenými ústy a vytřeštěnými očima. Z bytu se na ně dívala fotografie Isabelly. Vypadala tak nádherně, a tak smutně.

„Vítejte do divokého, pošahaného světa Thomase Pierce," prohlásil Sampson.

Detektiv z Cambridge nám objasnil situaci. Skoro šeptal. „Pierce je v ložnici na konci chodby. Zabarikádoval se tam."

„Manželská ložnice, jeho a Isabellina," upřesnil jsem.

Detektiv přikývl. „Ano, manželská ložnice. Pracoval jsem na té první vraždě. Nenávidím toho hajzla. Viděl jsem, co jí udělal."

„Co se v té ložnici děje?" zeptal jsem se.

Detektiv potřásl hlavou. „Myslím, že se chce zabít. Nám pěšákům se neobtěžuje nic vysvětlovat. Má zbraň. Šéfové se rozhodují, jestli máme vniknout dovnitř."

„Zranil někoho?" promluvil Sampson.

Detektiv zavrtěl rozhodně hlavou. „Zatím o nikom nevíme. Ještě ne."

Sampson přimhouřil oči. „Možná bysme se do toho neměli plíst."

Došli jsme chodbou k další skupince detektivů. Několik se jich hádalo a ukazovalo na dveře ložnice.

Přesně takhle to chtěl. Stále ovládá situaci.

„Jsem Alex Cross," řekl jsem poručíkovi, který tomu velel. Věděl, kdo jsem. „Už něco řekl?"

Poručík se potil. Byl to zápasník s dobrými deseti kily přes váhu. „Přiznal se, že zabil Isabellu Calaisovou. To už jsme věděli. Řekl, že se zabije." Promnul si levou rukou bradu. „Snažíme se rozhodnout, jestli se do toho máme plést. FBI je na cestě."

Odstoupil jsem od poručíka.

„Pierci!" zavolal jsem. Hovor přede dveřmi okamžitě ustal. „Pierci! Tady je Alex Cross! Chci jít dovnitř, Pierci!"

Cítil jsem mrazení. Bylo tam příliš velké ticho. Pak ke mně z ložnice dolehl Piercův hlas. Zněl unaveně a slabě. Možná to jenom hrál. Kdo ví, čeho je ještě schopen?

„Pojďte dál, jestli chcete. Jenom vy, Crossi."

„Nech ho bejt," zašeptal za mnou Sampson. „Alexi, vykašli se pro jednou na to."

Otočil jsem se k němu. „Taky bych rád."

Protlačil jsem se skupinkou policistů. Do oka mi padl povědomý plakát: *Bez Boha jsme odsouzeni ke svobodě*. Mělo to s tím něco společného?

Vytáhl jsem pistoli a po centimetrech otevíral dveře do ložnice. Ani po tom, co nám Pierce už předvedl, jsem nebyl připravený na to, co jsem tam spatřil.

Thomas Pierce ležel na posteli, kde dříve lehával s Isabellou Calaisovou.

V ruce držel ostrý, lesklý skalpel.

KAPITOLA 126

Hrudník Thomase Pierce byl doširoka otevřený. Rozpáral sám sebe, jako to dělal při pitvě se svými oběťmi. Ještě žil, ale moc života mu už nezbývalo. Byl skoro zázrak, že ještě zůstal při vědomí.

Pierce na mě promluvil. Nevím, jak to dokázal, ale udělal to. „Copak jste ještě neviděl Smithovu práci?”

V úžasu jsem zavrtěl hlavou. Nikdy jsem nic takového neviděl za celá léta strávená v oddělení vražd. Z Piercova hrudníku visely kusy kůže a odhalovaly svaly a šlachy. Byl jsem vyděšený, zhnusený, šokovaný - to všechno naráz. *Thomas Pierce se stal obětí pana Smithe. Jeho poslední?* „Nechod'te blíž. Zůstaňte, kde jste,” řekl. Byl to rozkaz. „S kým to mluvím? S Thomasem Piercem nebo panem Smithem?”

Pierce se ušklíbl. „Nezkoušejte na mě psychoanalýzu. Jsem chytřejší než vy.”

Přikývl jsem. Proč bych se s ním hádal - ať s Piercem nebo panem Smithem.

„Zabil jsem Isabellu Calaisovou,” pronesl pomalu. Zrak se mu začal zakalovat. Vypadal skoro jako v tranzu. „Zabil jsem Isabellu Calaisovou.”

Přitiskl si skalpel k hrudníku, připravený se probodnout. Chtěl jsem to odvrátit, ale nemohl jsem.

Tenhle muž si chce vyříznout vlastní srdce, pomyslel jsem si. Kruh se uzavírá. Je pan Smith? Jistě že je.

„Nikdy jste se nezbavil Isabelliných věcí,” řekl jsem. „Nesundal jste její fotografie.”

Pierce přikývl. „Ano, doktore Crossi. Oplakával jsem ji, ne?”

„To jsem si myslel na začátku. Věřili tomu i lidé od FBI. Ale pak mi to konečně došlo.”

„Co vám došlo? Prozrad'te mi to,” posmíval se mi Pierce. Byl při plném vědomí. Mozek mu pracoval rychle.

„Ty ostatní vraždy - nikoho z nich jste nechtěl zabít, že ne?”

Thomas Pierce na mě upřel pronikavý pohled. Jeho arogance mi připomněla Sonejiho. „A jak to tedy bylo?”

„Trestal jste sám sebe. Každá vražda znovu přivolávala Isabellinu smrt. Pořád jste ten rituál opakoval. Pokaždé, když jste zabil, jste si znovu protrpěl její smrt.“

Thomas Pierce zasténal. „Áááách, zabil jsem ji tady. V téhle posteli!... Dokážete si to představit? Jistě že ne. Nikdo to nedokáže.“

Zvedl skalpel nad své tělo.

„Pierci, ne!“

Musel jsem něco udělat. Skočil jsem po něm a skalpel se zabodl do mé pravé dlaně. Vykřikl jsem bolestí, když ho Pierce vytrhl.

Popadl jsem pokrývku se žlutobílými květy a přitiskl ji Piercovi na hrudník. Bojoval se mnou, mával kolem sebe rukama jako při nějakém záchvatu.

„Alexi, ne. Alexi, pozor!“ zaslechl jsem, jak za mnou volá Sampson. Zahlédl jsem ho koutkem oka. Běžel k posteli. „Alexi, ten skalpel!“ řval.

Pierce se pode mnou nepřestával bránit. Vykřikoval nadávky. Měl úžasnou sílu. Nevěděl jsem, kde ten skalpel je, jestli ho vůbec ještě má.

„Nechte Smithe zabít Pierce!“ sípěl.

„Ne,“ křičel jsem. „Chci tě živého!“

A pak se opět nemyslitelné stalo skutkem.

Sampson vypálil z naprosto nemožného úhlu. Exploze v malé místnosti byla ohlušující. Tělo Thomase Pierce zachvátila křeč. Obě nohy vylétly do vzduchu. Kvílel jako smrtelně zraněné zvíře. Znělo to nelidsky.

Sampson vystřelil podruhé. Z Piercova hrdla vyšel podivný zvuk. Obrátil oči v sloup a odhalil bělma. Skalpel mu vypadl z ruky.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, Johne. Už ne. Pierce je mrtvý. Pan Smith je také mrtvý. Ať odpočívají v pokoji.“

KAPITOLA 127

Byl jsem naprosto otupělý, lehce zraněný a ošetřený, ale alespoň jsem se dostal domů v pořádku a včas, abych mohl popřát dětem dobrou noc. Damon a Jannie mají teď každý svůj pokoj. Oba si to tak přáli. Nana dala Jannii svůj pokoj v prvním patře a přestěhovala se dolů do pokojíku u kuchyně, který jí bohatě stačil.

Byl jsem tak rád, že jsem zase doma.

„Někdo tady vymaloval," řekl jsem, když jsem nahlédl k Jannie do jejího nového pokoje. Překvapilo ji, že jsem se vrátil domů z válek. Obličej jí zářil jako lampička na Halloween.

„To jsem dělala sama," pochlubila se a ukázala, jaké má svaly na rukou. „I když Nana mi pomohla pověsit ty nové záclony. Ušili jsme je na stroji. Líběj se ti?"

„Jseš výborná hospodyňka," pochválil jsem ji. „Vypadá to, že jsem přišel o spoustu legrace."

„To si piš," zasmála se Jannie. „Pojď ke mně."

Přišel jsem ke své malé holčičce. Pověsila se mi na krk a dala mi tu nejsladší pusu z celé dlouhé a pestré historie otců a dcer.

Pak jsem zašel do Damonova pokoje, a protože jsem byl zvyklý, že tam bydlí oba společně, změna mě překvapila.

Damon si vybral veselé tapety s motivy s komiksů. Mužné, i když citlivé. Moc se mi líbilo, co se svým pokojem udělal. Byl to celý Damon.

„Měl bys mi pomoci s *mým* pokojem," řekl jsem mu.

„Dneska večer jsi propásl naši lekci v boxu," poznamenal pro pořádek.

„Chceš na to jít teď?" zvedl jsem pěst. „Klidně si to s tebou rozdám, Clayi."

Damon se hlasitě rozesmál. „Myslíš, že mě můžeš porazit? Moc bych na to nesázel."

Začali jsme spolu zápasit na posteli, ale musel jsem slíbit, že následující večer to bude box se vším všudy. Vlastně jsem se nemohl dočkat. Damon rostl tak rychle, stejně jako Jannie. Nemohl jsem s nimi být šťastnější.

A s Christine. Mohl jsem jí teď zavolat a zítra se s ní sejít. Mám rád jedno rčení: *Srdce řídí hlavu*. S Christine jsem se cítil znovu úplný. Tenhle pocit jsem nezažil už mnoho let.

Byl jsem šťastný muž.

Znovu jsem se vrátil domů.

EPILOG - U MOŘE

KAPITOLA 128

Damon, Jannie, Nana, Christine a já jsme přistáli na Bermudském mezinárodním letišti v neděli pětadvacátého srpna.

Vybavuji si tu scénu z letiště do všech podrobností -Christine a Jannie stály frontu před pasovou kontrolou, držely se za ruce a zpívaly. Takový obrázek by bylo škoda vymazat z paměti.

Měli jsme štěstí na počasí. Každý den bylo slunečno a nebe zářivě modré. Dny patřily dětem. Chodili jsme plavat a potápět se do zátok Elbow a Horseshoe a závodili na mopedech po Middle road.

Večery patřily Christine a mně. Důkladně jsme vymetali ty nejlepší podniky - Terrace Bar, Gazebo Lounge v hotelu Princess, Clay House Inn. Byl jsem s ní čím dál raději. Vzpomínal jsem na den, kdy jsem ji poprvé uviděl ve škole Sojourner Truthové. *Ona je ta pravá, Alexi. Je ta pravá.*

Jednoho rána jsem ji uviděl chodit po zahradě s květinami ve vlasech. „Je takové přísloví," řekla mi. „Když máš dvě mince, kup za jednu bochník chleba a za druhou lilii."

Děti a já jsme se to odpoledne vrátili do zátoky Horseshoe. Nemohly se nabažit hlubokého modrého moře. Chris-

tine si udělala výlet na mopedu do Hamiltonu, aby tam nakoupila nějaké dárky pro učitelky z její školy. Okolo páté jsem se konečně vrátil s dětmi do hotelu Belmont, který stál jako na stráži na zeleném kopci, orámovaném modrou oblohou. Všude kolem stály chalupy pastelových barev s bílými střechami. Nana seděla na verandě a povídala si se svými novými přáteli. Ráj na zemi, pomyslel jsem si.

Když jsem se díval na to dokonale modré nebe, zalitoval jsem, že tam Christine není se mnou. Chyběla mi už po tak krátké době. Objal jsem děti a společně jsme se zasmáli tomu, co bylo jasné na první pohled.

„Tobě se po ní Stejská," zašeptala Jannie. „To je dobře, tati. To je moc fajn."

Když bylo šest a Christine se ještě neukázala, nevěděl jsem, jestli mám čekat dál v hotelu nebo se sám vypravit do Hamiltonu. Mohla mít nehodu. *Tyhle zatracené mopedy*, říkal jsem si. Ještě včera mi připadaly zábavné a bezpečné.

Zahlédl jsem, jak do Belmontu vchází vysoká, štíhlá žena, ale když jsem seběhl ze schodů, zjistil jsem, že to není Christine.

O půl sedmé se Christine ještě nevrátila ani nezavolala do hotelu. Ani v sedm.

Zavolal jsem policii.

KAPITOLA 129

Inspektor Patrick Busby dorazil v půl osmé. Řekl mi, že návštěvníci často ztrácejí na Bermudách pojem o čase. Občas také dochází k nehodám mopedů. Ujišťoval mě, že se Christine brzy objeví se silničním lišejem nebo s podvrknutým kotníkem.

Na mě to neplatilo. Projel jsem s inspektorem trasu mezi hotelem a Hamiltonem a pak jsme pročesávali ulice hlavního města. Mlčel jsem a upíral zrak ven z auta v naději, že zahlédnu Christine, jak nakupuje ve stánku ve vedlejší ulici.

Když bylo devět a stále se neobjevila, připustil inspektor Busby neochotně, že se Christine mohla ztratit. Chtěl vědět, jestli mezi námi nedošlo k nějakým neshodám.

„Jsem detektiv z oddělení vražd z Washingtonu," přiznal jsem mu konečně. Zatím jsem si to nechával pro sebe. „Pracoval jsem na složitých případech s masovými vrahy."

„Chápu," řekl Busby. Byl to malý, upravený černoš s tenkým knírkem. Vypadal spíš jako nervózní učitel než policista. „Je tady něco, co bych měl vědět, detektive?"

„Ne, není. Ale chápete, že mám starost."

„Ano, je mi to jasné. Ohlásím ji jako pohřešovanou osobu."

Zhluboka jsem se nadechl a šel to říct Naně a dětem. Dělal jsem, co jsem mohl, abych je nevyplašil, ale Damon a Jannie se rozplakali. Pak se přidala i Nana.

Až do půlnoci jsme neměli o Christine žádné zprávy. Inspektor Busby odjel z hotelu ve čtvrt na jednu. Byl tak laskavý, že mi dal svoje číslo domů a požádal mě, abych mu zavolal, jen co se něco dozvím.

Ve tři jsem byl ještě vzhůru a přecházel po svém hotelovém pokoji. Měl jsem za sebou telefonát do Quantika. FBI tam teď prověřovala mé případy, jestli tam není nějaká spojitost s Bermudami nebo jiným místem v Karibiku. Ozvou se mi nejspíš až ráno.

Stál jsem před vysokým oknem, díval se do černých stínů noci a vzpomínal, jaké to je cítit Christine v náručí. Cítil jsem se hrozně bezmocný a osamělý.

Je Christine někde venku na ostrově? Musí být. Modlil jsem se, aby byla v bezpečí. Odmítal jsem jen pomyslet, že by tomu tak nemuselo být.

Něco po čtvrté ráno zazvonil v mém pokoji krátce telefon. Srdce jsem měl náhle až v krku.

Přeběhl jsem místnost a popadl sluchátko. Třásla se mi ruka.

Podivný, tlumený hlas mě vyděsil: „Máte e-mail.“ Nemohl jsem jasně uvažovat. Pak mi došlo, o co jde.

Vzal jsem si s sebou svůj notebook, ale nechal jsem ho ve skříni.

Kdo věděl, že tady mám počítač? Kdo o mně věděl takovou podrobnost? Kdo mě sledoval?

Nemohl jsem dýchat. Nedalo se to vydržet. Rozrazil jsem dveře skříně. Popadl počítač, zapojil ho do zásuvky a přihlásil se na síť. Našel jsem poslední zprávu.

Byla krátká a velmi jasná.

„Ted’ je v bezpečí. Máme ji.“

Nic horšího jsem si nedokázal představit. Každé slovo se mi vpalovalo do mozku.

Ted’ je v bezpečí. Máme ji.